

— Derinta mea de a scrie s-a născut mai întâi de toate din constatarea că nu există romane erotice scrise de femei arabe. Trebuia să se înceapă într-o bună zi (/ \) Cartea mea nu face decât să continue un gen uitat în care tradiția arabă a excelat și care este complet ocultat astăzi. Amintesc de fapt că la noi arta sexualității era împărtășită fidelilor în moschee și că cele mai frumoase tratate erotice ale literaturii universale au fost scrise de arabi (/ \) Aparțin unei tradiții în care înainte de a face dragoste îți faci rugăciunea. Contrar concepției creștine despre plăcerea ca păcat, plăcerea constituie în islam o datorie a creștinilor.

Nedima. Interviu exclusiv pentru România în TABU, iunie 2006

Nedjma

Fructul interzis

Romanul erotic al unei femei din lumea arabă

**Traducere din limba franceză și postfață
de
Valentin Protopopescu**

**EDITURA TREI
București, 2006**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României Nedjma
Fructul interzis**

**Această ediție a fost tradusă după Nedjma,
L'Amande, Pion, Paris, 2004**

ISBN (10): 973-707-084-4 ISBN (13): 978-973-707-084-5

Prolog

Această povestire este înainte de toate o poveste a sufletului și cărnii. O iubire care își rostește numele, adeseori crud, care nu se împiedică de nicio morală, în afară de cea a inimii. De-a lungul acestor rânduri în care se amestecă sperma și rugăciunea am încercat să dărâm zidurile ce despart astăzi cerul de pământ, trupul de suflet și mistica de erotism.

Numai literatura poate avea eficiența unei „arme mortale”. Așa că am folosit-o. Liberă, frustă și jubilatorie. Cu ambiția de a le da înapoi femeilor de același sânge cu mine cuvintele confiscate de tații, frații și soții lor. Ca omagiu adus vechii civilizații a arabilor în care dorința se întrupa până și-n arhitectură, iubirea era eliberată de păcat, iar a trăi și a oferi plăcerea devenise o datorie a credinciosului.

Închin aceste cuvinte, la fel cum se închină un pahar, în sănătatea femeilor arabe, pentru care a-și recâștiga cuvintele confiscate despre corp înseamnă a-și vindeca pe jumătate bărbații.

„Slavă lui Dumnezeu, care în mărinimia Sa a creat mădularele zvelte ca niște lăncii, tocmai bune să pătrundă nemiloase în abisul vaginelor... Slavă Celui care ne-a dăruit plăcerea de a mușca și suge buzele, de a sta coapsă lângă coapsa lor și de a ne depune tăria în prag, la ușa Milei”.

Șeicul O.M. Nefzaoui *Grădina înmiresmată*

**ÎN LOC DE RĂSPUNS CĂTRE ȘEICUL
NEFZAOU**

Era, Badra bent Salah ben Hassan el-Fergani, născută la Imciuk, în zodia Scorpionului, purtând mărimea 38 la pantofi și mergând pe al cincizecilea an, declar după cum urmează: nu-mi pasă că negresele au pizda cea mai savuroasă și că se supun fără crâcnire; că babilonienele sunt cele mai dorite, iar femeile din Damasc cele mai drăgăstoase; că arăboaicele și persanele sunt cele mai fertile și fidele; că nubienele au cele mai rotunde fese, pielea cea mai fină și ard de dorință aidoma unei limbi de foc; că turcoaicele au pânțelele cel mai rece, temperamentul cel mai agresiv, inima cea mai răzbunătoare și mintea cea mai sprintenă; că egiptencele au vorba ca mierea, prietenia plină de haz, însă fidelitatea capricioasă.

Declar că nu-mi pasă de oi și de pești, de arabi și de ghiauri, de Orient și de Occident, de Cartagina și de Roma, de Henșir Tlemsani și de grădinile din Babilon, de Galileu și de Ibn' Battuta¹, de Naguib Mafhouz² și de Albert Camus,

1 Abu Abdullah Muhammad ibn Batutta, faimosul călător, explorator și scriitor arab s-a născut la Tanger, în Nordul Africii, în anul 1394 d.Hr. În urma celui de-al doilea pelerinaj la Mecca a pornit într-o vastă expediție de explorare a deșertului arab. După ce a traversat deșertul, ibn Batutta a călătorit în Irak și Iran, de unde a pornit spre Coasta de Răsărit a continentului. A atins și gurile fluviului Zambezi, vizitând numeroase insule, ca Zanzibar și Pemba. A scris câteva cărți în care și-a consemnat aventurile și a descris țările și popoarele pe care le-a cunoscut. Mărturisirile sale au fost de o inestimabilă valoare pentru știința vremii. Abu Abdullah Muhammad ibn Batutta s-a stins în anul 1477 d.Hr. (N. t.)

2 Nagib Mafhouz (n. în 1911), prozator egiptean, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1998. Scriitor interesat îndeosebi de observarea mediului social specific burgheziei din Cairo (vezi romanul *Străduța Midaqq*, 1947, precum și trilogia romanească formată din secvențele *între două palate*, 1956, *Palatul de spini*, 1957 și *As-sukkariyya*, 1958). De o strălucire aparte s-a bucurat romanul din 1991, *Fiii Medinei*. A

de Ierusalim și de Sodoma, de Cairo și de Sankt-Petersburg; de Sfântul Ioan și de Iuda, de prepuțuri și de anusuri, de fecioare și de curve, de schizofreni și de paranoici, de Ismahan și de Abdelwahab, de uedul Harrath³ și de Oceanul Pacific, de Apollinaire și de Mutannabi⁴, de Nostradamus și de Diop Pustnicul.

Căci eu, Badra, decretez că nu sunt sigură decât de un singur lucru: pizda mea este cea mai frumoasă din lume, cea mai frumos conturată, cea mai neastâmpărată, cea mai adâncă, cea mai caldă, cea mai succulentă, cea mai tumultoasă, cea mai înmiresmată, cea mai muzicală, cea mai pofticioasă de pulă atunci când pula se înalță ca un catarg deasupra talazului.

Pot să spun toate acestea, acum că Driss a murit și că l-am îngropat sub dafinii oazei, în Imciukul necredincios.

Chiar și-acum mi se întâmplă să-mi fie dor de un sărut. Dar nu de unul furat între două uși, pe fugă și plin de stângăcie, ci de unul dat și primit pe îndelete, în deplină tihnă. De o sărutare pe gură. De o sărutare de mână. De mugurul gleznei ori de umbra tâmplei, de un parfum, de o pleoapă, de o fericire leneșă, de eternitate. Cei cincizeci

fost supranumit „Zola al Nilului”, iar umorul său a conferit o altă dimensiune înțelegerii sufletului arab de ieri și de astăzi. (N. T.)

3 Locul în care se spune, potrivit unor legende și eresuri arabe, că și-ar fi stabilit sălașul o regină a vrăjitoarelor, foarte temută de călătorii prin deșert și de exploratorii munților deșertici. (N. T.)

4 Muttanabi (Abu'l-Tayyib Ahmad Al-Mutanabbi), despre care se știe doar că a murit la anul 965 d. Hr., a fost un faimos poet arab care a strălucit îndeosebi prin imnurile închinare diferiților lui stăpâni. A fost celebru și pentru iscusita lui elocvență, grație căreia a primit și supranumele de Mutanabbi, adică „cel care poate face concurență Profetului”. într-adevăr, versurile lui ating și uneori chiar depășesc poeticitatea versetelor coranice. (N. T.)

de ani ai mei mai sunt încă în stare să zămislească. În ciuda puseurilor de căldură și a crizelor de mânie ale menopauzei. Poate că e caraghios, dar cred că ovarele mă mint. Nimeni nu știe că n-am mai făcut dragoste de trei ani. Dar nu-mi mai e foame de asta. Am părăsit Tangerul, cu toate ispitele sale. Cu filmele lui pornografice captate prin satelit după miezul nopții. Cu țăranii lui ce put a sudoare și care își vomită berea pe străduțe întunecoase. Cu țeape care își scutură fundul și se lasă urcate, în valuri gureșe, în Mercedes-uri furate din Europa. Cu idioate care poartă voalul pentru că nu vor să poarte secolul și care cerșesc un paradis pe jumătate de preț.

Cu coada ochiului îl supraveghez pe tânărul Safi, zilier care mă tot agață cu obraznicie, cocoțat chiar pe tractorul meu. N-are decât treizeci de ani și e clar că nu se gândește decât la bani atunci când încearcă să mă curteze, analfabetul! Nu la banii mei, ci la cei pe care Driss mi i-a donat prin act notarial în august 1992. Mă întreb de vreo două săptămâni dacă nu o să-i dau papucii acestui băiat, exasperată că mă bănuiește de lubricitate senilă și că își închipuie că o să profite de mine. Dar mă răzgândesc când îi vădfetița cum aleargă spre el, cu buclele pline de panglici și cum îl sărută pe obraji neglijent bărbieriți. Îi mai acord încă o săptămână înainte să-i trag o alice înfund, asta ca să-și bage mințile în cap.

Știu prea bine că sunt o futăcioasă fără egal și îmi dau seama că dacă l-aș lăsa pe Safi să mi-o tragă, atunci l-aș determina să-și părăsească soția și copilul.

Dar țăranul ăsta nu știe ce știu eu. De pildă, că nu ți-o tragi bine decât din dragoste, niciodată pentru bani, tot restul nefiind decât o chestie de pură performanță. Să iubești înseamnă să trăiești acest sentiment sincer. Să iubești și să nu-ți pleci niciodată privirea. Să iubești și să pierzi. Și, rănită, să accepți că sexul servește drept

dublură, atunci când inima se prăbușește de la trapez fără să existe vreo plasă de protecție pentru acrobațiile ei. Să te zdrobești și să te resemnezi să trăiești dezarticulată. Căci mintea ți-a rămas întreagă...

Cine știe, poate că tocmai acest zuav de Safi e cel care m-a împins să scriu. Ca să-mi domolesc mânia. Ca să deslușesc astfel ȋțele încurcate. Ca să-mi retrăiesc viața și să mă bucur pentru a doua oară de ea în loc să fantasmez la o alta. Am început să mângălesc câte ceva pe un caiet de școlar. Nume de străzi, nume de orașe. Amintiri. Rețete uitate.

Într-o zi am scris: „Cheia plăcerii femeiești se află pretutindeni: sfârcurile care se întăresc, ridicându-se. Înghețate de dorință, dar și înfierbântate, imperative. Au nevoie de umezeala salivei, vor mângâieri. Vor să fie mușcate și linse. Sânii se-nșuflețesc și nu vor decât să lase laptele să țâșnească. Vor să fie supti, atinși, strânși, cuprinși și eliberați apoi. Orgoliul lor nu pare să aibă limite. Și nici vraja ce-o emană. Se topesc în gură, se ascund, se-ntăresc și se concentrează asupra propriei plăceri. Vor sex. Imediat ce pricep că partida promite, devin brusc lubrici. Îngroapă între ei membrul și, satisfăcuți, prind curaj. Sfârcurile lor se cred uneori clitorisuri sau chiar penisuri. Ajung să se odihnească în crăpătura unui anus pudic. Forțează pătrunderea într-o gaură care, flămândă să soarbă un obiect ori o ființă, înghite tot ceea ce i se înfățișează: un deget, un sfârc sau un falus artificial bine dat cu ulei. Cheia se găsește chiar acolo unde trebuie mers, acolo unde habar n-avem să ajungem: gâtul, lobul urechii, văgăuna unei subsori păroase, dunga care desparte fesele, degetele picioarelor care trebuie linse pentru a afla ce-nseamnă cu-adevărat iubirea, interiorul coapselor. În corp, totul este gata să delireze. Să trăiască plăcerea. Totul este-un ȋpăt și dă pe-afară pentru cel care

știe să gâdile. Și să bea. Și să mănânce. Și să dăruiască”.

La-nceput am roșit pentru cele scrise, dar apoi le-am găsit foarte drepte. Ce m-ar împiedica să continui? Găinile cotcodăcesc în curte, vacile fată și dau lapte gras, iepurii se-ncalecă și puiesc în fiecare lună. Pământul se învârte-n armonie. Ca și mine. De ce mi-ar fi rușine de ceva?

„Tu, arăboaică” mi spunea Driss. Arăboaică este mai mult berberă și se pișă pe ăia care-o cred bună doar să verse țucalul de noapte. Și eu mă uit la televizor și aș fi putut, dacă mi-ar fi vorbit cineva la timp despre fizica cuantică, să fiu un alt Stephen Hawking. Sau să susțin un concert la Köln, ca și Keith Jarrett, cel a cărui muzică tocmai o descopăr. Ba chiar aș fi putut să pictez și să expun la Metropolitan Museum din New York. Și eu sunt făcută din pulbere de stele.

„Tu, arăboaică”. Firește că sunt arăboaică, Driss. Cine, dacă nu o arăboaică, a știut să te primească atât de bine în uterul ei?

Să-ți spele picioarele, să te hrănească precum o pasăre își hrănește puiul, să-ți cârpească burnuzul și să-ți dăruiască proenituri? Să-ți pândească venirea după miezul nopții, plin de vinaț și doldora de glume porcoase, să-ți îndure asalturile pripite și ejaculările precocce? Cine a vegheat ca băieții tăi să nu fie sodomizați și fiicele tale violate pe o străduță uitată ori într-o carieră părăsită? Cine a tăcut? Cine a împăcat și lupul, și oaia? Cine a luat-o pe căi ocolite? Cine ți-a purtat doliu douăsprezece luni la rând? Cine m-a repudiat? Cine m-a luat de nevastă iar apoi a divorțat de mine doar ca să-și salveze orgoliul rău înțeles și moștenirea? Cine m-a cotonogit pentru fiecare război pierdut? Cine m-a violat? Cine mi-a tăiat beregata? Cine, dacă nu eu, arăboaică, m-am săturat de Islamul pe care tu l-ai desfigurat? Cine, în afară de mine, arăboaică, mai știe că ești îngropat în mizerie, într-una tocmai bună pentru a-

ți odihni țeasta înspicată? Și-atunci de ce aș evita să vorbesc despre dragoste, suflet și cur, fie și numai pentru a replica strămoșilor tăi pe nedrept uitați?

În camera guiblia⁵, Driss își înghesuise cuferele cu cărți, manuscritele cu miniaturi, tablourile pictate de maeștri și lupii împăiați cu ochi sticloși. După moartea sa, doar tinerei Sallouha îi este îngăduit să intre acolo o dată pe săptămână ca să șteargă praful de pe birou și să umple cu cerneală proaspătă o călimară de China. Practic, eu nu vizitam acea cameră niciodată, căci obiectele lui Driss îmi erau familiare, dar nu-mi foloseau la nimic.

Când m-am hotărât să-mi povestesc viața, am deschis cuferele cu cărți ca să caut volumele arabe, groase și teribil de vechi, acelea din care Driss își pescuia vorbele de spirit și puțină lui înțelepciune. Știam că voi descoperi în ele idei mult mai nebunești, mai curajoase și mai inteligente decât cele pe care le gândeam eu.

Am tot citit. Am recitit. Când pierdeam șirul, plecam să mă plimb pe câmp. Sunt o femeie a pământului. Doar vântul ce clatină grâul și mireasma semințelor puteau dezlega ițele încurcate ale sufletului.

M-am întors așadar la cei vechi, cutremurată de îndrăznelile lor care nu-și află egal printre descendenții lor din veacul XX, văduviți în marea lor majoritate de onoare și simț al umorului. În rest, aceștia sunt mercenari și poltroni. M-am oprit de fiecare dată când o idee m-a surprins prin precizie sau când o frază m-a sufocat de admirație prin naturalețea ei liniștită. Mărturisesc: am râs cu hohote, la fel precum m-am cutremurat de rușine. Dar m-am hotărât să scriu aidoma: liber, fără mofturi, cu mintea limpede și sexul fremătând.

Am coborât la Tanger după opt ore de călătorie și știam că nu săvârșesc o faptă nesăbuită. Viața mea se-ndrepta

⁵ Guiblia, **cameră orientată către nord.**

spre catastrofă, ca un dric beat, și ca să o salvez nu-mi rămânea decât să mă arunc în trenul care pleacă zilnic din gara Imciukului la ora patru dimineața fix. Vreme de cinci ani l-am tot auzit sosind, fluierând și plecând fără să fi avut curajul să traversez strada și să încalec bariera scundă a gării pentru a pune capăt disprețului și descompunerii.

Nu am închis ochii toată noaptea, febrilă și cu inima cât un purice. Zgomotele s-au înșirat, identice, de-a lungul orelor scurse: tusea și scuipăturile lui Hmed, lătrăturile celor doi câini vagabonzi care păzesc curtea și cântarea dogită a câte unui cocoș amețit. Înainte de chemarea la rugăciune cu prilejul *fajr*-ului⁶, eram deja în picioare, învăluită cu un *haik*⁷ călcat în urmă cu două zile la Arem, vecina mea croitoreasă, singura pe o rază de treizeci de kilometri care avea un fier de călcat cu jar. Mi-am recuperat legătura cu câteva boarfe pe care o ascunsesem într-un urcior pentru cuș-cuș, am mângâiat ușor botul câinilor veniți să mă adulmece, am traversat strada și taluzul cu pași grăbiți, ca apoi să sar în ultimul vagon, aproape scufundat în întuneric.

Cumnatul meu se oferise să-mi cumpere bilet iar Naima, soră-mea, reușise să mi-l aducă ascuns printre câteva *baghrir*⁸. Controlorul, venit să arunce o privire în compartiment, mi l-a compostat cu ochii plecați, neîndrăznind să mă privească mai atent. Probabil că m-a confundat cu noua soție a unchiului Sliman, care își acoperă fața și pretinde că seamănă cu orășencele. Dacă m-ar fi recunoscut, m-ar fi obligat să cobor și ar fi asmuțit contra mea familia lui bărbatu-meu, iar ei m-ar fi înecat în

⁶ *Fajr*, revărsat de zori.

⁷ *Haik*, voal de bumbac sau de in purtat în unele regiuni maghrebiene.

⁸ *Baghrir*, varietate de plăcintă arăbească.

fântână. Și dacă s-ar fi întâmplat astfel, atunci probabil că în seara zilei cu pricina ar fi povestit tărășenia amicului său Issa, învățătorul, în timp ce ar fi alungat muștele care bâzâiau în jurul paharului cu ceai rece și amar.

Compartimentul a rămas aproape gol până la Zama, unde trenul a stat un sfert de ceas. Acolo a urcat un domn gras, întovărășit de un *bendir*⁹ și de două femei învăluite în *melia*¹⁰ bleu și roșii, acoperite de tatuaje și bijuterii. Au început să-și șoptească tot felul de chestii, vorbind la adăpostul *ajar-ului*¹¹, au pufnit încetișor în răs, apoi au ridicat vocea, încurajate de absența vreunui bărbat străin. Mai târziu *raiss*¹²-ul a scos o sticlă din buzunarul *djellaba*¹³-lei sale, a tras de trei ori o dușcă imensă, fără să clipească, și-a mângâiat pe-ndelete *bendir-ul* și a interpretat o melodie sprintară, vag deocheată, pe care o auzisem adeseori cântată de nomazii aflați la vremea secerișului.

Femeile au început dintr-odată să danseze, făcându-mi deșucheat cu ochiul și atingându-l la fiecare mișcare pe muzicant cu ciucurii centurilor vopsite în culorile curcubeului. Atitudinea mea posacă trebuie că le-a vexat, căci apoi m-au ignorat tot timpul călătoriei.

Nu m-am plictisit nicio clipă până la Medjela, unde ciudatul trio a coborât, zgomotos și clătinându-se, gata să ia parte la vreo nuntă de-a bogătanilor.

De-acolo am mai petrecut încă două ore în autobuz până la Tanger. Orașul și-a făcut apariția mai întâi prin intermediul falezelor, al fațadelor albe și al catargelor de vase ce adăstau la chei. Nu-mi era nici foame, nici sete. Pur și simplu îmi era frică. De mine însămi, trebuie să o

9 *Bendir*, instrument de percuție.

10 *Melia*, veștmânt tradițional al țărănilor din Maghreb.

11 *Ajar*, stofa care acoperă jumătatea inferioară a feței.

12 *Raiss*, instrumentist care folosește *bendir-ul*. (N. T.)

13 *Djellaba*, haină largă, cu falduri, tipic maghrebiană (N. R.)

spun.

Era într-o zi de marți posomorâtă, zguduită de *ajaj*, un vânt din deșert ce aduce migrenă și icter, așa cum doar în luna septembrie se poate întâmpla. Aveam la mine treizeci de *dirhami*¹⁴, o adevărată avere pentru mine, și aș fi putut foarte ușor să iau un taxi din acelea cu verde și negru ce străbat străzile cochete ale Tangerului, oraș cu împrejurimi neprimitoare, orice ar spune fratele meu mai mare, care se întorcea de-acolo în sat încărcat cu țesături pentru tata. L-am bănuțit întotdeauna pe Habib că le-nflorește puțin, că are darul, ca mai toți cei din Imciuk, să înfrumusețeze lucrurile sub inspirația fabulației, a vinului și-a curvelor. În Răbojul Făptuitorilor ținut de Veșnicie e neîndoielnic că bărbații sunt trecuți la rubrica Fanfaronilor.

Așa că n-am luat taxiul. Aveam la mine adresa mătușii Selma, mângălită grosolan pe un colț de hârtie cu pătrățele smulsă din caietul nepoțelului meu Abdelhakim, cel care se rostogolise în noaptea nunții noastre în patul conjugal pentru a invoca norocul și ca să mă inspire să-i dăruiesc dihorului meu de bărbat un moștenitor.

Coborând din autobuz, m-am împleticit puțin, orbită de soare și de praful din aer. Un hamal, care ședea turcește sub un plop, cu turbanul jegos și fularul pătat cu zeamă de tutun, se holba la mine cu o mină imbecilă. L-am întrebat de adresă, convinsă că un sărman ca el nu poate căuta pricină unei femei cu voal, încercând să o jignească.

— Strada Adevărului zici? Nu știu prea multe despre asta, dragă!

— Mi s-a spus că e foarte aproape de Mouley Abdeslam.

— Nu este departe de-aici. O apuci pe bulevard, o iei pe Grand Socco și ajungi la *medina*¹⁵. Acolo vei găsi cu

14 Monedă specifică unor țări maghrebiene, aflată în uz în Maroc și Libia, de pildă. (N. T.)

15 Medina, parte a orașelor maghrebiene locuită de arabi, spre

siguranță pe cineva care să te îndrume către strada ce-o poțtești.

Era un țăran, un frate de rasă și accentul lui de nativ din *Bled*¹⁶ mi-a încălzit inima. Căci și la Tanger se vorbea graiul cătunelor pierdute. Nehotărâtă, m-am îndepărtat, făcând câțiva pași în direcția aproximativă indicată de hamal, când un tânăr îmbrăcat într-o salopetă albastră, cu turban asortat și aer vanitos, mi-a tăiat drumul:

— Nu te teme. Am auzit că l-ai întrebat pe hamalul Hasouna pe unde s-o iei. Sunt din cartier și pot să te conduc la adresa pe care o cauți. Știi, Tangerul este un oraș periculos și femeile frumoase ca tine nu circulă niciodată singure.

Luată prin surprindere, dezarmată de îndrăzneala tipului, habar n-am avut ce să-i răspund. L-am fulgerat cu privirile pe deasupra voalului, jignită foc. A izbucnit în râs:

— Nu mă privi așa, că o să cad mort pe loc. Abia ai aterizat de la țară. Se vede de la o poștă. Vreau doar să te însoțesc. Nu pot să las o *ouliyya*¹⁷ să traverseze Tangerul fără să-i ofer protecția mea. Nu ești obligată să-mi răspunzi. Mulțumește-te să mă urmezi și *alik aman Allah*, Domnul să te aibă în pază.

Neavând de ales, l-am urmat, spunându-mi că pot oricând să țin dacă ar fi încercat cel mai mărunț gest de ultraj, alarmându-i astfel pe trecători sau că mă pot adresa unuia dintre polițiștii de la circulație, încinși în uniforme lor cu curele din piele strălucitoare. În definitiv, nici nu-mi era chiar atât de frică.

Faptul că am îndrăznit să mă urc în tren ca să scap de soțul meu reducea toate celelalte pericole la o simplă

deosebire de partea europeană a orașului. (N. T.)

¹⁶ *Bled*, **ținut nord-african. (N. T.)**

¹⁷ *Ouliyya* (*oulaya*, la plural), termen care desemnează femeia în general și prin care se subînțelege „femeie fără apărare”.

joacă de copii.

Aruncam priviri fugare bărbatului din fața mea și îmi ziceam că arată bine. Era cam de vârstă cu mine, nu mă îndoiam, și pășea plin de o mândrie specifică tuturor cocoșilor războinici. Nu s-a răsucit nici măcar o dată spre mine, dar simțeam că era conștient de privirea mulțumită ce-i sfredelea umerii largi, fascinată de virilitatea lui. O senzație ciudată mi se difuza prin vene: plăcerea de a sfida interdicția într-un oraș în care nu cunoșteam pe nimeni și unde nimeni nu mă cunoștea.

Ba mi-am spus că libertatea era chiar mai îmbătătoare decât primăvara.

Nu mi-a venit deloc ușor să-mi fixez tot timpul ghidul de circumstanță, căci străzile mi se păreau foarte largi, iar platanii lor impresionanți. Pretutindeni zăream cafenele și bărbați în *djellaba* ori în costume europene șezând la terase. Și nu o dată am simțit cum îmi tremură picioarele sub privirile insistente care mi se strecurau pe sub voalul de culoarea untului proaspăt înfășurat după cum cere moda citadină. Tangerul m-a impresionat prin clădirile sale, dar bărbații lui mi s-au părut absolut la fel cu cei pe care-i lăsasem la Imciuk, murdari de bălegar și vânând muște.

După douăzeci de minute de mers, bărbatul a apucat-o la stânga, apoi s-a înfundat pe-o străduță. Mi s-a părut un drum extrem de strâmt, care nu înceta să șerpuiască în sus. Brusc, mi s-a făcut sete pe-acest drumeag întunecos pe care m-afundam în urma unei călăuze al cărei nume nici măcar nu-l știam.

La intrarea în medina, tânărul s-a oprit. Ajunsesem la lumină și tăcerea era totală, vag străpunsă de ecoul îndepărtat al unor versete coranice psalmodiate de un cor de copii. Fără să se întoarcă, ghidul meu spuse:

— Am ajuns. Ce casă cauți?

I-am întins peticul de hârtie mototolit, pe care-l strângeam în căușul palmei. S-a uitat îndelung la adresă, înainte să exclaim:

— Ei bine, taman aici este, la dreapta ta!

Ajunsesem oare la destinație? M-a cuprins dintr-odată îndoiala. Ușa pe care mi-o arăta călăuza putea să ascundă foarte bine o capcană, un cuib de răufăcători care să mă prindă și să mă drogheze, apoi să abuzeze de mine, iar la final să mă decapiteze, aruncându-mi leșul în „peșterile încrustate în țărnul înalt al falezei” sau în golfulețele „împuțite cu o duhoare cum nu întâlnești nici la un dihor de pe la noi”, după cum spunea fratele meu Habib.

Bărbatul mi-a ghicit imediat neliniștea:

— Mai știi și un nume, în afară de adresă? Cineva pe care să-l putem striga?

Plină de speranță, am șoptit:

— Mătușa Selma.

Auzind aceasta, călăuza a împins ușa grea de la intrare, dispărând într-o *driba*¹⁸ întunecoasă. L-am auzit strigând din toți bojocii: „*Ya ouchalli ed-dar*, ho! Hei, cei ai casei, e cineva pe-aici?”

Deasupra mea au pocnit canaturile unei ferestre ce se deschidea, am auzit o ușă scârțâind și apoi niște voci, necunoscute și destul de stinse.

— Locuiește o mătușă Selma aici?

Un murmur, pași grăbiți și mătușa mea, care și-a făcut apariția neliniștită, încălțată cu niște *michmaq*¹⁹ roz cu o lucrătură demnă de o bijuterie. Și-a tras o palmă puternică peste piept:

— Ooo! Ce-i cu tine aici?

Măcar, era acasă, asta era lucrul cel mai important pentru mine. Ghidul meu a răsărit din spatele mătușii,

18 *Driba*, **vestibul sau culoar de intrare**.

19 *Michmaq*, **papuci fără călcâi brodați cu mare finețe**.

fericit și mândru că o găsisse. Mi-a venit să râd.

— Ce te-a apucat? Ai văzut cumva un mort?

I-am răspuns, zăpăcită și pe de-a-ntregul sinceră: „Eu însămi”.

Mătușa Selma și-a venit cu repeziciune în fire, s-a uitat intrigată la tânărul ce mă călăuzise și i-a mulțumit pentru amabilitate. Răspunsul meu părea că-l amuzase, căci și-a aranjat turbanul, și-a strâns mâinile la spate și a grăit viitoare mele gazde: „Misiune îndeplinită, *Lalla*²⁰. Însă îți dau un sfat: cu ochii pe care-i are gazela asta, să n-o lași singură prin oraș”. Și a zâmbit. Apoi, s-a făcut nevăzut. Începuse deja să mă obsedeze.

Atunci când o deranjasem, mătușa Selma se găsea în plină petrecere de fete. Ceva mai târziu, am aflat că după-amiaza este timpul femeilor la Tanger. Atunci se întâlnesc în ținută de gală, mondene și vesele, servesc platouri cu produse de patiserie și boluri cu ceai și cafea, degustând țigări spaniolești sau americane și făcând schimb de bancuri fără perdea, de cancanuri și confidențe, pe jumătate sincere. *Ichouiyyate*²¹ -ele constituiau un ritual social dintre cele mai serioase, aproape la fel de important ca și *Jrouhate-le*, petreceri de măritiș, de circumcizie sau de logodnă oficiale și protocolare, la care trebuie arborate cele mai simandicoase veșminte și evitată întotdeauna impresia de sărăcie ori de neglijență din partea soțului.

Mătușa m-a instalat într-o odaie răcoroasă, a aprins o lampă cu petrol, scuzându-se că trebuie să mă părăsească: „Înțelegi, mă așteaptă oaspeții sus, la vecină”. A așezat o carafă cu apă și un pahar pe masă și mi-a spus că nu va zăbovi prea mult. Am luat mai multe înghițituri

²⁰ *Lalla* este un titlu acordat femeilor în vârstă sau aparținând burgheziei.

²¹ Așa se numesc petrecerile feminine de după-amiază în zona Tangerului. (N.T.)

prelungi, sorbind direct din carafă, și am adormit aproape instantaneu, atât eram de epuizată. Imaginea bărbatului îmbrăcat în albastru m-a însoțit înainte să mă afund într-un somn cu vise colorate în gri și galben, aidoma unui cer de toamnă la vremea furtunii.

M-am trezit pe la miezul nopții, înfometată, cu capul odihnind pe o pernă de tip sul, învelită peste picioare cu o cuvertură de lână. Canapeaua era îngustă și tare, iar zgomotele casei îmi erau străine. Pe podea se găsea bocceluța în care strecurasem o pâine proaspătă și două ouă fierte. Foamea este mai îngrozitoare decât frica. Mi-am devorat bucatele, cu ochii închiși, în această cameră alungită, în care umbra nesfârșită a mobilelor se proiecta ostilă pe pereți și plafon, mai înalt decât cel de la Imciuk.

Am adormit la loc evitând să mă mai gândesc la ceva. Mă aflam la Tanger. Nu contau cei douăzeci de ani ai mei care nu se puteau baza pe nimic. Lăsasem trecutul în urmă. El se-ndepărta de mine la fel cum se îndepărtează norii încărcăți de grindină, vinovați și grăbiți. Dar Imciukul era la locul lui și strălucea în întreaga sa splendoare. În visele mele se făcea că mereu alerg desculță, o iau prin câmpul de orz și de lucernă ca să-mi păcălesc tovarășii de joacă, cu maci prinși în plete și râzând fericită.

Imciukul mi se pare deopotrivă stupid și straniu. El este la fel de plat ca platitudinea însăși și chiar mai întortocheat decât grotele de la Djebel Chafour, care îl descoperă, înspre vest, vânturilor și pietrișului negru și crăpat din deșert. Așezat la doi pași de infern, plin de o verdeață care mustește, gras și păgân, orașelul pare să nu se sinchisească de nisipurile ce-l pândesc și-i asediază neîncetat grădinile. Casele lui sunt joase și albe, cu ferestre strâmte vopsite în ocră. În centru se înalță un minaret, nu departe de cârciuma Neînțeleșilor, singurul loc în care bărbații au dreptul să drăcuiască și să verse în

public.

Uedul ffarrath a desenat la Imciuk o fantă ce desparte urbea în două jumătăți de lună. Când eram mică ședeam adesea printre dafinii luxurianți care se leagănă, amari și părelnici, pe ambele maluri pentru a-l contempla în întreaga lui splendoare zeflemistă și înșelătoare.

Aidoma bărbaților din Imciuk, uedului Harrath îi place să se laude și are mania să distrugă totul în cale. Apa sa, cu reflexe de moar, pe care nuanțele toamnei o fac mocirloasă și spumegătoare, șerpuieste de-a lungul orașelului înainte să se piardă în depărtare, prin abisurile văii. „Uedul ăsta este indecent”, afirma cu vehemență Taos, cea de-a doua soție a unchiului Sliman. Pe vremea aceea nu știam ce-nseamnă decența, căci trăiam înconjurată de cocoși ce-și încălecau puicuțele și de armăsari zdrobind mânzele sub greutatea lor. Mai târziu am priceput că această calamitate de decență nu se impune decât femeilor pentru a le transforma în mumii fardate, cu privirile golite. Să acuzi uedul de indecență amintea de o mânie care îi reproșa în chip tacit Imciukului lubricitatea de muiere zdupeșă. Și mă refer la acea lubricitate care îi smintește pe ciobani, determinându-i să încalece primul lucru ce le amintește de un fund de femeie, un vagin de măgăriță, chiar și o crupă de capră.

Am adorat întotdeauna apa ffarrathului. Poate pentru că m-am născut în anul cu inundațiile ei cele mai monstruoase. Se revărsase peste albie, invadase casele și maghernițele, își vârâse limba de apă până în curțile interioare și în hambarele pline cu grâu. Episodul acesta mi l-a povestit mătușa Selma, cincisprezece ani mai târziu, șezând pe un scaun confortabil în curtea casei sale pavoazate cu viță-de-vie, curte pe care unchiul Sliman o acoperise cu dale din marmură ca să-și dovedească dragostea ce-o nutrea pentru soția lui. Generosul ei

decolteu cu sânii ce i se rotunjeau sub rochiile lejere, plăcea puștoaicei care încă eram. Mătușa Selma vorbea și, între două hohote de râs, spărgea migdalele, verzi și aspre dintr-o lovitură seacă dată cu un ciocan de piuliță din alamă aurie. Îndrăgea vara pentru bogăția fructelor sale, pe care le-nghesuia în vestibulul casei în coșuri mari din răchită aduse direct din livadă de către fermieri.

„În anul cu pricina am fost izolați de lume vreme de douăzeci și una de zile, își amintea ea. Dar nouă puțin ne păsa! Doar ne găseam în luna de miere! Poate că aș fi făcut mai bine să aștept acasă la mama, pe uscat, până treceau furtunile lui noiembrie! adăugă ea hohotind. Dar eram toantă, iar unchiul tău ardea de nerăbdare. Imaginează-ți moaca pe care am făcut-o când am debarcat în caftan de mătase și tocuri cui în locul acesta uitat de lume! Știi că țărăncile străbateau kilometri întregi ca să vină să se holbeze la mine ca la un animal ciudat? Unele chiar mă trăgeau de păr, ca să se asigure că nu sunt o păpușă. O țară de balegi, ce ți-am spus eu!”

Și mi-a oferit un pumn de migdale albe, apoi a zgândărit focul din *brasero*²² cu câteva băți din evantai. Ceaiul clocotea, răspândindu-și mireasma grea și dulceagă.

„Inundația i-a îmbolnăvit pe bigoții tăi de verișori cu accese de febră și halucinații, își reluă mătușa Selma povestirea. Tijani, sașiul, și nătângul de Ammar au hotărât că atâta apă e binevenită: ea însămânțează pământul și, în retragere, ne curăță sufletele de păcate. Păcatul! Tembелii ăștia, parcă n-ar ști și alte cuvinte! Ca și cum noi femeile n-am fi tot de neam musulman și neam petrece vremea scuipând în lanul de grâu!

Handicapații ăștia vor să treacă drept muftiul de la Mecca numai pentru că recită trei versete din Coran la căpătâiul morților înainte să fie coborâți în groapă. Umple-

22 **Recipient metalic pentru încălzit.** (N. T.)

le-ar vărsatul de vânt fața cu bube și puroi! Cât îi privește pe ceilalți mucoși, s-au dus să povestească pretutindeni că e Potopul care anunță sfârșitul vremurilor. Fleacuri! Cât timp Gog și Magog se țin deoparte, chiorul ăsta de Antichrist nu-și face apariția la Ierusalim, iar Iisus, Fiul Mariei, n-a revenit ca să facă ordine în balamucul nostru cosmic, putem dormi liniștiți! Desigur că Dumnezeu s-a săturat până peste gât de cruzimile noastre, numai că nu s-a hotărât încă să ne alunge în șuturi din minunăția de Rai! Fiindcă îți dai și tu seama că Raiul se găsește aici, jos, și că nu vom mai avea niciodată un altul la fel de frumos, nici în cel mai înalt dintre ceruri! Fie ca Dumnezeu să ne ierte păcatele și prostiile!”

Aproape că făceam pe mine de râs, atât de dăruită pentru sarcasm și ce gură spurcată avea Lalla Selma!

Cea care se descurcase pentru a moșteni, naiba știe cum, știința unui ilustru unchi teolog, n-avea pereche în a-i da fiecăruia o poreclă ce stârnea imediat râsul întregii lumi. Ca și cum ar fi fost singura care putea să-l drăcuiască pe Dumnezeu. Dar fără a-i arăta vreodată cea mai mărunță lipsă de respect.

A adăugat, cu sprâncenele încruntate și privirea gânditoare:

„Știi ceva? Nu cred deloc în păcat. Iar cei care se tot împăunează cu asta, la ziua Judecății de Apoi nu vor avea altceva de arătat Stăpânului peste lumi decât măduarele pline de bube uscate drept unic și hidos păcat. Se iluzionează amarnic că mârșăviile comise cu boțul lor de carne împuțită îl vor impresiona! Însă îți spun că toți acești pui de lichele vor putrezi în iad pentru că n-au fost în stare să comită frumoasele și nobilele păcate, demne de nesfârșita măreție a Dumnezeului Atotputernic!”

Spumegând contra bărbaților din Imciuk, mătușa Selma rostea mereu „ei”. Niciodată „ele”. Ca și cum poznele

femeilor n-ar fi fost decât fleacuri bune să stârnească râsul universului.

Tulburată, am îndrăznit totuși să o întreb ce anume este un păcat frumos și nobil. A râs cu râsul ei solar, de leoaică, alungând mica potaie maro pe care-o hrănea cu biberonul și care nu înceta a-i Unge picioarele să o rupă la sănătoasa. Apoi a murmurat, dintr-odată gravă și visătoare: „Să iubești, fata mea. Doar să iubești. Este unicul păcat care merită drept recompensă paradisul”.

Mătușa Selma s-a născut la Tanger. Ajunsă într-o bună zi în brațele unchiului Sliman, văzuse pentru prima dată în viața ei un ued care amenința să inunde. Blondă și planturoasă, ridicase fără mofturi coșul ce-mi servea drept leagăn și sărutase superbul bebeluș care eram, sub privirile îngrijorate ale tatălui meu, neobișnuit cu acest gen de efuziuni.

Ne-am așezat amândouă sub copertina bătrânului patio, făcută din olane verzi și solzoase, purtându-ne de parcă am fi fost singure pe lume, în afara timpului, undeva, departe de Tanger. Mătușa continua să suradă la amintirea sosirii ei la Imciuk, ingenuă și total necuviincioasă, gândindu-se totodată și la primirea rezervată ce i-o făcuse tatăl meu, vizibil contrariat.

— Din cauza uedului? am întrebat-o.

— Ah, nu! mai degrabă din pricina ta! Reprezentai o gură în plus, vremurile erau grele, iar mama ta, după o pauză de cinci ani, părea gata să o ia de la capăt, la fel ca o iepuroaică.

I-am spus că tata nu mi-a dat niciodată de înțeles că aș fi fost o povară. „Păi avea și de ce! în fond, erai preferata lui! Să știi că taică-tău era o fire sensibilă, dar pe care trebuia să o ascundă sub o masă de tăceri fals posomorâte. Oh, nu e întotdeauna vesel să fii bărbat, să fie clar! N-ai dreptul să te plângi.

Nici atunci când îți îngropi tatăl, mama sau copilul.

Nu trebuie să spui «te iubesc», nici că ți-e frică sau că a înghețat pișatul în tine. Și mai cu seamă să nu te miri că, după toate astea, bărbații noștri se transformă în monștri”. Cred că a fost pentru prima dată când am văzut-o pe mătușa Selma arătând puțină înțelegere față de bărbați.

Preocupându-mă să adun bucățelele de prăjitură cu susan pe care mi-o pusese lângă ceașca de cafea, n-am încetat să-i scrutez pe furiș fața, dar mi-a fost practic imposibil să descopăr pe ea vreo urmă de reticență sau vreun semn de contrarietate. Dimpotrivă, mătușa Selma nu părea să-mi poarte pică pentru că aterizasem acasă la dânsa fără să o anunț. M-a lăsat să mă trezesc din somn după voia mea, mulțumindu-se să fumeze și să soarbă din ceai în timp ce-și evoca amintirile din Imciuk doar pentru a mă incita să-mi deschid sufletul, în care ghicea că strânsesem multă ură și mânie. Exasperată că vorbesc deschis despre problema mea, și-a încrucișat zdravăn brațele la piept, a-nceput să se joace cu arătătoarele și, în fine, a atacat:

— Bun, acum spune-mi. Ce vrei să faci aici? Sper că nu ți-ai incendiat casa, nici nu ți-ai otrăvit mama-soacră... Aș prefera să mărturisești imediat adevărul: măritișul tău nu mi-a mirosit bine de la bun început. Intuiam că o să se aleagă praful, dar nu cu acest preț!

Mi-am lăsat capul în jos. Dacă țineam să fiu cinstită cu mătușa, ar fi trebuit să-i povestesc totul, cu de-a fir-a-păr. Doar că prea multe lucruri îmi făceau rău, dintre acelea pe care aș fi dorit să le șterg cu totul din amintire.

CĂSĂTORIA BADREI

Hmed avea patruzeci de ani. Eu tocmai mergeam pe

șaptesprezece. Însă Hmed era notar, fapt ce-i conferea o putere de neprețuit în ochii locuitorilor micului oraș: cea de a-i face să existe înscriși în registrele de stat! Se recăsătorise deja de două ori, repudiindu-și fostele soții din pricina sterilității. Cunoscut ca un tip sobru și iute la mânie, locuia pe o frumoasă proprietate de familie, aflată la ieșirea din orașel, nu departe de gară. Toată lumea știa cât de generos este cu viitoarele sale neveste, oferindu-le ceremonii nupțiale fastuoase. Pe scurt, era una dintre cele mai bune partide din Imciuk, râvnit fiind de virginele cuminți și de mamele lacome ale acestora.

Într-o zi, mama lui Hmed a bătut la ușa casei noastre și am știut de la bun început că sunase ceasul să-mi pun capul pe butuc. Am surprins o țărăncă șoptind la urechea mamei sfaturi de falsă aliată:

— Primește! Fata ta este deja femeie, doar n-o s-o lași să meargă la oraș pentru blestematele alea de studii care nu-i vor sluji la nimic. Dacă te-ncăpățânezi, o să i se scoată vorbe și asta o s-o stârnească până-ntr-atât, încât va începe chiar ea să umble după bărbați.

Fără îndoială că studiile nu mă interesau cine știe ce, dar să mă întorc ca să fiu închisă în casă îmi surâdea parcă și mai puțin. Cel dintâi și singurul colegiu de fete din Zrida îmi servea drept permis de liberă trecere ca să evaderez dintre zidurile familiale, iar pensionatul îmi îngăduia îndeosebi să mă fofilez de sub supravegherea lui Ali, cocoșelul de frate-miu mai mic, care-și lăsa onoarea în chiloții femeilor din clan și pe care recenta moarte a tatălui nostru îl plasase din oficiu în ipostaza de tutor al meu. Faptul de a comanda femeilor le permite băieților să se afirme ca rjal²³ și să-și puncteze astfel virilitatea. Fără o soră sub mână, pe care să o bată după pofta inimii, autoritatea lor se destramă și se atrofiază ca o puță lipsită

23 Rjal, bărbați.

de imaginea unei sexualități inspiratoare.

Viitoarea mea mamă-soacră nu a așteptat acordul definitiv al mamei ca să-mi aprecieze și să-mi cântărească²⁴ meritele de a deveni o soție demnă de tribul și de fiul ei. Într-o zi, pe când mă aflam la hammam²⁵, a venit împreună cu fiică-sa mai mare să mă caute. M-au examinat din cap și până-n creștet, miau pipăit țâțele, bucele, genunchii, apoi gamba picioarelor. Am trăit impresia că sunt o oaie de Aid. Îmi lipseau doar panglicile de sărbătoare. Însă pentru că știam care sunt regulile jocului, am răbdat fără crâcnire. De ce să încalc codurile bine împământenite, care transformă hammam-ul într-un suk²⁶ în care carnea umană se vinde de trei ori mai ieftin decât cea de oaie?

După această primă cântărire, a venit rândul bunicii lui Hmed, o babă de o sută și mai bine de ani tatuată din cap până-n picioare, să treacă pragul casei noastre. S-a instalat în curte și m-a cercetat cum trebăluiesc la cele ale casei, scuișând tutunul ce-l mesteca într-o imensă batistă cu carouri albastre și gri. Mama mă tot făcea atentă să-mi iau treaba în serios, știind prea bine că maștera va prezenta un raport detaliat alor ei despre talentele mele de gospodină. Dar eu știam că se vor înșela amarnic asupra acestei mărfi.

Hmed mă știa de mică și mă tot urmărea de vreo doi ani cu priviri înfierbântate la fiecare plecare și sosire a mea de la studii. M-a văzut mergând, cu ochii-n pământ și pas grăbit, ca să fug de privirile curioase și de gura rea a lumii. Probabil că s-a gândit că aș fi o gaură drăguță, bună de ndopat, pe scurt, o afacere profitabilă. Își dorea urmași.

24 În limba franceză în text, juger et jauger. Joc de cuvinte bazat pe omofonie, dar și pe coincidența de sens. (N. T.)

25 Baie încălzită deschisă publicului. (N. T.)

26 **Piață, târg, iarmaroc în limba arabă** (N. T.)

Firește, numai băieți. Să mă pătrundă, să mă lase grea, apoi să se umfle în pene la bairamurile din Imciuk, cu pieptul bătos și fruntea ridicată a mândrie că și-a asigurat descendența bărbătească.

Așa că iarna lui 1962 m-a găsit nu într-una din băncile colegiului de fete, ci aplecată asupra fețelor de masă ce trebuiau brodate, asupra pernelor de umplut cu fulgi, asupra păturilor de lână pentru care trebuia să aleg motive ornamentale astfel încât să fie demne de trusoul ce mi se pregătea. Ca ursit, firește că visam la cineva mai bine decât Hmed și mai ales mai tânăr. Îmi era rușine că acceptasem ca alții să-mi dea peste mână și să-mi înfrângă voința atât de ușor. Și ca să mă opun cât de cât oribilei mascarade ce mi se pregătea, am început să port o qamis²⁷ lălăie și să-mi strâng părul în prima broboadă pe care o găseam pe sfoara de rufe. Eram dezgustată.

Colegiul rămăsese undeva în urmă, iar amintirea colegilor, printre care și cea a frumoasei Hazima, se ștergea încetul cu încetul. Veștile despre lumea exterioară, la radio, abia ajungeau la mine, ca un murmur obosit. Algeria vecină își câștigase independența și FLN²⁸ triumfase. Bornia, cea slabă de minte, dansase în stradă, ca un satir femeiesc. Picioarele ei imense, încălțate cu galoși grei, au bătut măsura triumfului pe țărâna cretoasă din piață.

Nu ieșeam decât ca să merg la Arem, croitoreasa. Și ducându-mă la ea, înconjuram în mod conștient casa hajjalat²⁹. Aproximarea de zidurile casei fetelor Farhat putea

27 Qamis desemnează un veșmânt feminin sau masculin ce are înfățișarea unei cămăși mai lungi.

28 Frontul de Eliberare Națională, formațiunea politică de rezistență contra colonialismului francez. (N. T.)

29 Hajjalat, cuvânt ce însemna la origine „văduve”, dar care a ajuns să desemneze în unele regiuni ale Marocului pe femeile de condiție ușoară.

să le coste scump pe femeile ce se-ncumetau la asta. Însă eu îndrăznisem o privire asupra unor lucruri încă și mai intime decât locuința lor, iar amintirea frustă ce-o păstrasem îi râdea perfid în nas severului Imciuk.

Iminentul măritiş mi-a adus și câteva privilegii. O țărancă tânără m-a înlocuit de la treburile casei, căci nu se mai punea problema ca să-mi afund mâinile în apă pentru a spăla pardoseala, să torc lână ori să frământ pâinea. Începusem să trăiesc aidoma unui Ali de sex femeiesc: fără obligația corvezilor, fără porunci de îndeplinit. Am primit dreptul la ospete opulente și cea mai bună bucată de carne îmi revenea automat. Trebuia să ating o trupeșenie respectabilă înainte să intru în patul conjugal. Mi se serveau sosuri cremoase, cuș-cușuri stropite cu sman³⁰, baghir³¹ cu spuză de miere. Și asta fără să mai pun la socoteală pateurile umplute cu curmale sau cu migdale, nici, ca o chestie de mare lux, tajine cu semințe de pin, o adevărată delicatesă, aproape imposibil de găsit. Mă-ngrășam într-un ritm de o livră pe zi, iar maică-mea se bucura de obrajii mei roșii, bucălați.

Apoi m-au închis într-o încăpere întunecoasă. Fără arsura soarelui, pielea mi-a devenit pală și s-a albit, sub privirile aprobatoare ale femeilor din clanul meu. O epidermă străvezie este un privilegiu al femeilor înstărite, așa cum părul blond este privilegiul rumilor sau al turcilor din Asia Centrală, descendenți ai deilor, beilor și îndeosebi ai ienicerilor, acei mercenari despre care Driss îmi va povesti mai târziu cu un dispreț total.

Pe urmă, mi-au fost interzise vizitele, sub pretext că aş putea fi deocheată. Devenisem deopotrivă regină și sclavă. Obiectul tuturor atențiilor, dar și ultima ce afla

30 Sman, unt rânced.

31 Clătite foarte poroase, tip de desert specific bucătăriei marocane. (N. R.)

despre întâmplările și faptele lumii de-afară. Femelele din clan mă pregăteau pentru sacrificare, șoptindu-mi că femeilor le revine datoria să cucerească inima bărbaților. „Și trupului lor!”, șușotea Neggafa, epilatoarea oficială din Imciuk. Răutăcioasă, soră-mea îi răspundea: „Dar bărbatul care nu reușește să-ți seducă soția? El cât valorează, până la urmă?”

În sfârșit, a sosit și ziua nunții. Neggafa ne-a deschis ușa casei dimineața devreme. A întrebat-o pe mama dacă dorește să verifice „chestia „împreună cu ea.

— Nu, fă-o singură. Am încredere în tine, a răspuns mama.

Dar eu cred că mama încerca să se protejeze de jena pe care o trezește întotdeauna, negreșit, o astfel de „verificare”, chiar și la codoașele cele mai tăbăcite. Știam la ce tip de examinare urmau să mă supună și mă pregăteam să-o îndur, cu inima pierită și cu dinții încleștați de furie.

Neggafa mi-a cerut să mă întind și să-mi scot chiloții. Apoi mi-a desfăcut picioarele, aplecându-se deasupra sexului meu. I-am simțit brusc mâna cum îmi desparte cele două buze, introducând un deget înăuntrul lor. N-am tipat. Examinarea a fost scurtă și dureroasă, iar arsura ei am resimțit-o ca pe o minge care m-a lovit în plină figură. M-am întrebat dacă se spălase pe mâini înainte să mă violeze fără să-i pese de nimic. „Felicitări! a strigat Neggafa către mama, venită să vadă cum stau lucrurile. Fiică-ta este neatinsă. N-a atins-o niciun bărbat”. Atunci le-am urât sălbatic și pe mama, și pe Neggafa, amândouă complice și asasine.

— Ei, da! suspină mătușa Selma. Să recunoaștem, în vreme ce rușii își trimit rachetele în spațiul cosmic iar americanii pretind că vor ajunge pe lună, noi, ca niște amărâți ce suntem, încă mai scurmăm prin grote! Dar e

cazul să te consideri fericită. În Egipt, la țară, virginele sunt deflorate, în locul soților, de *dayas*³² cu o batistă strânsă în jurul degetului. Ba se pare chiar că acolo femeilor li se taie tot. Sărmanele, se plimbă cu un adevărat dezastru între picioare. Igiena, de-asta o fac, așa pretind barbarii ăia. Oare de când îi deranjează murdăria pe șacali? Pfui!

Mătușa Selma se-nfuriase, își ieșise din fire. Cât mă privește, încercam să-mi închipui cu ce seamănă un sex de femeie ciopârțit în reliefurile sale. Am simțit un fior de scârbă furnicându-mi spatele, de la ceafă și până la picioare.

— Uite ce-ți spun, a continuat mătuși-mea, e musai să-i schimbăm pe frații noștri de rasă, exact așa cum au făcut-o tunisienii. De exemplu, Bourguiba al lor! N-a stat mult pe gânduri! Hai, afară fetelor, și emancipați-vă! Am promis să vă eliberez! Am jurat să vă trimit pe băncile școlii, câte două, câte patru, ba chiar mai multe sute laolaltă! ăsta da, bărbat. Unul adevărat. În plus, are ochii albaștri, iar eu ador marea.

Apoi și-a amintit:

— Bine-bine, și pe urmă? Spune-mi repede ce s-a mai întâmplat, că trebuie să pregătesc masa. Dacă nu, o să te ia somnul înainte să se facă amiază.

Nu l-am iubit pe Hmed, dar am crezut că măcar îmi va fi de oarece folos: să mă transforme în femeie. Să mă elibereze și să mă acopere cu aur și săruturi. N-a reușit decât să-mi ucidă râsul.

Se-ntorcea zilnic pe la șase seara, cu registrele lui de stare civilă sub braț, plin de importanță. Pupa mâna maică-sii, abia de-și saluta surorile, îmi făcea un semn discret cu mâna, apoi se instala în curte ca să ia masa.

³² *Dayas*, cuvânt de origine turcă ce desemnează o femeie mai în vârstă, rudă ori damă de companie.

Trebuia să-l servesc, să strâng în urma lui resturile. Să-l aștept în odaia conjugală. Să-mi desfac picioarele.

Să stau nemișcată. Să nu răsuflu. Să nu vomit. Să nu simt nimic. Să mor. Să fixez kilim³³-ul prins pe perete. Să-i surâd lui Saied Ali³⁴ decapitând monstrul cu paloșul lui bifurcat. Să-mi șterg coapsele. Să dorm. Să-i urăsc pe bărbați. Chestia lor. Sperma care miroase urât.

Prima care-a simțit că lucrurile nu stau pe roze între mine și Hmed a fost soră-mea, Naima. Roșind, a-ncercat să-mi sugereze cum să culeg câteva firimituri de la masa plăcerilor masculine. Am bruftuluit-o, ca o femeie nesatisfăcută și neputincioasă în a mărturisi insatisfacția ce-o trăiam. Și-am continuat la fel, seară de seară, cu excepția celor când eram ocupată cu trebăluiala. Am continuat să-mi desfac picioarele pentru un țap cvadragenar care voia copii și nu putea să-i aibă. Nu aveam voie să mă spăl după sinistrele noastre zbenguieli. Mama-soacră îmi poruncise, încă din prima zi după nuntă să păstrez în mine „prețioasa sămânță”, ca să rămân grea.

Însă așa prețioasă cum era, sămânța lui Hmed nu catadicsea să dea niciun fruct. Eram cea de-a treia soție a lui și, ca și în cazul predecesoarelor mele, pântecul îmi rămânea steril, mai ceva ca un pământ lăsat în pârlă. Ajunsesem să visez că o să-mi crească mă răcini în pizdă pentru ca Hmed să-și zdrească amărâta de puță și să renunțe să și-o mai vâre în mine.

Mătușa Selma asculta, cu fruntea brăzdată de un rid mărturisind îngrijorare și revoltă. Vorbele-mi erau mai mult decât explicite și se-ncumetau să exprime o mizerie atinsă de pecetea secretului. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că o să ajung să fac conversație despre corpul meu și frustrările la care fusese supus. Pentru prima oară în viață, așezată în

33 *Kilim, covor oriental, cu model. (N. T.)*

34 *Erou legendar din basmele arabe (N. T.)*

fața mătușii, îi vorbeam de la egal la egal, simțindu-mă dintr-odată femeie, după ce-i fusesem atâta vreme doar nepoțică. Iar ea o știa, realiza prea bine care-i este vârsta, care e vârsta mea, și accepta mușcătura timpului, după ce o acceptase pe cea a bărbatului nestatornic și nepăsător. I-am admirat, tandră și complice, sânii încă fermi de femeie ajunsă la patruzeci de ani, pielea de tafta – și m-am gândit la țărâncile din Imciuk, care veneau de departe ca s-o admire. Cum a putut oare unchiul Sliman să calce-n picioare o asemenea frumusețe opulentă și, mai cu seamă, cum a putut să supraviețuiască după ce s-au despărțit?

De-a lungul acestor trei ani, pântecul meu s-a aflat în miezul tuturor conversațiilor și certurilor. Îmi supravegheau fața, hrana, mersul și sânii. Ba chiar am surprins-o pe mama-soacră cum îmi examinează așternutul. Cu siguranță că nu risca deloc să se murdărească cu apa mea, căci izvoarele-mi secaseră încă înainte de a putea susura.

Un copil! Un băiat! Aceste două simple cuvinte îmi trezeau cele mai îngrozitoare gânduri de pruncucidere. După primele trei luni de măritiș au început să mă oblighe să beau infuzii de ierburi amare și stropi de urină, să pășesc peste mormântul unor sfinți, să port amulete scrijelite de fqih-iși³⁵ cu ochii arși de trahomă, să-mi ung pântecul cu decocturi dezgustătoare, care mă făceau să-mi vărs mațele sub smochinul din grădină. Am ajuns să-mi urăsc trupul, să renunț a-l mai spăla, epila și unge cu uleiuri parfumate. Adolescentă, nu mi-am îngăduit niciodată să-ți ating flacoanele de cristal, mătușă Selma, dar mi-am fâgăduit să mă stropesc cu apă de trandafiri și mosc, din creștet până-n tălpi, atunci când voi fi la fel de înaltă ca plopul.

35 Fqih, maestru în științe religioase dar și ascet musulman, dacă nu chiar șarlatan.

Și peste toate, munca pe brânci. De la răsărit până la apus. Apoi, bucătăria. Până când am ajuns să urăsc gustul hranei. Iar pe urmă, anii trecând, să mă sfrijesc și să putrezesc, într-o acută depresie, în timp ce tinerele măritate alergau după petreceri, se duceau pe câmp să întâmpine primăvara, îndrăznind chiar să avanseze până la primele dune de nisip, pentru ca la întoarcere să danseze și să cânte prin livezi.

Mama, pe care mergeam din când în când să o vizitez, se înșela asupra cauzei ce-mi accentua depresia.

Credea că sunt disperată pentru că nu izbutesc să rămân grea și se plângea de „lânchezeala pântecului meu”. Tăcând, Naima se mărginea să mă strângă cu putere în brațe. Ea simțea fericirea, insolentă și iute.

Într-o zi, soră-mea și-a ieșit din pepeni și a spus, cu fulgere în priviri:

— E vina lui. Nu ești prima soție și, după cum merg treburile, n-o să fii nici cea din urmă. Chiar dacă ar deflora o sută de virgine, tot n-o să fie în stare să producă nicio zdreanță de praz ca fiu. Așa că încetează să-ți mai amărăști inima și pântecul.

Atunci am explodat.

— Nu vreau copil și refuz să rămân însărcinată.

— Păi înseamnă că o faci special?

— Nul îl las pe el să se descurce, asta-i tot.

— Simt că ascunzi ceva. Bărbat-tu... normal?

— Ce-nseamnă normal? Se urcă pe mine. Își dă drumul în mine. Coboară de pe mine. Firește că e normal!

Naima a priceput, în cele din urmă, și-a bolborosit plină de milă:

— Ei bine, nu-ți rămâne decât să-nveți să te descurci ca să ai partea ta. Și plăcerea e o chestie de învățare.

Cuvântul o dată aruncat, s-a lăsat o tăcere rușinată câteva clipe. Pentru prima oară, Naima îndrăznește să

vorbească fără ocol despre chestiuni legate de sex. Însă ea pierdea din vedere ce-nsemnase noaptea nunții mele, oroarea primului act sexual.

N-am avut niciodată parte de plăcere. Hmed, disperat că nu întrevede nicio rotunjire a burții mele, a renunțat să mă atingă. Surorile lui au ghicit curând ce se-ntâmplase și m-au copleșit cu sarcasmele și răutățile: „Așa deci, sterila naibii, Hmed nu se mai urcă pe tine?”, „Trebuie că aipizda găurită, că d-aia nu reține niciun strop de spermă!” Și încă: „Dacă ți-e curul la fel de posomorât ca și fața, nu e de mirare că bărbat-tu fuge de tine. „M-am refugiat nu o dată la mama acasă, însă ea mă alunga cu fermitate după nicio săptămână: „Locul tău nu mai este lângă mine. Ai o casă și un soț. Acceptă-ți soarta, cum o facem toate”.

Oare ce-nseamnă „cum o facem toate?” Că și ea a fost violată de tata, luată împotriva inimii și-a voinței? Dar eu nu vreau să aparțin acestui clan al celor aruncate cu lăturile, acestor mutilate ale inimii și sexului, ca egiptencele tale, mătușă Selma! I-am spus-o Naimei, care mi-a dat dreptate. Chiar ea mi-a dat ideea să fug.

Mătușă Selma și-a aprins cea de-a cincea țigară Kool a dimineții, m-a privit cu ochii pe jumătate întredeschiși și m-a împuns cu arătătorul:

— Bun, iată-te scăpată de boșorogul care, în loc să te satisfacă, se bășea în așternut. Să-i ierte Dumnezeu pe orbeții care te-au aruncat în brațele unui asemenea neputincios. Of, sunt lucruri pe care trebuie să le aud încă o dată de la tine. Dar nu e nicio grabă. O să vorbim pe ndelete. Acum, hai să te-odihnești. Trebuie să te întremezi. Și să uiți.

Însă imediat și-a amintit:

— Spune-mi, pe golanul acela mic care te-a condus ieri aici, de unde îl știi?

I-am povestit totul, de-a fir-a-păr, iar ea a interpretat

împrejurarea ca pe prima mea „aventură” la Tanger. Și-a stins țigara de unul din brațele braseru-ului:

— Pun rămășag că o să-l vedem revenind să dea târcoale în jurul casei chiar în după-amiaza asta! Ochiul de motan nu ratează o bucățică atât de apetisantă!

Simțeam nevoia să mă spăl și i-am spus. A pus o oală imensă la încălzit, pe un primus cu petrol, care a-nceput să suiere și să bolborosească înainte ca flacăra lui lungă, de un galben scârbos, să devină albastră, apoi să o ia spre un roșu incandescent. Între timp, mătușa a așezat un lighean mare în bucătărie.

— Astăzi, o să te speli aici, însă în curând o să te duc la hammam. O să vezi, nu are nimic în comun cu băile maure de-acolo.

În acel „acolo” se ghicea un dispreț pe care anii trecuți nu reușiseră să-l estompeze. Probabil că, după unchiul Sliman, mătușa Selma a trăit cu o inimă rănită.

După asta, mi-a arătat toaleta, ascunsă într-un colț al curții:

— O să te constipi cam două zile, căci schimbarea locuinței duce la așa ceva, însă măcar vei ști unde o să te ușurezi. Încearcă să faci abstracție de capcana aia masivă, din colț. Mă înnebunesc șobolanii. În timpul nopții ies din canale și, fie ca Dumnezeu să-i spânzure de cozi, se dau în vânt după brânză! Iar eu profit de pofta lor și-i încolțesc acolo unde știu că vor ataca!

Sub apa caldă, pentru prima oară după mult amar de vreme, am simțit plăcere și confort. Stăteam cu ochii închiși, iar propriile mâini au îndrăznit să-mi dezmierde umerii și șoldurile. Apa se prelingea încetișor, ca-ntr-un jgheab, spre delta pubisului și sfârcurile sânilor mi se năteau sub dulcea mușcătură a aerului.

Mătușa Selma avusese dreptate în ceea ce-l privește pe tânărul meu ghid. S-a întors nu o dată, ci de cincizeci de

ori, măsurând străduța cu pasul, la-nceput bine dispus, apoi din ce în ce mai plouat. Și-a tot insistat până când mătușă-mea, exasperată, i-a îngăduit să intre în curte și să se posteze, stângaci și cu turbanul pieziș, în mijlocul patio-ului din marmură ale cărei nervuri albastre nu încetam să le admir în momentele mele de reverie.

— Ce mai dorești? I-a întrebat mătușa. Ai fost drăguț și mi-ai însoțit nepoata, dar ți-am mulțumit pentru amabilitate. Asta-i nu-i un motiv să aștepti mult și bine în fața casei mele, ca să mă știe tot cartierul. Ce, crezi că aici este bordel?

Tânărul a roșit pe dată și am descoperit, uimită, că mătușă-mea putea să fie și grosolană atunci când voia, mai ales în discuția cu bărbații. Probă de rafinament citadin?

— Păi nu, hai să fim serioși! Vii, te duci, te-ntorci, dai târcoale! mai întâi ești civilizat, iar pe urmă? Să știi că asta e o casă respectabilă. Și-ai face bine să înțelegi, docherule, că n-avem nevoie de bărbați aici. Cu-atât mai mult de golani!

Acesta s-a legănat vreo două secunde, înainte să strecoare printre dinți:

— Tocmai am venit să cer mâna *bint el hassab wett nassab*³⁶ a dumneavoastră...

Furioasă, mătușa l-a întrerupt:

— *Bint el hassab wen nassab* nu este de măritat! Hai, șterge-o, dispari!

— Da' eu sunt serios și vreau s-o iau potrivit preceptelor lui Dumnezeu și ale Profetului său!

— Eh, uite că eu nu vreau! Părinții au trimis-o aici să se odihnească și uite că tu îi strici reputația, deși ea nu știe prea bine unde începe și unde se sfârșește Tangerul!

Bărbatul a început să dea înapoi.

36 *Bint el hassab wen nassab*, **tânără de familie bună**.

— E-n regulă, însă aş dori s-o aud din gura ei!

— Ce vrei să auzi?

— Vreau s-o aud cum îmi spune că nu vrea să ştie de mine. Şi nu mai ţipaţi la mine, că acum vă crap capul cu ciocanul piuliţei. Da, cu ăla pus la uscat, în colţ, la dreapta.

Mătuşi-mea se sufoca de furie. Am zbughit-o la bucătărie, nu mă puteam abţine să nu râd. Tipul nu se lăsa impresionat de aerul dominator al mătuşă-mii şi chestia asta îmi plăcea. Când m-am întors în patio, i-am văzut făcând conversaţie la modul grav, monosilabic. Mi-am dat seama că sunt în plus şi-atunci m-am dus să mă-nchid în camera din faţă, cea care a devenit a mea de două săptămâni. Ca să-mi fac de lucru, m-am pus pe numărat pătratele dalelor dintre pat şi uşă, încercând să le compar cu romburile maro distribuite pe diagonala încăperii.

Cina a durat puţin, în tăcere. Nu ştiam cum s-ar putea prepara peştele astfel încât să faci din el o tocăniţă cu sos regească, în care să plutească îmbietor ceva măsline şi câteva bucăţele de lămâie zaharisită.

— Este *marguet oumelleh*, un sos a cărui reţetă o am de la o vecină tunisiancă, spuse mătuşa Selma. Să ţii minte numele şi mai ales că trebuie *meru*³⁷ pentru ca reţeta să reuşească. Ei, între noi fie vorba, să ştii că e fermecător gagiul tău...

Am tăcut, înghiţind resturile sosului aromat, de peşte cu capere, şi păstrând carnea dulce şi albă pentru degustarea finală.

— S-a-ndrăgostit de tine şi mi se pare un bărbat cinstit. Te-ar putea face fericită. În ceea ce te priveşte, nu prea cred că pofta de sex o să-ţi dea pace! Oh, nu cumva să

³⁷ *Merou*, în limba franceză în text. Peşte aparţinând a două specii înrudite ce trăiesc în Marea Mediterană (*Epinephelus gigas* şi *Polyprion cernium*), fără echivalent în limba română. (N. T.)

negi! Nici măcar nu ești conștientă că ai nuri, adică acea chestie care ar obliga până și pământul să-și iasă din țâțâni și care-ar fi în stare să stoarcă până și lacrimile migdalilor înfloriți. Ți-ar surâde să te recăsătorești?

— Nu.

— Nu, pentru că habar n-ai ce-nseamnă cu-adevărat un bărbat. Hmed al tău te-a străpuns ca un țăp pensionar, dar n-a știut să caute și să descopere mai mult. Îți rămân atâtea lucruri să descoperi...

— Ce-am trăit m-a dezgustat pe de-a-ntregul de bărbați.

— Te rog, taci puțin și ascult-o pe bătrâna care sunt, căci „cine a trăit mai multe nopți ca tine, stăpânește mai multe viclenii”, după cum zice proverbul! Cine vorbește de bărbați? Tu încă n-ai cunoscut Bărbatul! Punct. Acum, sunt convinsă că docherul ăsta e-n stare să te facă să simți parfumul paradisului.

Însă n-are o lescaie. Doar bărbăția și buna-credință-n inimă și se roagă Domnului din cer să-l norocească.

Dădu foc unui baton de tămâie, își aprinse o țigară și, cu un miros înțepător în gură, zise:

— Dacă-ți dorești un bărbat, unul adevărat, cu care să ai copii frumoși precum cupolele de la Sidi Abdelkader, cu care să râzi toată noaptea și care să-ți maseze pielea cu esență de iasomie fără să te-ngrijorezi pentru ce va fi mâine sau dacă-ntr-o bună zi vei fi bogată, acoperită de aur și diamante, atunci n-ai decât să-l iei pe docher de soț. Imediat. Atâta vreme cât mai ești inocentă și lipsită de aspirații. Și să știi, ăsta te iubește așa cum doar adolescenții sunt în stare s-o facă.

Mătușa a-nceput apoi să se plimbe minute la rând prin cameră sau mai degrabă prin alcov, care era dispus în lungime, înainte să reînceapă a-mi vorbi:

— Însă dacă dorești altceva... mai bun ori poate mai rău... Dacă visezi la vulcani și la soare, dacă pământul nu

face doi bani pentru tine, dacă te simți în stare să-l străbați dintr-un singur pas, dacă știi să-nghiți jăratric fără văicăreală, să mergi pe valuri fără să te-neci, dacă-ți dorești mii de vieți și nu doar una, năzuind să domnești peste lumi dar nemulțumindu-te cu toate, atunci e clar că Sadeq îți stă-n cale!

— De ce-mi spui toate astea? Nu vreau nimic, doar știi. Sau, poate, să uit iar apoi să dorm.

— O să dormi, n-ai grijă, însă-ți vei pune mii de întrebări.

La vârsta ta, grijile durează cât o lacrimă iar bucuriile, după cum ți-e sufletul, trăiesc o veșnicie. Îți cer doar să te gândești și să-mi spui mâine dacă-l vrei drept soț pe docher sau nu.

Am dormit cu pumnii strânși, fără să visez pe nimeni, fără să simt vreo nevoie de ceva. N-am spus un cuvânt, preocupată mai degrabă de soarta mușcatelor decât de-a mea, veghiind ca Adam, motanul tigrat și de-a dreptul sălbatic, să găsească la două dimineața bucățelele de carne care să-l ajute să-și revină după zbenguiala pe acoperișuri.

Mătușa Selma a-ngăduit în cele din urmă ca Sadeq să vină la noi atunci când dorea, când era liber, să ia loc pe banca din lemn de măslin așezată în centrul patio-ului, să vorbească și să plângă. Să plângă și să vorbească. Mi-a zis că Tangerul e un oraș nemilos, că de-aia mă-ntovărășise până aici, la această doamnă despre care se spune că este liberă, nebună și gata să convertească până și un demon la Islam. Că mă dorește tocmai pentru că nu i-am adresat niciodată o vorbă și pentru că am niște ochi ce-l împiedică să doarmă liniștit. Să muncească. Să se chercehelească pendelete cu băieții la un lichior de anason. Mi-a povestit cum se duce să hălăduiască pe cheiurile portului din Tanger la vreme de noapte, atunci când se ridică ceața și vapoarele își urlă durerea, cu o bonetă pe frunte, cu

pieptul plin de aburi și cu sufletul sfâșiat, țipând și înjurând din toți bojocii. „Dacă mă părăsești, îmi spunea, o să ruginesc pe chei fără ca o lalla iubită să așeze o punte între țărm și barcă, fără să las în urma mea un copil. Te implor, Badra, nu-ngădui ca mama să rămână fără fiu”.

Era copil unic și maică-sa a-nnebunit în ziua în care s-a aruncat sub roțile unui marfar, după ce-i spusese, ușuratică și istovită după un an întreg de văicăreli: „Hai, lasă-mă, nu te iubesc”.

HAMMAM-UL DE NUNTĂ

M-au acoperit cu un voal din cap până-n picioare. Am străbătut străduțele din Imciuk în mijlocul unei cete de virgine flecare și sclifosite. O hoardă de verișoare, de rude femeiești și de vecine venea în urma cortegiului, bătând în tabla și împingând căruțuri de sărbătoare. Era ceremonia îmbăierii mele de nuntă.

Când am ajuns, lungi fumigații se-nălțau deja sub cupola holului de la intrare. În braseru ardeau pietre de alaun și smirnă și de pretutindeni se-auzeau nesfârșite bismillah-uri³⁸, zumzăite de parcă erau petarde. Combinezonul cel nou mă cam strângea la subraț și începusem să mă sufoc. În jurul meu, fecioarele înfingeau enorme lumânări albe pe pervazurile ferestrelor. Lumina lor șovăitoare îmi dădea impresia că tot ce se-ntâmplă este ireal.

Neggafa, înfășurată într-o țesătură ce-i ascundea prost grăsimile, nu m-a slăbit niciun pas, pocnind brutal baloane de gumă arabică în gura-i obscen căscată. Sufeream, idioată și acoperită de sudoare, înconjurată de o mulțime de femei care se mișcau încontinuu, pe jumătate goale.

În cele din urmă, Neggafa m-a pus să mă întind și pielea

³⁸ Bismillah, expresie care înseamnă „în numele Domnului”.

a început repede să ardă sub mișcărilor mânușii ei aspre pentru masaj.

M-a stropit cu apă călâie, m-a acoperit cu ghassoul³⁹ și a început să mă maseze. Mâinile îi alergau peste gâtul și umerii mei, înstăpânindu-se apoi peste întregul meu spate. În treacăt, mi-au ridicat sânii, frământându-i scurt. Era mai mult decât plăcut. Mă amețise cu totul, trebuie s-o recunosc.

Ghassoul-ul mi se scurgea peste piept și aluneca, brun și parfumat, spre buric, lăsând în urmă o spumă din clăbuci spați. Sfârcurile mi se-ntăriseră, dar Neggafa nu părea să fi observat. Pe urmă, mi-a cerut să mă-ntind pe burtă, iar ea mi-a îndepărtat buclele. Pubisul mi se lovea de marmură sub presiunea exercitată de mâinile femeii, indiferente în fața tulburării ce mă cuprinsese. Am simțit un bulgăre de foc cum mă străbate dinspre stomac înspre coapse și m-a cuprins panica. Dar mintea Neggafei era dusă cu sorcova. Nu eram decât găina ce-o jumulea de pene, oala ei de cuș-cuș. Mă freca și mă masa astfel încât să-și merite remunerația. Un torent de apă rece m-a smuls brusc dintr-o visare ce-mi procurase o plăcere pe care nu găsesc cuvinte s-o mărturisesc.

După cele trei băi rituale la hammam a sunat ceasul epilării. Am crezut că mor. Aveam pielea jupuită de la ceafă până la fese, însă ritul ungerii cu henna⁴⁰ m-a făcut să uit de toate durerile precedente. Când vedeam virginele aplicându-și în mijlocul palmei un rest de henna rămasă de la mireasă cu speranța că-i vor călca pe urme cât de curând, mă gândeam la mieii ce se-ngrămădesc spre abator, cu codițe grăسune și behăituri naive. Eram și eu un

39 Ghassoul, șampon pe bază de argilă.

40 Specie de arbust din Orientul Mijlociu folosit pentru a obține diferite soluții pentru îngrijirea trupului și vopsirea părului. (N. T.)

fel de miel care-și întinde docil brațele și picioarele Neggafei, în așteptarea înjunghierii. Mâinile, pe care mi le-au învelit în bumbac și mi le-au înfășurat în mănuși de satin, mi se păreau ca tăiate de trup, ale altcuiva. Sfințenia lor era de-a dreptul derizorie. În noaptea aceea am visat mâinile Neggafei și m-am rugat ca mâinile lui Hmed să aibă măcar aceeași blândețe. Și poate mai multă cutezanță.

Am învățat să iubesc Tangerul, urbe pe jumătate arabă, pe jumătate europeană, oraș viclean și zgârcit, muzical și conformist. Adoram stofele expuse în vitrinele din bazare și nu mă săturam privind-o pe Carmen, spanioloaica, cum taie, coase și ajustează rochiile, cu gura plină de ace, cu varicele noduroase și groase ca niște funii. Croitoreasa mătușii era mai degrabă tăcută. Uneori, la ceasul cafelei, mai vorbea despre fiu-său, Ramiro, plecat să-și caute norocul la Barcelona, și de fiică-sa, Olga, care se pregătea să se mărite cu-un musulman. Araba ei, amestecată cu ceva dialect catalan, mă fascina. Am priceput foarte curând că această Carmen se temea să-și părăsească țara de baștină, pentru a muri exilată în Catalonia. Nu i-a fost dat să îndure o asemenea nefericire, făcându-și până la sfârșit veacul între apartamentul ei de pe bulevard, în orașul modern, și popularul Petit Socco, unde alesese fiică-sa să trăiască. Soțul ei musulman i-a plătit înmormântarea în cartierul creștin.

leșeam împreună cu mătușa învăluite în *haik*⁴¹, iar ea, din simplă cochetărie, își punea *khama*⁴² după moda algeriană:

„Lasă-le pe găște să se descopere! mă sfătuia ea.

41 *Haik* (*burnuz*), **lungă piesă din stofă de formă rectangulară, în care se înfășoară femeile arabe tradiționaliste, punând-o peste alte vestimente** (N. T.)

42 *Khama*, **bucată de țesătură care, ca și ajar-ul, ascunde partea inferioară a feței.**

Habar, n-au că vor ajunge să-și îndepărteze soții exact pentru că-i lipsesc de mister”. Pe stradă, bărbații se întorceau adeseori la trecerea noastră, lăudându-l pe Domnul pentru că făcuse femei atât de frumoase, roșul garoafelor atât de fierbinte și busuiocul atât de fraged la gust și aromă. Fiecare compliment îmi lăsa în gură și pe șira spinării o senzație acidă.

La modă era pe-atunci minijupa, iar studenții purtau părul lung. Bătrânul nostru radio cu lămpi difuza muzica interpretată de Ouarda și Doukkali. Eu mă dădeam în vânt după cronicile radiofonice de seară ale lui Bzou, care stârneau râsul tuturor marocanilor, până-n cele mai îndepărtate cătune. Într-o zi, mătușa Selma m-a anunțat că Hmed se recăsătorește. Așadar, mă repudiasse.

— Ai răbdare, nu sări în sus de bucurie, m-a prevenit ea. Frate-tu Ali e încă mânios. A jurat să spele onoarea familiei, călcându-o pe-a ta în picioare în văzul întregului Tanger.

— Ah, idiotul, ce-și închipuie, că a aflat între timp censeamnă onoarea? Dar de ce nu s-a gândit și la onoarea sărmanei inocente deflorate sub privirile lui Sidi Brahim!

— Onoarea oulaya-elor nu face doi bani, după cum știi. Cât te privește, ai face bine să iei în serios amenințarea lui.

Am încercat, însă n-am izbutit să trezesc în mine nici cel mai mărunț sentiment de frică. Și asta din cauza Tangerului. Orașul îmi inoculase o delicioasă otravă, de aceea îi sorbeam cu lăcomie aerul, albeața, minaretele din piatră cioplită și acoperișurile. În patio-urile sale cotcodăceau femeile și graurii. Bolboroseala lor adormea neîncrederea bărbaților. În orașul ăsta fiecare gest își avea eleganța lui, fiecare detaliu se bucura de o însemnătate aparte. Iar cuvintele, poleite cu o politețe dulceagă, puteau să devină tăioase ca niște cioburi. Până și

scandalul progresează cu pași de catifea, epuizându-se rapid, sufocându-se grăbit, lăsând urme abia sonore și aproape niciodată vizibile. Ce mai, Tangerul mi se urcase la cap și îmi plăceau la nebunie bulele euforiei ce-o trăiam.

Mătușa Selma îmi supraveghea metamorfoza cu coada ochiului, amuzată dar și foarte hotărâtă să mă determine să ocolesc alunecările și căderile. Mai târziu, am priceput că ea mi-l oferise pe tavă pe Sadeq ca să-mi ocup mintea și să câștig câteva luni de liniște înainte să se trezească vulcanul. Căci știa că-ntr-o bună zi lava va izbucni și se pregătea pentru asta. Știa aceste lucruri, după cum știa și că Imciukul stă pe un vulcan adormit care, și asta i-o spusese Sliman, pânđește tăcut începerea marelui carnaval.

N-am fost foarte surprinsă când am văzut că mătușa o primește într-o bună zi pe Latifa, o jună orfană din împrejurimi, însărcinată în luna a treia. Solidaritățile femeiești se organizaseră pentru a o sustrage pe tânără privirilor inchizitoriale aruncate de cotoroanțe, turnătoare și răspâdnace de zvonuri și pentru a-i oferi un refugiu până când ar fi născut. Îmi voi aminti mereu de micuța brunetă care a intrat cu discreție în viața noastră extrem de feminină, de ființe libere lăuntric, rezervate în public și care treceau adesea repede de la râs la plâns. Ne ajuta la gospodărie și după-amiaza broda kilometri întregi de mătase și în, primind cu recunoștință, din mâna maternă și prietenoasă a mătușii Selma, banii rezultați în urma vânzării acestor broderii. A născut într-o seară de decembrie, ajutată de moașa cartierului, anunțată încă de la prânz că se declanșaseră durerile facerii. Bebelușul a fost primit cu bucurie discretă în ton cu dalele reci ale curții și lămâiul adormit. Spălat, uns cu ulei și parfumat, a dormit trei nopți în șir la sânul mamei înainte să-l adopteze

un cuplu din Rif⁴³, veri și sterili. Copilul a devenit apoi unul dintre cei mai importanți bancheri din oraș. Tangerul habar n-a avut despre furtiva naștere, iar Latifa a izbutit să se mărite cu un chelner de cafenea. Mătușa Selma s-a ngrijit ca tânăra să sângereze din belșug în noaptea nunții, neuitând să-l binecuvânteze pe Domnul că i-a făcut orbi pe bărbați pentru ca femeile să poată supraviețui cruzimilor săvârșite de ei.

FRATE-MEU ALI

Souad nu a fost la fel de norocoasă ca Latifa. Iar fratele meu Ali nu e decât un catâr care poartă chiloți. Stricat și corupt, n-a fost în stare să urmeze nici cele mai vagi studii, omorându-și vremea prin defilări pe sub ferestrele notabililor în speranța că va agăța privirea vreuneia dintre curcile ușurate ce locuiesc acolo, seducând-o cu meșa lui pomădată și cu pectoralii tăiați ca din granit. Souad, fiica directorului de școală, a căzut în capcană, zăpăcită complet, și i-a cedat în mausoleul Sidi Brahim, când cu sărbătoarea anuală dedicată sfântului. Familia ei nu a aflat decât un an mai târziu. Eu tocmai mă retrăgeam de la colegiu, iar Hmed se pregătea să mă ceară în căsătorie.

Într-o zi, Ali o căută pe mama, care ședea în fața războiului de țesut. Ea a tresărit ca mușcată de șarpe. Rătăcită, a-nceput să-și zgârie pe-ndelete obrații, de la tâmple până la bărbie. A plâns îndelung pe tăcute. Lacrimile sale păreau bruma unei catastrofe fără nume.

La o lună după aceea, fata directorului intra pe ușa casei noastre. Avea exact vârsta fratelui meu: șaisprezece ani. A trebuit să înghițim amărăciunea scandalului, pătat cu sânge și să-i mărităm fără întârziere.

43 Oraș marocan.

Totul s-a petrecut în mare grabă, luând dimensiunile unui dezastru îngrozitor. La vremea serii, cineva a aruncat în fața ușii noastre lucrurile de adolescentă ale fetei, înainte să dispară în întuneric. Souad s-a prezentat în fața clanului cu trei cearceafuri, două perne și jumătate dintr-un set de veselă ca dotă. Mama n-a dorit-o niciodată. „Mi-au băgat-o pe gât și n-o să-i iert asta”, spunea ea fetelor sale și vecinilor, uitând că acest „mi-au” purta chiar numele lui Ali, fiu-său, Souad fiind doar o fetiță.

Souad a înțeles în ce mizerie intrase încă din prima noapte petrecută sub acoperișul nostru. Și-a pierdut surâsul, apoi s-a refugiat în muțenie. Tăcând, o ajuta pe mama la gospodărie și la hrănit gurile casei. Mă uitam la mâinile ei albe și la spatele ei prematur încovoiat, semn că fusese obișnuită să fie servită și nu să servească pe alții. Ali și ea se întâlneau fără să se vadă, fără să-și vorbească. Îi punea masa, un șervet și un pahar cu apă, apoi se retrăgea în curte ori în bucătărie. Dormea într-un colț, sărmană ciumată acoperită de scuipați și înconjurată de ură.

Pântecul i se rotunjea și Souad începuse să se uite din ce în ce mai des la buric, cu o privire buimacă. A dat naștere unui băiat, Mahmoud, a făcut febră și-a avut hemoragie și a preferat să-și dea duhul după patruzeci de zile.

Ali n-a catadicsit niciodată să-și ia copilul în brațe ori să-l sărute. În ciuda căsătoriei grăbite și a actului de căsătorie stampilat halal⁴⁴, fiul rămânea un bastard, conceput fără binecuvântarea tribului.

Imediat ce a trecut perioada doliului, mama i-a impus lui Ali s-o ia de nevastă pe una dintre verișoare:

— Numai o femeie de același sânge cu tine ar putea să șteargă rușinea pe care-ai pățit-o, făcându-te să uiți

44 Halal, adică respectând legea.

greșelile trecute, a decretat ea pe un ton tăios și rigid, fiind vizibil fericită că s-a debarasat până și de amintirea intrusei. Nu, pe Ali nu era deloc supărată.

Iar Ali s-a executat, îndrăgostit cum era de maică-sa și gata să-i îndeplinească cele mai mărunte dorințe, de la cele mai generoase până la cele mai sordide. Pe urmă, a început să semene fizic din ce în ce mai mult cu tatăl meu, taciturn și șters, umil și satisfăcut. S-a ocupat de atelierul familiei, ajutându-l pe fratele mai mare să-l repună pe linia de plutire, a purtat bonetă de lână și qamis gri. Barba i-a năpădit obrazul și mușchii i s-au atrofiat. A redevenit țărână.

La fel ca și maică-sa, Mahmoud n-a reușit niciodată să se facă acceptat de tribul tatălui, fugind de la ei la vârsta de doisprezece ani. Se spune că s-a stabilit de cealaltă parte a graniței, la Málaga.

Deși nu ne lipsea nimic, simțeam cum banii se răresc rapid și mă întrebam cum de izbutea mătușa Selma să se descurce săptămână de săptămână. Era o brodeză de prima clasă, dar clientela începuse să i se diminueze pe la sfârșitul anilor '60, căci trusourile fetelor începeau să fie făcute din lucruri moderne, importate din Europa sau cumpărate pe loc, din magazinele de modă. Chiar dacă mătușa Selma nu s-a plâns niciodată că mă întreține, eu mă simțeam deja jenată că nu contribuie cu nimic la cheltuielile casei. A ghicit curând și, într-o dimineață, în timp ce curățam zarzavaturi pentru cină, mi-a spus: „Dumnezeu are grijă de nevoile păsărilor și ale viermilor care trăiesc agățați de stânci! Ce să mai spui despre oamenii care-L blestemă cât e ziua de lungă? S-ar părea că trăim o criză. Din punctul meu de vedere, cred că ar trebui să urmăm exemplul fraților noștri algerieni. Adică să colectivizăm totul! Da, am auzit asta la radio. Houari Boumediene a rechiziționat pământurile și animalele ca să

le redistribuie echitabil. Și dacă oamenii refuză să împartă ce au, ar trebui spânzurați de limba cu care nu spun niciodată suficient de des *al hamdou lillah*⁴⁵!

Curând am descoperit că mătușă-mea, care nu era tocmai o ființă fără contradicții, nu se mulțumea doar să fie invitată la seratele burghezilor *tanjaouis*⁴⁶. Ea și pregătea meniurile stabilite de stăpânele casei, dirija echipa de servitoare, supraveghea oalele de *hrira*⁴⁷ și platourile cu tajine, veghiind la corecta dozare a *machrouhat*⁴⁸-elor aromate. Prinsese obiceiul să mă ia și pe mine pe post de ajutor de bucătar, recomandându-mi să casc bine ochii, să învăț să trăiesc și să mă port în societate. Căci o dată bucatele gata, ne schimbam amândouă în straie elegante și ne amestecam printre oamenii din înalta societate, care apreciau umorul coroziv al mătușii Selma și îndrăznelile sale de limbaj ce le ridiculizau pe cucoanele mai înfipite. Toată lumea știa că provine dintr-o familie burgheză, ruinată în urma certurilor legate de moștenire și de rivalitatea între cumnate. Era una de-a lor, deși ușor decăzută.

Nu m-am simțit niciodată în largul meu la acele sindrofii. Mă retrăgeam mereu într-un colț și rămâneam acolo țeapănă, cu nervii-n cuie, încercând să mă fac uitată, prea timidă ca să vorbesc, prea mândră ca să pot servi masa lângă necunoscuți. O studiam pe-ascuns pe mătușa Selma, care se plimba printre convivi făcând un compliment unuia, șoptind o confidență la urechea altuia, în timp ce-și ridica elegant cu mâna marginea de jos a caftanului bogat în broderii, arborând un surâs radios pe buze. Răgazul petrecut la Imciuk nu-i afectase nici dantura, nici

45 *Al hamdou lillah*, **Slăvit fie Domnul.**

46 **Femei din Tanger.**

47 *Hrira*, **supă pe bază de carne, linte și năut.**

48 *Machrouhat*, **băutură răcoritoare.**

manierele. Nu adusese de-acolo, din păcate, decât „pfui”-urile mânioase ale Borniei, pentru că nu avusese curajul să-l jumulească pe bărbatu-su de avere pentru a se proteja de neplăcerile bătrâneții.

UNCHIUL SLIMAN ȘI MĂTUȘA SELMA

Al doilea mare scandal din familie a avut loc din cauza unchiului Sliman. Însurat cu două femei, el era obiectul unei duble și arzătoare pasiuni, care le unea pe cele două soții în loc să le stârnească una contra celeilalte. Cu toate acestea, unchiu-meu nu era nici frumos, nici puternic, iar magazinul lui de bijutier abia de-i îngăduia să trăiască lejer, fără să fie foarte bogat. Era îndesat, binecuvântat cu o tărtăcuță minusculă, fericit cu un năsoi enorm și cu un păr atât de aspru că mătușa Selma, în glumă, îi cerea uneori un smoc ca să-și curețe vasele de bucătărie. În schimb, unchiul Sliman adăpostea un membru de-a dreptul impresionant în saroual-ul său, iar femeile vorbeau despre asta, cu priviri arzătoare și zâmbind cu subînțeles. Mătușa nu pierdea nicio ocazie să laude calitățile de amant ieșite din comun ale soțului, descriind în detaliu zbunguielile lor Borniei cea slabă de minte, care le transmitea mai departe, într-o variantă îndulcită, frustratelor din Imciuk, în schimbul unei livre de carne sau a unei măsurii de făină. „O mângâie pe tot trupul. Îi linge pizda, îi vâără limba înăuntru și îi gâdilă îndelung țâmburușul, înainte să-și bage măciuca. Selma e trasă-n țeapă în fiecare seară, de la rugăciunea apusului și până la cea a dimineții. Țsta da, bărbat! Nu ca viermii de-i îngrășați voi cu cuș-cuș preparat cu miel și cu zer ornat cu unt proaspăt. Pfui!

Atâta timp cât mătușa Selma s-a crezut stăpână

exclusivă a mădularului unchiului Sliman, căci se spunea că Taos, cea cu care-și împărțea soțul, nu era prea ambalată în această „chestiune”, totul a mers bine în menajul celor trei. Dar în ziua în care mătușă-mea a aflat că Sliman vizita hajjalatul, s-a transformat într-o adevărată tigroaică înfuriată. Războiul o dată declarat, Taos i-a luat partea: „Să nu te mai prindem în paturile noastre!” au decretat amândouă, indignate și devenind aliante foarte hotărâte. Mama nu știa ce să mai zică, împărțită între impulsul de a râde și teama că se va afla despre această grevă în toată regiunea, iar arendașii vor râde de tot ce se întâmpla seara, în colibele lor, la vremea când își călăresc nevestele.

Cât privește opinia publică din orășel, ea s-a dovedit partizană cauzei soțiilor legitime ale unchiului Sliman și împotriva curvelor din Imciuk, Farha și cele două fiice ale sale. Doar adulții știau că pulberea fusese aprinsă de greșeala unei bărbății hoinare. Femeile se-ncruntau în fața bărbaților și începuse să sufle un vânt dușmănos, barând drumul mădulelor necăjite spre porțile rase ale plăcerii.

Selma și Taos s-au ținut de cuvânt. Unchiul Sliman s-a lovit de două uși închise în loc de una, așa că s-a resemnat și-a-nceput să doarmă în patio. Calvarul lui a durat o săptămână. A țipat și-a fulgerat, le-a amenințat pe greviste cu dubla repudiere, dar a sfârșit prin a ceda, smiorcăindu-și pocăința și jurând pe mormântul lui taică-su să nu mai cadă în ispită.

Doar că ruptura fusese deja făcută, mătușa Selma era rănită sufletește. „Nu soției i-a pus Sliman coarne, ci iubita, femeia care i se dăruiește și care-a lăsat totul pentru el”, i-a spus ea Borniei, venită să ia lâna la darac câteva zile după tunderea animalelor. Nebuna i-a răspuns, destul de sardonică și scandalos de familiară: „Hai, recunoaște, zi-i mai curând că pizda ta îi duce dorul!”

Atinsă la punctul nevralgic, mătușa Selma i-a azvârlit în cap un polonic, care i-a tăiat adânc muchia nasului. Bornia a plecat smiorcăindu-se și făcând gesturi obscene.

Selma a început din nou să vorbească despre Tanger, despre viața tihnită a orașului, despre bazarele și toaletele acestuia, numind Imciukul scursoare de șobolani și sporind cantitatea de sare în tocanele pe care le gătea, pentru a-l priva astfel pe Sliman de talentele ei de bucătăreasă, după ce-l văduvise de cele de iubită, într-o bună zi și-a îmbrăcat haik-ul, a traversat patio-ul în pantofi cu tocuri și a trântit ușa fără să-l onoreze nici măcar cu o privire pe Sliman, care plângea, chircit sub rodiu. Cu o seară înainte, își dezgolise pieptul și îi mărturisise mamei, puțin cam teatrală, dar pe un ton de mare doamnă: „Uite, aici m-a rănit! Aici sângerez eu!” Și-am crezut atunci că văd un câmp de grâu arzând în miezul lunii mai.

Însă nu mătușa Selma este cea care mi-a făcut cunoștință cu Driss, ci un compozitor al cărui nume l-am aflat mai târziu, Rimski-Korsakov. Cel care avea să devină stăpânul și călăul meu era un strălucit medic cardiolog abia întors de la Paris, ajuns la vârsta nervoasă și rafinată a celor treizeci de ani. Nu mi-ar fi atras niciodată atenția dacă o libertină ingenuă pe nume Aicha nu s-ar fi așezat la pian în timpul unei serate desfășurată la o familie bogată din Marshan⁴⁹, cântând *Șeherezada* din memorie, după cum susținea. Nu mai văzusem pe nimeni interpretând la pian – pentru mine, instrumentul era doar o mobilă ce ocupă un sfert din salon – și știam încă și mai puțin despre muzica simfonică. Dar se pare că stătea scris ca inițierea mea în artă să se facă în acest mediu îndrăgostit de cultură, de cea franceză îndeosebi.

Tolănit adânc pe canapea, înconjurat de aceste femei pe jumătate aristocrate, pe jumătate curtezane, Driss spunea

49 Marshan, cartier din Tanger.

glume obscene care le făceau să pufnească în râs, mimând deopotrivă indignarea. Alți dandy fumau în picioare, care cu un trandafir, care cu o garoafă la butonieră, purtând mustați subțiri și încovoiate după moda otomană, cu spatele țănoș. Unii aveau o statură îndesată, cu degete păroase, ca niște cârnați. Mulți dintre ei fumau.

Între două intrări de patiserie fină, mătușa Selma, care se-ngrijea ca platourile să circule pe la toți oaspeții, nu uita să trimită o otheadă sau o mângâiere discretă pentru unul sau altul dintre convivi. Și-mi șoptea, ori de câte ori îmi flutura caftanul ei de culoarea drojdiei de vin pe la nas, despre cutare că e moștenitorul unor imense domenii la Rif, despre altul că e descendentul unei mari familii din Makhzen etc.

Nu erau toți andaluzi sau *chorfa*⁵⁰ și nici nu proveneau toți din Tanger. Când mătușa, în felul ei insidios, a mai trecut o dată pe lângă mine, am gemut de nerăbdare. Asta a făcut-o să râdă: „Cască ochii și urechile, mi-a șușotit cu blândețe. Atenția asta o să te ajute să nu mori proastă. Și cine știe, poate că în curând te vei mărita cu unul din burdufele astea de capră pline cu bani”, adăugă ea pe un ton sever și serios. Nu mă simțeam prea în largul meu cu fusta cu volănașe, nici cu încălțările pe care le purtam atunci. Majoritatea femeilor schimbaseră papucii și ținuta tradițională pe balerini și rochii strânse sus, evazate jos, a cărei țesătură mi se părea scumpă și aspră deopotrivă. Toate se ondulau din talie. Mă simțeam cam mototoală, puținel țărancă și-mi era ciudă pe mine. Mă luase cu amețeală și spatele, până la chiloții mei de fată cuminte, mi-era ud de nădușeală.

Driss m-a abordat în cursul unei astfel de petreceri. Eram la bucătărie, curățam o rodie și mă răcoream nițel, umezindu-mi gâtul și pieptul cu un șervet de masă, atunci

50 *Chorfa*, **coborâtori din Profet considerați nobili.**

când și-a făcut apariția. S-a oprit pentru o clipă și, văzându-mă cum tremur ca un iepure sub farurile privirii sale, a murmurat: „Dumnezeule, ce bijuterie de fată!”

— Iartă-mă! Am venit să caut niște gheață. N-am vrut să te sperii.

— Dar...

A deschis frigiderul, a scos un platou din congelator și a-nceput să desprindă cuburile de gheață:

— Știi unde-și ține stăpâna casei bolurile?

— Nu... de fapt sunt o străină!

S-a răsucit, scuturat de un imens hohot de râs.

— Și eu sunt străin. Dar sper că ai un nume?

— Badra.

— Ah, luna! Ea dă halucinații și migrene!

Și s-a înfipt lângă mine, ținând între mâini un bol de porțelan cu gheață:

— Mama îmi interzicea să dorm expus atunci când este lună plină. Dar cum eram înnebunit să nu mă supun ei, era obligată, o dată pe lună, să-mi acopere capul cu o pastă de dovlecei și să-mi adune voma într-un lighean, la marginea patului. E un remediu inventat de ea. Oricum, mi se pare genial să chinui pe cineva cu atâta exactitate!

Până la Driss, nimeni nu-mi povestise o asemenea enormitate despre sacrele mămică musulmane.

S-a apropiat de mine și m-am lipit, terorizată, de perete:

— Ți-e frică de mine? Cu numele ce-l porți, eu ar trebui s-o rup la sănătoasa!

S-a ndreptat apoi spre imensul salon iluminat de lustre grele precum păcatul, regale ca Versailles-ul, pe care le voi vedea mai târziu, fără Driss, cu doi pași înaintea amantului meu din acea zi, Malik, cu zece ani mai tânăr ca mine.

Mătușa Selma m-a găsit în același loc din bucătărie, împietrită și lividă, cinci minute după plecarea lui Driss.

— Ce ți s-a-ntâmplat? Parcă l-ai văzut pe Azrael, îngerul morții!

— Ah, nu, nu-i nimic. Doar că s-a făcut prea cald aici!

— Ei bine, du-te și fă o plimbare în *Riad*⁵¹. Tu, care adori florile și miresmele, o să reînvii acolo.

Chiar așa a fost. Niciodată nu mai văzusem o asemenea puzderie de plante, un astfel de exces floral. Toate miresmele se-nălțau în aer, bogate și singuratice, unite fratern laolaltă, astfel încât unora nu le puteam identifica nici numele și nici înfățișarea. Erau plante de oraș așa cum nu-ntâlnești la țară, sortite să placă ochilor, în vreme ce plantele de la mine de-acasă aveau valoare pentru că serveau ca aliment, fiind culese de pe același câmp ca și ciupercile. M-am extaziat în fața unui gard viu, ai cărui trandafiri păreau gata să se îmbrățișeze, aplecați asupra unei tufe de mentă sălbatică și liliac. Mi-am spus că grădinarul trebuie că a fost cam nebun de a amestecat atâtea contraste ale naturii.

Firește, cel care m-a smuls din reverie a fost Driss. Acolo, în grădină, mi-a luat pentru prima oară mâinile între mâinile lui înghețate. Acolo mi-a sărutat vârfurile degetelor. Tremuram sub rouă ceasului înaintat al serii, cu ochii măriți și fruntea în flăcări, când mi-a întors palmele ca să-mi sărute pe tăcute căușul. Pentru prima oară în viață, țineam o comoară între mâini: capul unui bărbat. Nu spunea nimic, iar buzele îi erau deopotrivă tandre, calde și ușoare. Fără niciun strop de lubricitate. Totul era desăvârșit: cerul deasupra capetelor noastre, imensa tăcere ca un uter protector, suflul reținut al nopții. De ce-mi făcea toate astea?

Evident, mi-a venit să plâng. Mi-am reținut lacrimile, bineînțeles.

A ridicat capul, mi-a păstrat treizeci de secunde

51 *Riad, grădină.*

degetele, apoi s-a făcut nevăzut în costumul lui alb, pașii scârțâindu-i pe dalele unei alei ce părea la fel de lungă ca și viața mea, aflată atunci abia la început. Când a trecut dincolo de pragul marelui balcon vitrat al salonului, am simțit cum încep să-mbătrânesc. Inexorabil.

Am rămas mult timp în grădină. De una singură. Fără trup. Fără soț. Fără copii. Am auzit cum este reluată partitura compusă de Rimski-Korsakov, muzică sumbră și dulce, prin degetele lui Driss, așezat la pian. Mătușa Selma mi-a povestit mai târziu, când ne-am întors singure, ca două văduve. În sfârșit, eu eram cea care îmi ofeream o asemenea impresie mie însămi. Ea s-a grăbit să-mi expedieze întrebările, spunându-mi că veghea târzie nu este niciodată bună pentru ten.

Mult timp după aceea, Driss m-a învățat despre existența lui Rimski-Korsakov, așezând un nume peste notele pe care mi le dăruise Tangerul, distrat, între două uși. Tocmai întâlнисem bărbatul ce avea să năruiască cerul peste mine și să-mi ofere cadou propriul meu corp asemenea unei felii de portocală. Cel care mă „vizitase” când eram fetiță, Driss, iată că se-ntorsese. Driss se reîntrupase.

COPILĂRIA BADREI

L-am întâlnit când eram mică, în apropierea podului care traversează uedul Harrath, într-o noapte liniștită, lipsită de stele. Tocmai mă pregăteam să trec podul când o mână m-a agățat de umăr. Întunericul era des și uedul își trimitea vaporii, val de apă caldă într-un peisaj mineral și-nghețat. Până și pietrele păreau să fi-ncetat să mai respire. Mi-am spus: „Uite, asta e. O să-l vezi în sfârșit pe marele Efrit⁵²,

52 Efrit, personaj mitologic și fantastic negativ din legendele

cel cu copitele despicate. O să-ți soarbă sufletul iar trupul ți-l va arunca peste apă. Mama n-o să-ți mai strige numele și n-o să-ți mai vadă niciodată oasele". Dar mâna mi-a eliberat umărul și mi-a mângâiat gâtul, înainte să-mi preseze cu tandrețe sânii. „Bobocii”, cum li se spune la Imciuk sânilor ce mijesc, se pare că nu l-au mulțumit, căci mi-a pipăit o clipă fundul înainte să tragă de elasticul chiloților mei de puștoaică. Apoi s-a aplecat peste sexul meu, imberb și închis.

Degete fierbinți s-au preumblat peste brazda din mijloc și atingerea lor era mai curând prietenoasă. Am închis ochii, încrezătoare și supusă. Un deget s-a desprins de lângă celelalte și a atins un punct necunoscut. Am simțit o arsură ușoară, dar în loc să strâng coapsele, dimpotrivă, le-am desfăcut. Mi s-a părut că aud uedul suspinând, apoi izbucnind în râs.

Mâna s-a retras și m-am prăvălit peste iarba sclipitoare ca sticla. Cerul a reînceput să sclipească iar broaștele și-au reluat concertul nocturn. Și parcă o a doua inimă începuse să bată între picioarele mele, după un veac de amorțeală.

— Așadar, pretinzi că ți-am apărut la Imciuk în acea seară, în apropierea uedului și că ți-am trezit grădina secretă în doi timpi și trei mângâieri? a conchis Driss, cu capul așezat peste buricul meu, în vreme ce mâinile i se plimbau de-a lungul coapselor mele, la un veac după Buna-Vestire. La urma urmelor, de ce nu? Fiecare dintre noi primește într-o bună zi un semn care îi dă de știre despre cum îi va fi soarta. Dar sunt oare cu-adevărat semnul tău, dulcea mea caisă? Lui Ibliss⁵³, mincinosul, îi place la nebunie să încurce pistele și să mistifice adevărul.

Este ciudat că Driss a ales să vorbească în acea zi despre O Satana pe când îmi comenta mărturisirea. Știam

arabe, care apare adeseori și în O mie și una de nopți. (N. T.)

53 Ibliss, numele islamic al Satanei. (N. R.)

că mă tachinează și totuși moralul mi-a fost mânjit de o ușoară stare de rău. Trăisem o clipă de iluminare. Iar dacă mesagerul din copilăria mea nu era un înger, cu siguranță că nici demon nu era. Sau nici una, nici alta, ci doar un bărbat. Bărbatul meu.

De câteva luni în minte parcă mi se rupsesse un dig, iar mânia creștea la fel ca o maree violentă. Uram Imciukul, care asocia sexul cu Răul, care-mi interzisese să alerg, să mă cațăr în copaci sau să mă așez cu picioarele desfăcute atunci când eram copilă. Le uram pe acele mame ce-și supraveghează fiicele, le controlează mersul, le pipăie pântecul și le ascultă când fac pipi ca să se asigure că himenul le este intact. O uram pe mama care fusese cât pe ce să-mi „blindeze” sexul și care m-a obligat să mă mărit cu Hmed. Uram corbii, broaștele râioase și câinii ghiftuiți cu hoituri. Mă uram pentru că am părăsit colegiul pentru măritiş și pentru că n-am spus nimic când Neggafa m-a penetrat cu degetul ca să verifice dacă sunt cu adevărat o naivă și accept să mor prea devreme.

Asta el îmi spuneam că nu sunt o fățarnică. Că vreau să-nchid ochii, să adorm, să mor și să înviez cu surle și trâmbițe pentru a-l strânge în brațe pe Driss. De când cu Buna-Vestire ce-o promisem pe malul uedului, știam deja ce am de făcut: să privesc direct la soare fără să clilesc, chiar cu riscul de-a orbi. Îmi purtam soarele între pulpe. Oare cum am putut să uit asta?

FRUCTUL BADREI

Cum ne-am întors acasă, m-am vârat sub pătură, mi-am dat jos chiloții și mi-am privit micuțul triumphi, neted și rotunjit, care primise omagiul unei mâini necunoscute, dar pe care o simțeam drăgăstoasă. I-am refăcut traseul cu un

deget visător. Cu pleoapele închise și cu nările fremătânde, mi-am jurat că-ntr-o zi o să am cel mai frumos sex din lume și că voi impune legea acesteia bărbaților și stelelor, fără milă și-nterupere. Pur și simplu, habar n-aveam cu ce anume ar fi putut să semene un astfel de obiect, o dată ajuns la maturitate. Și mi s-a făcut brusc teamă că una dintre femeile din Imciuk ar fi putut să aibă unul la fel de frumos, în stare să rivalizeze cu al meu astfel încât să-mi prefacă jurământul în cenușă. Aș fi vrut să fiu sigură că, în ceea ce privește sexul, adorația lumii întregi se va îndrepta exclusiv către al meu.

De aceea, am hotărât să le studiez pe femei, să pândesc o apariție a bijuteriei lor intime ca să aflu ce model ar putea să-l concureze pe-al meu în frumusețe și trăinicie. Dar nu mi-a fost deloc ușor să le surprind. Nici mama, nici soră-mea nu se dezbrăcau vreodată în fața mea. Și, deși mi s-a ntâmplat să găsesc urme de zahăr caramelizat pe jos sau la chiuvetă, n-am surprins-o niciodată pe mama atunci când se epila. La hammam, femeile se-nfășoară cu o bucată largă de pânză peste coapse sau își păstrează saroual-ul și, atunci când se pregătesc să se clătească, se-ascund în spatele unei uși, de unde nu apar decât acoperite cu prosoape, drapate și lucioase ca niște statui. Femeile nu se dezbracă niciodată de față cu fetițele de teamă să nu le răpească iremediabil inocența privirii, riscând să le compromită astfel destinul de viitoare soții.

Vara mi-a îngăduit totuși să-mi satisfac unele din curiozități. Țărăncile invadaseră patio-urile și terasele, ajutându-i pe bogați să depoziteze cuș-cuș, ardei, roșii, chimion și coriandru ca rezerve pentru iarnă. În această mână de lucru nevoiașă și docilă se amestecau femeile nomade, cu priviri sfredelitoare și dialect aspru, ghicitoare în zațul cafelei și vânzătoare de amulete. Cerșetorele se mulțumeau să bată la ușă și să-ntindă mâna, sigure că vor

primi o măsură de grâu sau o bucată de carne de oaie uscată.

Îmi petreceam cea mai mare parte a după-amiezei la mătușa Selma și la cealaltă soție a lui Sliman, Taos, în partea de vest al orașelului. Flăcările cuptorului de pâine fumegau cât era ziua de lungă. Ardei iute, știuleți de porumb și smirnă ardeau în braseru. Abundența încălzea inimile și le stârnea să-și dăruiască bogăția fără opreliști.

Casa număra două etaje, găzduind fiecare câte patru camere. Selma urca și cobora sub privirile blajine și complice ale lui Taos. Nu mai era un secret pentru nimeni că aceasta se atașase de Selma cel puțin tot atât cât și Sliman. Ea fusese cea care se dusese pentru prima oară în viață la oraș ca să ceară mâna rivalei pentru soțul său. „Ești nebună! i-au strigat părinții și vecinele. E mai tânără decât tine și este orășeancă. Vei aduce-n casă o viperă care nu va întârzia să te muște.

— Știu ce se cuvine făcut în casa mea”, s-a mulțumit Taos să răspundă. Astfel, împotriva tuturor uzanțelor, tatăl Selmei n-a avut de-a face cu frații și unchii lui Sliman, ci Taos a fost cea care a formulat cererea în căsătorie, ascunsă după o cortină, ca să respecte totuși un minim de conveniențe.

O dată pe săptămână, negustoresele spanioloaice din Imciuk băteau la ușa celor două soții complice în fru-fru-ul sever al fustelor negre cu falbala și în pocnetul panerelor din răchită, pline cu mătăsurii și diferite articole din argint și dantelă. Țărâncile veneau în urma lor, cu capul descoperit și picioarele goale, curioase și băgărețe. Spre deosebire de femeile cu dare de mână, acestora li se îngăduia să nu poarte voal fără să fie deloc criticate.

Imaginea unui patio plin ochi, femeile râzând între ele și lucrătoarele ocupate cu marile munci ale verii, iată o clipă de pură fericire. Însă nu-mi uitam niciun moment

jurământul de a scruta totul ca să ajung să înțeleg mai bine. Din păcate, femeile care dăăreau lăna sen-căpăătau să-și țină picioarele încrucișate. Spălătoresele de cuverturi cu rochiile sumețite își descopereau doar pulpa piciorului, iar cele care se ocupau cu umplerea saltelelor dezvăluiau ceva din crupele grele, dar ascunse cu gelozie în fața privirilor mai indiscrete.

Doar țărăncile care împachetau semințele de cuș-cuș mă puteau ajuta să le explorez secretul, căci ele se așezau cu picioarele larg desfăcute în jurul imenselor copăi de lemn în care amestecau apa și grișul. Mă prefăceam că observ mișcarea mâinilor și a sitelor, dar atenția mi se concentra de fapt asupra Borniei, nebuna. Corpolența o obliga să se miște fără încetare, ștergând solul cu imensele-i fese și transpirând din greu. Țăranca, știută pentru limba-i arăăgoasă și gesturile obscene, își sufleca la fiecare două minute pulpana burnuzului și-și făcea vânt. Pândeam nerăbdătoare revelația. Nu s-a produs. Bornia mi-a aruncat, ticăloasă și nesuferită: „Ce te-a apucat să te zgâiești atăta la mine? Hai, tai-o, du-te altundeva. Dacă nu, o să vezi pe dracu’”

Dar Bornia habar n-avea că exact asta vroiam să văd. Să privesc sexul adult ca să pot face o comparație. Am spălat putina fără să mai aștept ceva.

Și pentru că fetițelor le era interzis să asiste la conversațiile femeilor, am învățat să mă ascund după obiecte, devenind una cu ele, ca să trec neobservată. Le vedeam pe complicele mătușii Selma și pe servitoare cum sușotesc, cum hohotesc, cum se apleacă una peste alta, palpându-și tățele sau pântecetele, comparându-și bijuteriile și tatuajele. Uneori, Bornia era cuprinsă de accese de inspirație. Se ridica în picioare și schița câteva mișcări din bazin, trezind astfel isteria întregului grup feminin. Sentâmpla ca soția lui Aziz ciobanul să preia ștafeta.

Înarmată cu un morcov, își introducea impozanta legumă între buci și schița un dans desfrânat, agitând morcovul de sus în jos și de la dreapta la stânga, legănând din șolduri extrem de lubric. Mame și soții râdeau cu toate, își plezneau bucele sau pieptul cu mâinile, își acopereau gura ori ochii, mimând scandalizarea.

— Oprește-te! O să sfârșești prin a crede în ce faci dacă mai continui, îi striga o vecină.

— Las-o, dragă! protestă alta. Dacă face chestii d-astea, atunci e sigur că Aziz o are extrem de chircită. Și-o trage și ea cu ce-i pică la-ndemână!

Sufocată, dansatoarea le răspundea:

— Necredinciosul, el n-are un morcov, ci un mâner de bardă. Când mă străpunge, am impresia că sunt împunsă de cornul taurului.

— Care taur?

— Ăla care susține pământul pe cap ca să nu se răstoarne peste capetele voastre, păcătoaselor!

Asistența se strica de râs.

— Și tu, Farida? întrebă mătușa Selma.

Fata imamului răspundea:

— În repaus, o are bucălată și lucioasă ca o jumătate de lună plină. Dar când se trezește, e aidoma paloșului unui războinic al Islamului. Dacă-i fac față, este doar pentru a-l provoca să atace și mai puternic.

— Și la ureche ce-ți tot spune?

— Nuuu, nu face decât să necheze ca măgarul lui Chouikh! Uneori, parcă înnebunește, așa de urât face la terminare!

— Ba nu! intervenea Selma, tachinând-o. Comoara ta îl determină s-o ia razna.

— Apropo, reîncepea discuția fiica imamului, tu, orășeanca, ar cam trebui să ne dai rețeta. Cum naiba faceți voi, orășencele, să vă păstrați sexul de culoarea

albului de fildeș?

— Ah, e o chestie extrem de simplă, dar n-o să ți-o spun acum. Ar însemna să fiu nebună ca să dezvălui altor femei arsenalul vrăjitoriei mele erotice.

— Dar spune-mi măcar ce să fac ca să-mi strâmtiez vaginul! Kaddour pretinde că nu simte nimic când mi-o trage, atâta de largă mi-e intrarea și-atât de greu e să-i atingă fundul.

— Habar n-aveți de nimic, bandă de muieri în călduri ce sunteți! N-o să-i împărtășesc din secretele mele decât dragei mele Taos!

Cu ochii strânși de un surâs malițios, intervenea și Taos:

— Faceți ca ea! Duceți-vă mai des la hammam! Secretul Selmei este apa. Apa îi dă tenul de piersică și pielea asta de Roumia⁵⁴!

— Așa este, lăsa să-i scape mătușa Selma. Apa este cel dintâi parfum al femeii și cea mai eficace cremă de frumusețe a ei. Apoi, ca să vă dau răspuns, perfidelor ce sunteți, trebuie să vă păstrați sexul proaspăt fi neted. Curățați-l cu o fașă îmbibată cu lavandă și parfumați-i împrejurul cu mosc și ambră. Nimic nu trebuie să-l dezguste pe bărbat. Nici mirosul, nici atingerea. E bine să dorească să-și înfigă dinții acolo înainte de a îndesa și altceva.

— Dar nu s-a uitat niciodată la sexul meu, se plângea femeia cizmarului. Ce să mai zic de mușcătură sau de pupătură!

— Din fericire, șuşotea fata hammamului. Ar sfârși prin a orbi, dacă s-ar aventura la așa ceva!

— Orb este cel care ține-n mână darul lui Dumnezeu fără să știe a-l mulțumi pentru asta, tranșa mătușa Selma întreaga chestiune.

Din acele după-amieze toride și parfumate mi-au rămas

54 Roumia, **femininul de la** Roumi.

râsul femeilor singuratice și nostalgia secerișului. Îmi lipsesc faptele cotidiene, ca și trăncăneala despre ele. Care fuse cea din urmă repudiată a orășelului? Ce s-a ales de cei doi epileptici? Cine are în prezent cel mai gros mădular și căruia dintre soți i s-au mai pus coarne? Se mai petrec aceleași schimburi de rețete pentru eradicarea transpirației, vindecarea de răsuflarea neplăcută, de secrețiile prea abundente, pentru vindecarea vaginelor prea uscate ori prea umectate, corectarea sensului de creștere al perilor pubieni și depășirea infecțiilor ce derivă de-aici?

Să-și fi vândut Imciukul la solduri secretele medicilor și șarlatanilor de la oraș? Să se fi resemnat să procedeze la fel ca și alte urbe, încredințându-și jalnicele mizerii grosolanelor puneri în pagini ale jurnalelor tabloide? Habar n-am. Nu citesc ziarele din Tanger. Din respect pentru Driss.

Niciun sex feminin adult n-a catadicsit să mi se dezvăluie pe când eram fetiță. Noroc cu privirile pe care arunca, oarecum consolator, Moha olarul. Șezând în fața dughenei sale, mă măsoara cu o lăcomie fățișă ori de câte ori treceam pe-acolo. Degeaba iuțeam pasul, respectând consemnul ce interzicea virginelor din Imciuk orice conversație cu acest meșteșugar privirile cu care îmi fixa soldurile îmi dădeau fiori și trezeau mine dorințe necunoscute. Moha avea o slăbiciune pentru fete, în special de cele care aveau, ca și mine, o aluniță pe bărbie.

Lui Chouikh, patronul gogoșeriei, îi plăcea la nebunie să mă sărute pe partea din spate a rotulei. Cum mă vedea, ieșea de la tejghea, unde clocotea o oală imensă cu ulei încins, mă ridica la tavan și striga primului venit: „Domnul să ne păzească de micuța asta atunci când va fi mare. O să fie ca o fântână de miere în satul acesta plin de mărăcini!”, înainte să mă sărute pe genunchi și să-mi

ofere două sfinge⁵⁵ la fel de aurii ca șuvița lui.

Eram tare mândră că aveam doi curtezani ale căror priviri mă atrăgeau ca un magnet. Ceva îmi spunea că-i aveam la îndemână și că aș fi putut să fac ce vreau din ei. Dar ce? Puterea îmi era inevitabil legată de gură, de alunița mea, deforma picioarelor mele și, desigur, de sexul meu. Pentru asta, era de ajuns să-l văd pe tata cum se uita lung la crupa mamei sau să-l aud pe unchiul Sliman cum se roagă de lalla Selma să-i dea să mestece bucata de gumă pe care ea o parfumase cu propria-i salivă.

Știam că în sexul meu stă ascuns ochiul uraganului. Nu știam încă dacă era o simplă furtună de nisip, una de zăpadă sau de grindină. Îmi era teamă pur și simplu că voi muri înainte de a străluci pe cerul Imciukului.

Driss nu m-a violat, nici nu m-a brutalizat. A așteptat să mă duc eu la el, îndrăgostită, împiedicându-mă-n lungile-mi cosițe, la fel ca Jazia hilaliana⁵⁶, fecioară și novice, fără speranță, fără cuvinte. A așteptat să mă dăruiesc lui și așa am făcut, sfidând orice bun-simț. Fără să respect sfaturile mătușii Selma, care era furioasă dându-și bine seama ce se petrecea în inima mea.

— Ești o idioată! Driss e doldora de bani și se dă-n vânt după căprioare speriate ca tine. N-aveai nimic altceva de făcut decât să te-ndrăgostești? Uiți că trebuie să te măriți, toantă ce ești! Pe ce lume trăiești? Trăiești la Tanger, iar taică-tu, Dumnezeu să-l ierte, nu era decât un biet croitor de djellaba.

M-am mulțumit să agit evantaiul din răchită și să întrețin focul din braseru peste care trona o tajiță cu lămâie a cărei aromă pătrunsese până-n cele mai ascunse unghere ale casei. N-aveam cum să nu o respect pe mătușa Selma,

55 Sfinges, clătite.

56 Eroină a legendei hilaliene celebră pentru lungimea și bogăția părului ei.

o doamnă ce se-ncăpăţâna să pregătească bucatele pe jar atunci când la Tanger lumea vorbea deja cu admiraţie despre maşinile de gătit care erau aduse din Spania. Mătuşa Selma era cunoscută ca expertă în arta culinară şi chifteluţele ei, dar şi tocana de peşte, stârneau pofta întregului Tanger. Aşezată în spatele ei în bucătăria întunecoasă din casa de pe strada Adevărului, îi observam gesturile şi sticluţele cu mirodenii, visând că voi ajunge într-o bună zi să aflu secretul reţetelor ei. Voiam să gătesc la fel de bine ca ea şi să fac Tangerul să plângă de extaz, tot aşa cum, peste multă vreme, avea să-mi smulgă mie lacrimi de admiraţie cântăreţul Abdelwahab, sub cupola cerului, singură în mijlocul câmpiei, liberă şi mântuită de orice dorinţă. Aproape împăcată.

Driss făcuse cercetări. Ştia că fusesem măritată. N-a spus nimic despre asta şi a avut nevoie de şase luni spre a mă culege ca pe un rod. Mi-a dat tot timpul să fantasmez gândindu-mă la glasul său, la mâinile şi mirosul său. M-a lăsat să mă coc pe-ndelete, în timpul lungilor sieste la Granada.

Ne-am revăzut de mai multe ori la diferite serate mondene, fără să ne atingem, fără să schimbăm altceva decât o privire sau un salut neutru şi distant. A venit de vreo douăzeci de ori să ia prânzul cu mătuşa mea. Însă niciun cuvânt, niciun gest deplasat. Abia mai târziu am înţeles că acesta era dansul şerpilor. Nici Driss şi nici mătuşa Selma nu se priveau în ochi, dar şi unul şi celălalt ştiau că deznodământul e fatal. El mă dorea. Ea îmi apăra intrarea, cobră dresată ce-mi proteja trupul plin de furnicăături, trup pe care-l cunoşteam aşa de puţin şi pentru care ea voia să negocieze cât mai bine ca să-mi asigure o viaţă confortabilă de rentieră.

Am dezamăgit-o şi niciodată n-a mai sărit în ajutorul rănilor mele femeieşti. Totodată, ştiu că m-a dispreţuit. I-

am dat dreptate, mulți ani după aceea, atunci când nimeni nu se mai gândea să ceară iertare propriilor lacrimi.

Dar în vremea aceea mintea-mi era cu totul în altă parte. La dragoste și dulcegării. Îmi mușcam buzele ca să le fac mai roșii și îngânam arii egiptene ca să mă controlez atunci, Driss își anunța prezența. Căci de fiecare dată o prevenea pe mătușă de vizită recurgând la un hamal. Acesta ajungea în general către orele nouă ale dimineții, încărcat cu două panere grele pline cu fructe și legume. Găseam întotdeauna și un pachet cu swak⁵⁷, henna, coajă de rodie și o sticlă de khol. Târziu în după-amiază, atunci când Driss venea în oraș la întâlniri, ghiftuit de tajine și briouette⁵⁸, mătușa își amesteca în apă henna primită, a cărei aromă amețitoare îmi provoca migrenă. În marele patio, ea și rândunicile revenite la cuib ciripeau la unison, desprinse parcă de lume și însuflețite de apa unui izvor fermecat. Păsărelele își recâștigau cuiburile și bărbătușii. Mătușa se spăla, se masa, se epila, se picta cu motive în henna, puțin cam libertine, deasupra sânului stâng, de pildă, și se parfuma cu miresme seci, iar apoi se retrăgea, singuratică și bizară, în marea ei încăpere plină de cufere garnisite și de oglinzi pătate, fără să mă mai întrebe dacă mă simt singură. Mai târziu, am înțeles că avea un amant invizibil. Un djinn de pe cealaltă lume. Asta m-a deconcertat la început, apoi i-am recunoscut dreptul de a fi liberă, însă fără să încerc vreodată să aflu mai multe. Îmi doream doar să fie fericită.

Driss m-a instalat în salonul său și mi-a oferit căpșuni și albăstrele. Apoi a dat drumul apei în cadă, m-a purtat în brațe și m-a așezat îmbrăcată în apa înspumată și parfumată cu flori de portocal. Muzica lui Chopin răsuna

⁵⁷ Swak, **scoarță de nuc uscată folosită pentru curățarea dinților și întărirea gingiilor.**

⁵⁸ Briouette, **un fel de prăjitură.**

între zidurile casei iar eu îi vedeam părul negru și aspru de pe piept, deasupra gulerului cămășii.

M-a descălțat și mi-a dezmiardat degetele și tălpile. Am înghețat. Gura și răsuflarea lui mi-au ars gâtul, fugind de-a lungul picioarelor. Sâni mi se umflau și sfârcurile întindeau țesătura udă care mi se lipise de piele, făcându-mă să par și mai goală sub privirile lui flămânde. Mi i-a apăsât, mușcându-i, iar aceștia aproape că și-au dublat volumul. Tremuram înspăimântată ca o pasăre înhățată de tornadă, cu pânțele îndurerat de poftă, contractat de teroare. Ce urma să-mi facă? Și ce căutam la el?

M-a dezbrăcat pe-ndelete, delicat, așa cum ai descoji o migdală verde de gingașa ei piele. În aburul ce plutea în sala de baie, abia de-i distingeam trăsăturile. Doar ochii mă sfredeleau, săpând în inima și-n vaginul meu, stăpâni ai sorții mele. Mi-am spus că-s o târfă. Știam însă că nu era așa. Sau eram astfel, dar la fel ca zeițele păgâne din Imciuk, libere și fatale, nebune de legat.

M-a săpunit pe spate și pe șale, mi-a acoperit pubisul cu clăbuc. Părul de-acolo stătea ca o ultimă perdea între intimitatea-mi și privirea lui Driss, numai că degetele acestuia au prins să alunece rapid sub chiloți și să-mi desfacă petalele, descoperindu-mi clitorisul, întărit ca o boabă de năut, pentru a-l apăsa cu un gest tandru și preocupat. Am gemut, încercând să-mi scot chiloții, dar el m-a împiedicat. M-a întors cu spatele, mi-a înlănțuit coapsele și m-a determinat să-mi cabrez torsul. Iată, mi-am spus. Ești jucăria acestui bărbat. Obiectul său. Acum îți poate smulge limba, sfârteca inima ori te poate așeza pe tronul regatului Saba.

Dându-mi jos chiloții, și-a lipit obrazul de buclele mele, le-a depărtat cu vârful degetelor, atingându-le cu nasul. Mă lichefiasem. Pe urmă, Driss a luat o sticlă de pe una din etajere, a scurs o picătură de ulei din ea și mi-a umezit

anusul, masându-l îndelung, până când mi-a dispărut orice frică, mușchii-mi relaxându-se pe măsură ce se-ntețea asaltul degetelor lui măiestre. Habar n-aveam ce vroia să facă, dar doream s-o facă. Mai ales să nu-nceteze înnebunitoarea mișcare circulară care mă deschidea lui, vaginul meu deversându-și fericirea prin lungi firișoare translucide.

Și a ajuns și-acolo, a cules seva mi-a sorbit udătura și mi-a uns fesele cu ea înainte să-și înfigă dinții în ele. Nicicând nu mi-a fost mai dragă o mușcătură. Mi-am auzit pântecelul cum râde, cum plânge, cum începe să fiarbă. L-am implorat: „Destul, destul”, rugându-mă totodată să nu-nceteze.

După toate astea, șiroind și gemând, Driss m-a dus până-n pat. Iar când s-a aplecat asupra-mi ca să mă-ntindă, l-am apucat de guler, mi-am lipit gura de a lui, i-am supt limba, descheindu-i nasturii cămășii ca să-l pot mușca de piept. Râdea, radiind a dorință, strângându-mi sânii cu toată mâna, sugându-le sfârcurile incandescente, în timp ce un deget i se plimba la marginea pizdei mele umezite. Ajunsă la capătul răbdării, am făcut totul ca să aspir vizitatorul indecis. Furia orgasmului m-a aruncat spre el, gâfâind și profund rușinată.

Nu m-a lăsat prea mult ca să-mi revin, mi-a luat mâinile și le-a îndreptat spre șlițul pantalonilor, privindu-mă cum îl desfac. Am descoperit, incredulă un membru viril depășindu-le în tărie și mărime pe toate cele pe care le văzusem înainte. Mădularul lui era brun și copt, cu pielea mătăsoasă iar glandul era impresionant. Mi-am așezat buzele pe el, improvizând o mângâiere care îmi fusese necunoscută până-atunci. M-a lăsat să o fac, m-a privit în pragul leșinului. Il aveam în gură și prin magia acestui unic contact pântecelul mi se cutremura de contracții. Habar n-aveam ce fel de fiară mi se agita acolo și nici de ce

mădularul ăsta îmi producea atâta plăcere intrând și ieșind printre buzele mele, frecându-mi-se de cerul gurii, izbindu-mi-se încetșor de dinți. Driss rămăsese în picioare, cu ochii închiși, abdomenul lui plat umplându-mă de parfumul ambrat al sudorii și pielii sale.

S-a desprins din gura mea și mi-a ridicat picioarele. Și-a orientat glandul către vagin. M-am împins ca să-l ajut să mă penetreze numai că o arsură atroce mi-a înfrânat elanul. A revenit, încercând să intre, dar s-a lovit de un spațiu neprevăzut de îngust, a dat înapoi spre a forța din nou trecerea. Gemeam, dar nu de plăcere, ci de durere, umezită la maximum și totuși neputincioasă să-l înfig în mine. Mi-a luat chipul între mâini, mi-a lins buzele, râzând apoi în timp ce le mușca:

— Pe cinstea mea, tu ești încă virgină!

— Nu, însă nu știu ce mi se-ntâmplă.

— Exact asta se petrece cu femeile care își uită multă vreme de corp.

A observat că mi-este rău și-atunci mi-a mângâiat spatele, semănând pe el lovituri cu vârful limbii și mușcături ușoare, aspirându-mi apoi îndelung labiile mici. Însă nu și-a pierdut nicio clipă erecția, căci mădularul îmi lovea mândru pântecul, fesele și picioarele.

Doar când mi-a fixat spatele cu o pernă, înfigându-și sexul la intrarea în fructul meu, insistând să alunece centimetru după centimetru, abia atunci a izbutit să mă umple, dilatându-mi pereții interiori abundant umeziți, frământându-mă pe dinăuntru și crucificându-mă cu lungi mișcări liniștite, în timp ce transpirația-i picura peste sânii mei. A știut cum să mă deschidă, să mă posede, să mă dilate până la sufocare, să-mi stimuleze plămânii și fibrele infime ale pântecului. Sperma i-a țâșnit în jeturi lungi și mi-a umezit ca o ploaie mucoasele, spălându-le de răni.

A rămas apoi mult timp ghemuit la pieptul meu și abia

când s-a mișcat în căutarea pachetului cu țigări i-am văzut lacrimile.

Nn m-a lăsat să mă îmbrac, nici să-mi trag chiloții umezi, mulțumindu-se să-mi zâmbească văzând cum îmi apăr cu palma intimitatea. Îl simțeam descumpănit, emoționat de pudorea și, deopotrivă, de neîndemânarea mea. A șoptit, cu ochii între deschiși: „Ah, dacă te-ai vedea!” Mi-a fost teamă că ar fi putut să-l dezguste vreun detaliu al corpului meu. Mi-a ghicit teama, mi-a legat mâinile la spate și mi-a supt gura, vârându-și capul între picioarele mele. M-am înmuiat de tot, terminată de plăcere și durere. A doua mea dezvirginare îmi făcuse de nesuportat până și cea mai mărunță mângâiere.

— În noaptea asta rămâi aici, Badra, pisicuța mea rănită, m-a rugat Driss.

— Dar mătușa Selma n-o să închidă un ochi toată noaptea.

— Las' că mă ocup de ea mâine. Și-acum, uite ce ți-am pregătit.

A scos din buzunarul interior al sacoului o cochetă cutie de bijuterii bleu închis. În ea sclipeau două diamante. Două picături de apă limpede. I-am înapoiat cutia deschisă.

— Ce faci?

Am tăcut, tulburată de prea multe sentimente contradictorii.

— Se-mplinește o lună de când tot te așteaptă. N-am știut cum să ți le dăruiesc fără a te jigni.

Mi-a luat mâinile între-ale sale, așa cum făcuse și-n prima seară, și le-a dezmiardat cu un sărut.

— Te-aștept de mult timp, Badra.

L-am privit, murind de dorința să-l cred, însă îmi pierdusem încrederea în bărbat după ce fusesem copleșită de mascul.

— Ești o hurie, știai? Căci doar huriile își recapătă

virginitatea după fiecare coit.

I-am replicat, plină de o mânie rece și aproape sarcastică:

— Iar tu ești la fel ca ceilalți! Vrei să fii cel dintâi!

— Dar sunt cel dintâi! Și puțin îmi pasă de ceilalți și de ce vor ei. Te vreau pe tine, lotusul meu, fluturașul meu!

Mi-a pus la ureche picăturile de diamant, apoi mi-a sărutat lobul cu vârful limbii. Abia atunci mi-am dat seama că stătea absolut gol în fața mea și că mădularul îi era în continuare sculat. Mai rău: am descoperit că nu mă săturasem de sărutările și de sperma lui.

Dorința este molipsitoare, iar Driss s-a vădit plin de ingeniozitate. Mi-a desfăcut cu forța picioarele, mi-a netezit carnea boțită, apoi mi-a aplicat un pansament balsamic pentru a-mi vindeca iritațiile. Pe urmă și-a așezat membrul între sâni mei, pe care i-a apropiat spunându-mi, mai în glumă, mai în serios:

— Fiecare porțiune a pielii tale este un cuib al dragostei și o fântână a extazului.

Am roșit, amintindu-mi de puterea absolută cu care îmi cercetase cele mai ascunse cotloane ale trupului.

Dar tot n-am reușit să mă simt vinovată, decăzută sau ultragiată. Mădularul îi aluneca înainte și-napoi între sâni mei, lovindu-mi încetitor buzele la sfârșitul fiecărei curse. Când mi-a acoperit pieptul cu laptele său, am suspinat, de-a dreptul sătulă. Și-a întins delicat licoarea pe gâtul meu, apoi mi-a pus un deget pe buze ca s-o gust. Driss avea un gust dulce-sărat.

Am tresărit când mi-a șoptit la ureche:

— Într-o zi o să mă bei! Când te vei simți pe de-a-ntregul în siguranță.

Mi-a venit să-i răspund „niciodată”, însă mi-am amintit de plăcerea pe care tocmai mi-o dăruise. Gustul eternității. Lumea devenise dintr-odată mângâiere. Se transformase

brusc în sărut. Iar eu nu eram decât o floare de lotus plutitoare.

A doua zi, nu numai că mă-ndrăgostisem de Driss. Și sexul meu ajunsese să-l venereze.

Fericirea? Să faci dragoste din dragoste. Este inima care amenință să explodeze pentru că bate, atunci când o privire cum alta nu-i îți mângâie gura, atunci când o mână îți picură puțină sudoare pe genunchiul stâng. Este saliva ființei iubite care ți se prelinge pe gât, dulce, transparentă. Este gâtul ce se lungește, depășindu-și oboseala și limitele, transformându-se pur și simplu în infinit pentru că o limbă l-a parcurs integral. Este lobul urechii care pulsează ca un pânțec. Este spatele care delirează și inventează sunete și tremură pentru a spune „te iubesc”. Este piciorul care se ridică, supus, sunt chiloții care alunecă aidoma frunzei, inutilă și resemnată. Este o mână care pătrunde în codrul părului, trezește rădăcinile acestuia pe pielea capului și le hrănește, fără s-o știe, cu tandrețea mângâierii sale. Este teroarea că trebuie să te deschizi și incredibila forță de a te oferi, atunci când lumea întreagă nu e decât o pricină ca să izbucnești în plâns. Fericirea este Driss, rigid pentru prima oară în lăuntru meu, ale cărui lacrimi se prelungeau în scobitura umărului meu. Fericirea era el. Eram eu.

Și totul restul nu era decât mulțimea gropilor comune și a gropilor de gunoi.

NOAPTEA DEFLORĂRII

Petrecerea se terminase și eram gata să plec, renunțând la orice speranță de a mă întoarce la casa părintească. M-am aplecat asupra mamei și, așa cum cere tradiția, i-am șoptit: „Iartă-mă pentru răul pe care ți l-am făcut”.

Formula pecetluia despărțirea. Fratele meu s-a aplecat să mă descalțe. A pus ceva mărunțiș într-unul dintre pantofi, apoi m-a dus în brațe în afara casei. Măgarul socrului Naimei mă aștepta ca să mă transporte la noua mea familie, cinci sute de metri mai departe.

— Ne trebuie un băiat! Repede! striga Chouikh, patronul gogoșeriei.

Un băiețel trebuia să mă-ntovărășească în scurta mea călătorie ca să-mi poarte noroc. Am murmurat: „Îl vreau pe văru-meu, Mahmoud”. Să invoci un bastard, despre care se spune că aduce nenoroc, pentru ca destinul, resemnat, să-ți dăruiască progenituri masculine, nu era un gest lipsit de tupeu. Am primit ceea ce voiam și am putut să-l strâng în brațe pe fiul lui Ali în văzul și auzul tuturor femeilor gata-nfuriate.

Unchiul Sliman ținea hățurile animalului și înainta, cu spatele lui mare și rond, având turbouch⁵⁹-ul desfăcut. Un catâr condus de un altul, și mătușa Selma era departe.

Soacră-mea mă aștepta, flancată de cele trei fiice mai mari. Exclamațiile lor erau stridente și migdalele pe care le azvârleau în semn de bun venit erau tari ca piatra. Sliman m-a apucat de mijloc și m-a depus în fața alaiului de cotoroaște.

Neggafa și Naima m-au însoțit până-n camera nupțială. Soră-mea a ținut să mă dezbrace, supărând-o pe Neggafa, căci tradițional era datoria sa. Mi-a descheiat în tăcere rochia și-atunci i-am șoptit:

— Și-acum ce se va-ntâmpla?

Fără să ridice privirea, mi-a răspuns tot în șoaptă:

— Exact ce s-a-ntâmplat între bărbatu-meu și mine în ziua în care ai dormit la noi, în camera noastră. Sper că ai înțeles.

Prin urmare, știa că știam. Neggafa a început să-și

⁵⁹ *Turbouch, pălărie masculină tipică turcilor și arabilor.*

debiteze sfaturile:

— *Imediat ce plecăm, să-ți agiți de șapte ori pantoful în fața ușii zicând: „Deie Domnul ca soțul meu să mă iubească și să nu se uite la alta în afară de mine”.*

Și-a buzunărit corsajul, de unde a scos un săculeț:

— *Pune praful ăsta în paharul cu ceai de pe masă. Fă așa fel ca bărbatu-tău să bea câteva înghițituri.*

N-a mai avut timp să mi-l dea, căci soacră-mea și-a făcut apariția în odaie fără să se anunțe în vreun fel, ținând în mână un brasero ce degaja aburi groși de tămâie.

— *Fiu-meu o să sosească în curând, trâmbiță ea. Grăbiți-vă.*

Naima mi-a scos sutienul, apoi chiloții. Aproape că mă podidea râsul, până-ntr-atât de obscen putea să devină orașelul meu decent din clipa în care era sigur de bunul curs al lucrurilor și de calea lor cea dreaptă.

Înainte să mă dea-n grija lui Hmed, Neggafa mi-a murmurat la ureche:

— *Pune-ți cămașa sub fund, astfel încât să se păteze de sânge. E din bumbac și urmele de sânge vor fi vizibile.*

Apoi a adăugat, severă:

— *Nu-i îngădui să-și lase sămânța în tine. Vei avea sexul prea umed, iar bărbații nu agreează asta.*

Lungește-te în pat. N-o să-ntârzie să ți se alăture.

Soră-mea, la rândul ei, s-a aplecat să-mi șoptească:

— *Închide ochii, mușcă-ți buzele și gândește-te la altceva. N-o să simți nimic.*

M-am trezit singură, cu rochia de mireasă zăcând ca o blană de oaie la piciorul patului. M-am oprit în fața oglinzii de la dulapul masiv și m-am privit, goală din cap până-n picioare! Pielea îmi strălucea în lumina lumânărilor, lucioasă și netedă. Pe spate, părul îmi cădea cascadă, desenele cu henna înmiresmându-mi toată lungimea

brațelor. Sâni împungeau aerul, fermi și obraznici. I-am acoperit cu mâinile. Oare ce-or să descopere, ce-or să-ndure? Se spuneau atâtea povești despre noaptea nunții și supliciile ei. Dar și atâtea scandaluri.

Văru-meu Said a ajuns de râsul lumii până hăt departe, povestea fiindu-i cunoscută și în bordeiele din Algeria. Șmecherul care odinioară îmi oferise sexul curiozității micilor lui prieteni de joacă n-a îndrăznit să-l înfrunte pe cel al nevastă-sii, dovedindu-se un adevărat îngeraș de adolescent. A dat să fugă, spre disperarea apropiaților și prietenilor.

— Ce te-a apucat, ești sau nu bărbat? i-a strigat unul dintre aceștia, depășit de situație.

— Ia-o-ncet. O să mă duc, dar nu mă împinge-ți de la spate!

— Te lași rugat să călărești o femeie?

— Lăsați-mă să respir!

Și-atunci, din rărunchi, taică-su a tunat, nebun de furie:

— Biiine, ori te duci tu, ori mă duc eu în locul tău!

Said s-a dus, dar n-a izbutit să o defloreze pe Noura, nevastă-sa. Atunci, mama lui a spus că e deocheat. Maștera a intrat în camera mirilor, s-a dezbrăcat și i-a poruncit amărâtului de fiu-su să-i treacă de șapte ori printre picioare. Probabil că remediul a folosit, căci Said și-a regăsit imediat bărbăția și a reușit în fine să o dezvirgineze pe Noura, care a tot urlat și sângerat.

M-am cutremurat. M-am întins în pat și m-am înfășurat în cuverturi, goală și părăsită de toată lumea.

Redeschizând ochii, l-am zărit pe Hmed în picioare, în fața mea. Era a treia noastră întâlnire, după cea de logodnă și cea de Aid, când venise să aducă darul de moussem⁶⁰. Nu știu dacă din pricina oboselii sau a emoției,

60 Moussem înseamnă la origine anotimp, dar desemnează curent cadoul oferit logodnicei de sărbătoarea de Aid ori la

dar Hmed mi s-a părut mai bătrân decât mi-l aminteam. S-a așezat pe marginea patului, m-a privit, apoi și-a trecut timid mâna peste gâtul și sânii mei. A murmurat: „Iată o bucățică demnă de un rege!”.

S-a descălțat, a-ntins un covoraș pe dușumea „s-a prosternat de două ori. Apoi s-a așezat în pat, lângă mine.

N-am izbutit să-i văd decât pieptul și brațele acoperite cu păr alb. Mi-a așezat o pernă sub șale și m-a tras cu brutalitate înspre el. Buza de jos îi tremura, plină de bale. Aveam sub fund cămașa de noapte, iar pe Hmed peste piept. Mi-a depărtat picioarele iar membrul i s-a ciocnit de sexul meu. Bornia râdea pe câmp și hohotele ei demente făceau morcovii să tremure. Sexul care bâjbâia între picioarele mele mi se părea orb și tembel. Mă durea și mă contractam la fiecare din mișcările lui. Asistența făcea gălăgie la ușă, tot cerând să le dau cămașa cu dovada fecioriei. Am încercat să mă eliberez, dar Hmed m-a ținut sub greutatea lui și, cu sexul în mână, a-ncercat să mă pătrundă. Fără succes. Asudând și gâfâind, Hmed m-a culcat pe blana de oaie, mi-a ridicat picioarele aproape dezarticulându-mă și și-a reluat atacurile. Buzele îmi sângerau iar pântecul îmi ardea. Brusc, m-am întrebat cine era bărbatul ăsta. Și ce făcea el acolo, opintindu-se deasupra mea, boțindu-mi coafura și împuțându-mi cu răsuflarea lui amintind de mirosul unui cadavru în putrefacție arabescurile arome ale tatuajelor din henna?

În cele din urmă a renunțat, ridicându-se brusc. Cu șalele acoperite de un prosop, a deschis ușa, strigând-o pe mă-sa. Maștera și-a vârât instantaneu capul, cu Naima pe urme.

— Oh! a răcnit soră-mea.

Nu știu ce a văzut, dar se pare că spectacolul nu era din cele mai plăcute. Soacră-mea spumega de furie,

sărbătoarea dedicată celebrării unui sfânt.

înțelegând că noaptea nunții se soldase cu un fiasco.

Mi-a despărțit plină de autoritate picioarele, strigând:

— E neatinsă! Buun, atunci n-avem de ales! E musai să o legăm!

— Te implor, nu fă asta! Așteaptă puțin! Cred că ea este mtaqfa⁶¹. Mama a „blindat-o” pe când era puștoaică și a uitat să-i desfacă protecția.

Vorbeau despre un rit străvechi, la fel de bătrân ca și Imciukul, care constă în a închide calea de acces la himenul fetelor prin formule magice, făcându-le astfel de neatins sexual chiar și pentru soții lor, dacă nu li se aplică un rit contrar, de ridicare a protecției. Dar eu știam prea bine că Hmed îmi produsese o impresie atât de îngrozitoare, încât trupul meu se scârbise definitiv. Iată de ce nu izbutise să mă pătrundă.

Soacră-mea a-nceput să-mi lege brațele de barele patului cu eșarfa și Naima ți-a asumat sarcina de a-mi bloca picioarele. Împietrită, mi-am dat seama că bărbatul meu avea de gând să mă dezvirgineze sub privirile soră-mii. M-a rupt în două cu o lovitură seacă și-am leșinat pentru prima și singura dată în viață.

Dovada deflorării mele circula din mână în mână. De la soacră-mea la mătuși trecând pe la vecine. Bătrânele și-au clătit ochii cu ea, încredințate că-și pot preveni orbirea. Cămașa murdară de sânge nu dovedea de fapt nimic, decât eventual prostia bărbaților și cruzimea femeilor transformate în sclave.

Oricum, un lucru era cert: Hmed avea să facă amor cu un cadavru timp de cinci ani cât a durat hidosul nostru mariaj.

De câte ori m-am întors să sărut gura lui Driss în acea

61 Mtaqfa este denumirea ce se atribuie tinerei al cărei himen a fost legat sau „blindat” astfel încât aceasta să nu fie deflorată de vreun bărbat înainte de măritiș.

noapte, prima pe care o petreceam în altă parte decât acasă la mătușa Selma? De douăzeci, de treizeci de ori? Tot ce contează e că atunci mi-am pierdut virginitatea. Cea adevărată.

De-atunci, sufletul meu a devenit peronul unei gări unde aștept în picioare ca să-i pot privi pe bărbați cum se prăbușesc.

La-nceput, n-am fost de acord ca Driss să-și introducă limba-n sexul meu, șocându-mă lipsa lui de pudoare. Au fost de-ajuns însă câțiva atomi de secundă, atunci când buzele lui mi-au atins muntele lui Venus, ca să simt că universul se clatină, mărilor se revarsă și planetele pulverizându-se. O lumină mi-a fulgerat trupul și capul, incendiind tot ce trăisem până atunci. Habar n-aveam că o astfel de sărutare putea să atingă o asemenea intensitate și nici nu știam că un bărbat este capabil să mi-o ofere.

Și pentru că Driss și-a vârât limba-n sexul meu, am hotărât să-l epilez. Să-mi privesc goliciunea înainte să-l revăd. Vroiam să știu exact cum arată fiara ce-și salivase atât de îngrozitor pofta pentru Driss, la adăpostul perilor ondulați și iubitori de mângâiere, și care era în stare de orice ca să primească din nou gura pricepută și răzătoare în teaca ei, ca să reia nebuna fericire trăită cu o zi în urmă.

Complicată treabă. A trebuit să supraveghez cu atenție zahărul caramelizat, să-l amestec mult timp ca să devină moale, dar fără să curgă. Să-ți epilezi sexul nu-i același lucru cu a te epila pe picioare sau la subraț. Îmi era teamă să-nfrunt lâna deasă ce dormita între coapsele mele, liniștită și secretă, după nefericitul meu măritiş, acea epocă în care soțul meu mă poseda așa cum un picior de scaun se prinde-n covor, egoist și fără să știe ceva despre pliurile și ascunzișurile trupului meu, despre dorințele pe care mi le descopeream arzătoare și rebele.

Durerea înțepă crunt atunci când limba de caramel se

lipește de muntele lui Venus. Am oroare de suferința fizică. Plină de curaj, întind ceara pe labiile mari și descopăr, descumpănită, că mai există peri și pe suprafața interioară, acolo unde carnea este atât de sensibilă și de strălucitoare, atât de secretă. O picătură de ceară, apoi două. Durerea trece rapid și este urmată de plăcere, care-i ia locul, trădătoare. Cum de se-ntâmplă asta? Nu știu. În loc să se contracteze și să se zbârcească, carnea strălucește, se umflă iar intrarea în vagin se umezește. Plasturele de ceară alunecă, nu mai găsește vreun perete de care să se lipească. Carnea, netedă, nu-i mai oferă nicio priză. La fiecare trecere, bulgărele de ceară se parfumează cu seva mea. Sexul e înfiorat de plăcere, îmi dau seama de asta, e înnebunit să-l epilez, chinuindu-l. Dorința, ca o explozie, îmi sparge capul. Devin complicea acestei cărni necunoscute, capricioase și imperiale. Mă temeam să nu-mi fac rău dar uite că pizda se bucură, trezită pe de-a-ntregul. Labiile mici, încrețite, se zbat sub mâna mea murdară de ceară. Cât pe ce să leșin. Sub jetul de apă caldă care diluează câteva cocoloașe de zahăr întărite pe piele, privesc un sex durduliu și mățâsos, asemănător cu cel pe care-l descopeream când eram fetiță, sub pătură, și care astăzi este plin și pârguit ca un fruct. Prudentă, apoi din ce în ce mai frenetică, îl explorez din nou, încununat de o virginitate perversă și superbă. Îi place. Nu am la îndemână nici mădularul lui Driss, nici morcovul dementei de Bornia. Îl strâng și îl frământ, severă. Parcă vrea mai mult. Clitorisul scoate nasul, eliberat, ca o limbă de foc. Mă predau. Dorința mă inundă. Vreau. Mă vreau. Pe mine. Cu degetul mare îmi provoc o erecție sublimă. Clitorisul mi se proptește în arătătorul milos și înțelegător, care nu ezită să-i susțină rigiditatea. Și beția. Comprım această masă de apă și foc ca pentru a o pedepsi. Sexul meu m-a învins. Este fericit, iar eu vibrez până-n vârful degetelor de la

picioare de fericirea lui. Mai mult decât orice, suprafața lui moale și albă este cea care mă ațâță. Mă bucur de și prin acest sex gol, care mă sfidează. E-atât de frumos, c-ajung să-nțeleg de ce vor bărbații să-l pătrundă cu limba. Nu mă masturbez: nu, eu fac dragoste cu fiara preaferită care-și trăiește fără rușine plăcerea sub degetele mele. Ea nu obosește să curgă, eu nu-ncetez să-i spun: „încă o dată, încă o dată...”. Să mori de răs: m-am îndrăgostit de propria-mi pizdă. Într-o singură noapte, am parcurs cu un pas spații infinite, am trecut dincolo, în oglindă ca să mă regăsesc în sfârșit.

L-am revăzut pe Driss a doua zi, apoi a treia zi și-n toate celelalte care-au urmat. Făcea tot ce vroia cu trupul meu, iar eu îi priveam minunile, înmărmurită. Fiecare cuvânt, fiecare privire mai mătura câte o spaimă, o ignoranță sau o falsă pudoare învinsă. Pielea mi-a devenit mult mai suplă, răsuflarea mai destinsă, învățam fără tihnă, aspirând galaxiile și scuipând găurile negre.

Eram fericită și mătușa Selma o știa. Nu era de acord cu alegerea ce-o făcusem, dar îmi binecuvânta corpul, care își exhala esențele rare în deplină armonie cu plantele cățărătoare din curtea casei sale. Într-o zi, pe când spălam cu apă dușumeaua odăii sale, s-a oprit brusc, și-a aranjat șalul, iar apoi a aruncat pe un ton distrat:

— Fă ce știi ca să nu rămâi grea. Nu pentru tine, ci pentru copil. Necredincioșii sunt cruzi cu bastarzii.

Nu știam cum să evit o sarcină. Mătușa a ghicit, căci a revenit asupra chestiunii ceva mai târziu, pe când rula paste, cu sita strânsă între pulpe:

— Ai de ales: fie încerci rețetele arăbești, fie îl întrebi pe toubib-ul tău care este procedura la nazarineni.

Știam că era neliniștită și i-am apucat mâna ca s-o sărut. Și-a retras-o imediat și a surâs, învinsă:

— Sunt nebună de furie. Nebună!

— Dar mătușă, dragostea este un păcat frumos...

— Da, atunci când e împărtășită.

— Dragostea nu este rațională!

— Însă Driss, cât îl privește, e perfect rațional. Niciodată un burghez ca el n-o să ia de nevastă o fată de la țară! Tu crezi că Tangerul o să-ți îngăduie așa ceva? Este medic, bogat, celebru și generos cu femeile. Mamele sunt gata să-l lingă-n cur, doar-doar s-o căsători cu fiicele lor. Unele sunt chiar în stare să-i aterizeze în pat, numai să le devină ginere!

— Cum așa? Dar asta este h'ram⁶², de șapte ori interzis de Dumnezeu, nu o dată!

— Domnul interzice ceea ce vrea, însă creatura Lui face tot după cum o taie capul. Cere-l doar să îndepărteze de calea ta Fiara travestită în bărbat sau în femeie! Și nu uita mai ales că El iartă multe, dar nu-l simpatizează în mod deosebit pe cel care-L ofensează. Un copil lipsit de nume este ceva îngrozitor! Să nu faci un copil pe care lumea nu-l dorește, chiar dacă tu l-ai vrea. Nu mă omorî înainte de soroc, Badra! mai am încă atâtea de făcut.

Mi-am privit pânțele și-am zâmbit: nu mă simțeam deloc dotată pentru maternitate. Tot ce vroiam era să mă iubesc și s-o fac cu Driss. Din păcate, n-am îndrăznit să-i spun asta mătușii Selma.

După cum nu i-am spus, mulți ani după aceea, că dacă n-am fost în stare să aduc un copil pe lume, asta s-a datorat faptului că n-am găsit un tată care să aibă grijă de el.

În relația cu Driss mi-am schimbat limbajul și înfățișarea, ca și felul de a gândi. Nu săvârșeam niciun păcat, căci nu furam nimic nimănui, convinsă fiind, de altfel, că lumea nu face doi bani fără imensa înflăcărare a iubirii, pentru care eram pregătită, cu inima integral deschisă. Sufletul meu îl

62 *H'ram smharam*, **gest interzis, ilicit.**

iubea pe Driss și se gândea la cerșetorii ce-și înalță mâinile către Dumnezeu, sărmani pe care oamenii îi reped, distrați și zgârciți. În fiecare vineri dăruiam pâine bătrânilor acoperiți cu zdrențe și plini de bube de pe treptele moscheii. Aveam conștiința nepătată, ca pe timpul când, școlăriță, așezam o centimă în palma lui ffay, cerșetorul ce-și făcea veacul în spatele moscheii din Imciuk. Inima mea îl iubea pe Driss, bătând să-mi spargă timpanele: „Gata cu Imciukul! Gata cu bigoții care îi preferă pe asceți profeților, transa rugăciunii și incantațiile versetelor. Gata cu efriții și spiritele rele, cu țapii și imamii cu copite! Binecuvântați fie Domnul, grâul și măslinii. Binecuvântate fie inimile temătoare și coapsele purificate cu apa curată a stelelor”.

Ne întâlneam, Driss și cu mine, în apartamentul lui de pe bulevardul Libertății, una dintre numeroasele proprietăți imobiliare pe care le stăpânea la Tanger. Amantul meu administra o imensă avere, moștenită din partea unei bunici din Fez, al cărei unic nepot era. În ciuda faptului că avea o fiică, bătrâna dorise să-l numească moștenitor pentru a-i conferi un statut la care moartea prematură a tatălui său i-ar fi interzis accesul, potrivit regulilor jurisprudenței. Driss mi-a explicat, pățimaș și frivol, subtilitățile dreptului musulman și felul în care bunică-sa izbutise să dejoace mecanismele acestuia, grație fatwei⁶³ unui muftiu din cartier. Însă banii îl făceau să râdă, căci își iubea profesiunea de medic cardiolog, pe care o practica cu un talent uimitor, recunoscut atât de colegii de breaslă, cât mai ales de pacienți.

— Am primit averea bunicii doar pentru că știam că nu puteam face dragoste, ea și cu mine. Dorea să mă vadă strălucind, de aceea m-a trimis la un liceu arab pe vremea când moda cerea să-mi tocesc coatele pe băncile școlilor

63 *Fatway* **aviz juridic.** (N. T.)

franceze. Grozavă femeie!

Driss iubea Marocul până-ntr-atât încât refuza să-și deschidă un cabinet în oraș, estimând că adevăratul lui loc era în sistemul public de sănătate. Părăsise Fezul și se instalase la Tanger având acest unic țel. Uneori, asculta muzica lui Oum Koulthoum și se declara pasionat de literatura arabă, precum și de libertinii epocii clasice. L-am citit pe Abu Nawas sub privirea-i lacomă și umedă, descoperind astfel o libertate care nu ține de lumea asta. Iubitul meu a fost cel care mi-a vorbit întâia oară de Patima lui Hallaj⁶⁴. Slavă Domnului, căci puțin îmi păsa de așa ceva. După cum nu-mi păsa de lista de iluștri vizitatori pe care mi-o tot înșira, nazareeni „îndrăgostiți lulea de această puicuță trândavă cu picioarele desfăcute care este Tangerul, pe jumătate dulceagă, pe jumătate porcoasă și care are faima de a-i putea mântui de moarte” – printre care un Paul Bowles, ce locuia nu departe, un Tennessee Williams, care se oprișe la Minzah⁶⁵ și un anume Brian Jones, care prinsese rădăcini în cartierul interpreților din Jajouka⁶⁶.

Uneori mă cufundam în efortul de a-l descrie cu precizie. Nu era propriu-zis un tip frumos. Avea însă o zveltețe asasină, niște mușchi lungi și fini sub pielea de culoarea pământului ars și care îmi dădea fiori, niște picioare subțiri, iar chiloții i se umezeau subit. După forma degetelor lui, lungi și delicate, se putea ghici un sex otrăvit, din acelea care navighează până departe în mare, nesătute și neobosite. Mă număram printre acelea care nu se mulțumesc să o facă o singură dată. Driss m-a ajutat să descopăr asta.

64 **Al-Hallaj**, cea. 858 -26 martie 922 d.Hr., a fost un scriitor persan și unul dintre predicatorii majori ai sufismului (*N. T.*).

65 **Minzah**, cartier al Tangerului.

66 **Jajouka**, grup muzical.

Râdea și dinții lui îmi stârneau pofta să mușc din buzele-i pline, să inspir aroma spațiului dintre nas și gură, acolo unde tutunul lasă urme invizibile și unde ador să-mi petrec umezeala limbii. De-atunci a început să-mi placă mirosul de tutun ori de câte ori se amestecă în ușoara transpirație a epidermelor brune.

Iubitul meu își petrecea majoritatea timpului liber citind și imaginând glume pentru seratele din înalta societate. Vorbea despre femei, despre fesele și sânii lor fără să clipească, cu veselie și ferocitate, cu membrul sculat și mâna pofticioasă. Bea, se-mpleticea, se scărpinga pe fund, se plimba printre mobile, discuri și bibelouri, gol și perfect dezinvolt, râdea când îi ceream să privească în altă parte și să nu se mai holbeze la corpul meu atunci când mă duceam la baie. Nu dădea atenție nici timpului, nici cheltuielilor. Cât mă privește, străbăteam câmpiile copilăriei, copleșită de fericire. Nu eram la Tanger. Nu mă aflam undeva anume. Locuiam într-o dragoste incredibilă și totală, un amor poliglot, care n-avea nevoie nici de copii, nici de măritiş, o iubire care nu știa altceva în afară de iubire.

Într-o zi, mi-a luat fața între mâini și m-a întrebat, ușor neliniștit:

— Spune-mi, mă iubești?

N-am știut ce să-i răspund. Că mi-o mărturisesc mie însămi sau o dezvălui confidenței mele, mătușa Selma, e una. Dar să i-o declar lui Driss, asta niciodată!

— Habar n-am!

— Păi, dacă nu știi, de ce mai vii să mă vezi, riscând astfel să fii considerată curvă de întreg Tangerul?

— Tangerul nu mă cunoaște!

— Ba da, ba da, pisicuțo! Iar orașul ăsta mă știe mult prea bine ca să mă ierte!

— Pentru ce anume să te ierte?

— Că te-am preferat pe tine și nu pe Aicha, Farida, Shama, Naila și atâtea alte dezmățate de familie bună!

— Și totuși, te vezi și cu ele!

— Ca să am de ce râde, caisuța mea! Doar ca să mă distrez! Shama pretinde că ți-a simțit parfumul în părul meu, iar Nada spune că duhnesc a hilba⁶⁷ de câteva luni!

— Și tu ce crezi?

— Păi cam așa este cu părul! Și cum să fie altfel când stau tot timpul cu capul între cracii tăi! Iar femeile alea o știu cel mai bine!

— Ba nu!

— Ba da! Chiar le-am sugerat să facă la fel, în loc să-și petreacă viața sugându-i-o lui Jalloun, vecinul, rând pe rând!

— Ai înnebunit de tot!

— Nici vorbă! Nu fac decât să-ți povestesc ceea ce se întâmplă în casele iubitului nostru oraș. Dar ce spui, crezi că-i poți îngădui amantului tău să te mai lingă încă o dată?

Nu servea la nimic să protestez sau să pretind că numi place. Era de ajuns să-mi tragă puțin chiloții ca să mă transform într-o fântână dezlănțuită.

BADRA LA ȘCOALA BĂRBAȚILOR

La zece ani am renunțat să mai doresc să descopăr sexul femeilor. De-acum încolo vroiam să văd un mădular de bărbat. Unul adevărat. I-am spus-o Nouriei și verișoară-mea a pufnit în râs, zicând că-s o proastă.

— Ha, eu am văzut deja mai multe și de toate culorile!

— Chiar ai văzut?

⁶⁷ Hilba, fân grecesc, plantă specifică din ale cărei boabe se obține o substanță tămăduitoare, folosită la cataplasme. (N. R.)

— La piață, fato! Țăranii se-așează călare și mătârânga le-atârnă printre lădițele cu legume.

Ne-am dus împreună la piață, ne-am învărtit peste tot, dar fără succes. Mă temeam să nu ne-ntoarcem acasă plouate, însă am dat în cele din urmă de un țăran care-și suflecuse vechea djellaba. Și-atunci ni s-a părut a distinge o aia negricioasă ce i se bălăngănea între picioare, dar n-am avut răgazul să verificăm adevărul acestei observații căci tipul ne-a ghicit intențiile și s-a luat după noi apostrofându-ne cu vorbele „semințele diavolului ce sunteți!”

Moha, olarul, probabil că asistase de departe la acel episod, căci ne-a zâmbit cu toată gura când am trecut pe lângă el, făcându-ne un semn discret.

— Hei, fetelor! la priviți aici ce creangă-mi crește sub burnuz.

Într-adevăr, de sub răscroiala saroaul-ului său ieșea abia ițit un vârf rotund violaceu, pe jumătate ascuns de roata plină de argilă pe care o acționa cu mișcări regulate din picior. Ne-am oprit, Noura și cu mine, o clipă împietrite, apoi am spălat putina, zguduite de hohote nervoase de râs.

Scurtând-o peste câmp ca să ajungem mai repede acasă, i-am spus Nourai că chestia olarului nu era prea fătoasă la vedere.

— Ai răbdare! N-ai văzut-o în întregime! Uneori se ascunde prin desigurii, în apropierea uedului, de unde și-o arată fetelor care rămân să se joace pe-acolo după ce mamele lor au sfârșit de spălat rufe.

— Dar ți-ar face plăcere să atingi ceva atât de negru?

— Păi, da! Se pare că dacă apeși deasupra, țâșnește un fel de lapte. Și dacă o femeie îl bea, atunci rămâne gravidă.

— Nu se poate! Asta se petrece doar prin ochi!

— Cum așa?

— Ei, mătușa Selma îi spune adesea unchiului Sliman: „Nu te mai uita așa la mine, că rămân grea!

— Fir-ar să fie! Ce mincinoasă e Bornia asta! Tot spune mamei să-l hrănească pe tata cu ouă prăjite cu usturoi și miere de albine sălbatice ca să i se umple chestia cu lapte iar ea să poată avea două frumuseți gemeni, negri ca prunele și uriași ca bunicul!

Noura devenise furnizoarea mea de istorii porcoase. Ca cea despre ciobanul lui Sidi Driss, tipul ce avea mania să-și frece măciuca de gardul plantației de smochini de Barbaria, membrul lui de căpcăun păros fiind insensibil la țepi. Dar nu și la mușcăturile de măgar, pare-se, căci a fost nevoie să-l ducă de urgență la spital în ziua în care un asin răătăcit i-a confundat glandul cu o smochină și i l-a mușcat cu o foame năprasnică.

Noura mi-a propus să trecem în revistă chestiile tuturor vecinilor. Am dat din umeri, disprețuitoare. O știam deja pe cea a fratelui meu, Ali, pe care o văzusem de mai multe ori atunci când alerga în poponețul gol după găinile din curte. I-am văzut-o chiar și-atunci când i-au tăiat prepuțul ca să intre și el în tribul lui Abraham, acoperit de mucii și de daruri. De fapt, singura chestie interesantă în toată povestea asta a micului Ali a fost că am surprins-o pe mama șezând în curte, cu un picior în apă și cu celălalt pe pământ. Când Ali a urlat, ea și-a smucit piciorul drept, lovind cu inelele peretele găleții. Zgomotele metalice și strigătele acopereau plânsul micuțului, dar mama transpira cu picături mari, speriată și lividă. Mamele nu suportă ca fiii lor să fie atinși, căci aceștia reprezintă prada lor de război. În fond, ele nu sunt atrase decât de puțe. Se nnebunesc după cocoșei și își petrec viața ferchezându-se pentru a se folosi de aceștia în clipa potrivită, așa cum s-ar servi de pumnale și florete. Cine a spus că femeile nu au

sulă?

Noura și-a satisfăcut curiozitatea legată de puțici atunci când mătușa Tourryya, care locuia într-un cătun din apropiere, ne-a făcut o vizită cu prilejul sărbătorii de Aid, întovărășită de cei doi băieți ai ei de doisprezece și treisprezece ani. La ceasul siestei, eu împreună cu Noura ne-am retras în odaia pe care o ocupam singură de când se măritase soră-mea Naima.

Tocmai ne jucam într-un colț când cei doi veri au intrat cu pași de lup, poruncindu-ne să nu facem scandal. Ne-au lipit imediat de perete, ciupindu-ne de sâni și de fund. Noura se sufoca și încerca să-l respingă pe Hassan. Said începuse să-mi ridice fusta. A-ncercat să mă vrăjească:

— Vrei să-ți arăt cocoșul?

Noura, aproape plângând, a amenințat c-o să țipe. Cei doi frați ne-au dat drumul și Hassan a anunțat pe un ton disprețuitor:

— Hei, pișăcioaselor, noi nu obligăm pe nimeni! Dar dacă vreți să învățați cum e viața, veniți să ne-ntâlnim mâine la fântâna Karma. O să vedeți o groază de chestii!

Lipsite de prudență, ne-am dus. Said și Hassan ne așteptau la ieșirea din sat, așezați la umbra unui măslin. Am ajuns într-un luminiș, apoi într-un stufăriș de trestie.

— Sst! Capul jos, să nu vă vadă!

Ceea ce am văzut traversând stufărișul m-a lăsat fără răsuflare: vreo doisprezece băieți, veri și tovarăși de joacă, stăteau lungiți pe iarbă, mâna unuia mișcându-se ritmic între picioarele celuilalt, cu pleoapele închise și respirația sacadată. Noura făcuse ochii cât cepele. Cât despre mine, știam că n-aveam ce căuta acolo, că nu era treaba mea să mă uit la un asemenea spectacol.

— Curioaso! Vicioaso! mi-a șoptit Said, privindu-mă excitat.

— Dar de ce fac asta? a-ntrebat Noura, în chip vizibil

depășită.

— Pentru că li s-a sculat bătă, iar caprele nu sunt întotdeauna supuse, a răspuns Hassan râzând gâlgâit.

Ne-am îndepărtat cu iuțea, în ciuda protestelor celor doi băieți:

— Hei, fetelor! Acum, că v-ați satisfăcut curiozitatea, ar trebui să ne oferiți un premiu! Arătați-ne păsărica! Doar puțin! Hai, nu fiți fățarnice!

Mi-am luat picioarele la spinare, cu Noura pe urme. Înnebuniți de mânie, băieții ne-au urmărit prin hățiș și ne-ar fi prins, fără îndoială, dacă Aziz ciobanul n-ar fi trecut întâmplător pe-acolo, călărind invers pe catârul său și cântând cu vocea lui răgușită melodii berbere.

Said și Hassan au fost nevoiți să bată în retragere, plini de ciudă.

— O să vedeți voi, golanilor! O să-i povestim totul lui Am Habib, tahhar⁶⁸-ul. O să vină să vă taie a doua oară!

Mă șocase de-a dreptul să văd băieți atingându-se între ei. Prin urmare, o puțulică n-are preferințe deosebite: că o bagă într-o pizdulică sau că și-o freacă în mână totuna este. Mă simțeam de-a dreptul detronată, în chip atroce inutilă.

I-am spus toate astea Nouriei, care mi-a mărturisit și ea destul de plouată:

— Dar eu am crezut că numai fetele o fac între ele!

— Ce spui?

— Ei bine, da! Nu te-am invitat să iei parte la jocurile noastre de teamă că mama ta ne va prinde! Să știi că maică-ta e îngrozitoare!

— Oh, ești o trădătoare! O să mi-o plătești cu vârf și ndesat!

— Dar îți jur că n-așteptam decât un prilej potrivit ca să

68 Tahhar, bărbat însărcinat cu circumscrierea copiilor de sex masculin.

te chem și pe tine la jocurile noastre!

— E-n regulă, atunci, o să-mi arăți chiar acum! Haideți la mine acasă și vă promit că o să fac tot ce știu ca să nu ne prindă mama.

Și chiar au venit, patru fete, verișoare și colege de clasă. Ne-am strâns cu păpușile și jucăriile, jucându-ne de-a adulții care primesc oaspeți și organizează petreceri. Fiecare avea un ștergar pe cap drept haik și bătea la ușa camerei mele, apoi intra acolo rostind o formulă consacrată:

— Ce mai faci, ya lai la? Cum îi mai merge stăpânului casei? Și fata cea mare ți s-a măritat? Fie ca Domnul să vă binecuvânteze acoperișul!

Le-am așezat pe o rogojină, în fața patului. Le-am servit cu un rest de ceai amestecat cu apă și cu prăjituri uscate ciordite din dulapul mamei, iar apoi Noura a anunțat că ne vom continua discuția sub somieră. Ea a început prima să se-ndese în Fatima, iar celelalte fete i-au urmat pilda. Pe moment, m-am mulțumit să privesc. Noura n-a întârziat să-și părăsească tovarășa de joc ca să se ocupe de mine. Mi-am strâns pulpele, dar mâna ei mi-a găsit rapid sexul și a-nceput să-mi gâdile năsturașul sub fustă. Ca pentru a mă răzbuna pentru delicioasele senzații pe care mi le trezea mângâierea Nouriei, i-am băgat mâna între picioare și i-am făcut și eu la fel. Nu scoteam niciun sunet, însă mâinile interpretau cu furie o partitură similară pe portativul a două trupuri ce se-nvoiseră reciproc la asta. O căldură dulce și amețitoare îmi urca de-a lungul picioarelor. Pizduca îmi creștea sub mâna neobosită ce-o fricționa, maltratând măiastru micul melc de deasupra. Am încercat să nu încetinesc ritmul degetului meu, pentru ca Noura să-și dea-n-continuare ochii peste cap, pățimașă, cu gura întredeschisă și cu fruntea plină de transpirație. M-am gândit la scena cu băieții care se masturbau și m-am

Întrebat dacă și ei trăiau aceeași plăcere ca a noastră. Mâna Nouriei mă dezmiarda și era dumnezeiesc de bine.

Vreme de aproape un an pe mine și pe Nour a ne-a cuprins un soi ciudat de frenezie, care ne făcea să ne frecăm una de alta cu cea mai mărunță ocazie indiferent dacă eram singure ori în prezența celorlalte prietene. Degetul ei a devenit vizitatorul obișnuit al intimității mele. Nu-mi plăcea să mă dăruiesc altei mâini decât celei a Nouriei, deja fidelă, deja exclusivă. Fără să ne dezbrăcăm, cu sexul de-abia dezgolit, ni se-ntâmpla să ne călărim una pe cealaltă, cu pubisurile lipite și mâinile scormonitoare. Noura devenise cel mai tandru secret al sufletului meu. Eram idolul ei și chiar mă transformasem puțin într-un fel de proprietate a sa.

Said continua și el să-mi dea târcoale. Cu câteva zile înainte să se-ntoarcă în cătunul lui, mi s-a adresat, cu ochii strălucitori și glasul rugător:

— Vreau să te rog ceva.

— Zii!

— Ai văzut ce am putut să te fac să descoperi.

— Te referi la băieți? Ei, și? Nu sunteți decât o gașcă de degenerați pe care femeile nu-i doresc!

— Degenerați sau nu, te-au cam lăsat gură-cască. Dar nu despre asta vroiam să-ți vorbesc. Aș dori să-mi faci un serviciu. Vino cu mine.

A luat-o repede spre câmp.

— Unde te duci? Mamei nu-i place să mă-ntovărășesc cu băieți.

— Hai, vino, nu durează mult.

Câteva minute mai târziu ajungeam chiar în acel luminiș pe care-l vizitasem și data trecută. Un grup de băieți ședeau acolo, de parcă ar fi fost o zi de piață.

— M-ai înnebunit. Doar nu vrei să-mi prezinți aceeași scenă?

— Nu. Însă am pus un rămășag.

— Ce rămășag?

— Că o să te fac să le arăți păsărica.

Am simțit că mă sufoc.

— Te implor! Nu mă lăsa baltă! Nu riști nimic, te-asigur!
Uite, voi folosi ștergarul ăsta drept cortină. Prietenii mei vor sta la coadă. De fiecare dată când voi ridica ștergarul, îți ridici și tu fusta și le-o arăți.

Eram foarte curioasă să văd ce va urma, așa că m-am arătat de acord. Said a agățat ștergarul de o creangă, l-a potrivit astfel încât să mă ascundă cu totul de orice privire indiscretă și le-a strigat prietenilor săi:

— Gata! La semnalul meu, Farouk, faci un pas înainte!

Și așa, vreme de-o juma' de oră mi-am arătat bijuteria și am urmărit efectul asupra băieților, cu chiloții într-o mână iar cu cealaltă ocupată să-mi suflec și să-mi las la loc fusta. Văru-meu înălța cortina, apoi o cobora aidoma unui toreador ce-și agită mătasea purpurie în fața bestiei hipnotizate. Îi priveam liniștită pe băieții sufocați de curiozitate. Ei n-aveau ochi decât pentru pubisul meu, de parcă ar fi fost hipnotizați. Unii roșeau până-n vârful urechilor, alții, dimpotrivă, păleau, gata să leșine.

O dată plecat și ultimul spectator, Said mi-a mângâiat obrazul, strigând:

— Ah, vară-mea! Ești absolut genială. S-ar putea spune că ai ceva tupeu! O să mă revanșez pentru asta, ți-o jur!

— Ai pus pariu că-mi voi arăta păsărica prietenilor tăi fără să-mi plec privirea, asta-i!

— Mai mult de-atât! Fiecare din debilizii ăștia, mi-a dat câte un ban ca să-ți admire splendoarea. Am strâns astfel un dirham cu care vreau să-mi plătesc balonul pe care Lakhdar, băcanul, îl agață deasupra ușii magazinului ca să mă facă să turbez de ciudă.

Pizda mea pe un balon! Mi se părea ridicol, dar eram

flatată că trezea atâta interes fără ca eu să fac cel mai mic efort pentru asta. Totuși, l-am întrebat pe văru-meu:

— Și mie ce-mi iese la afacerea asta?

— Stima vărului tău și faptul că poate mă voi căsători cu tine, într-o bună zi.

— Dar eu nu vreau să mă mărit cu tine. Ești prea gras și miroși a usturoi ca și maică-ta.

În realitate, nu ne vom căsători niciodată. Said a luat-o pe Noura și-a uitat să mai facă ceva începând chiar cu noaptea măritişului. În curând a devenit unul dintre cei mai buni neguțători ai generației sale.

Încă de la-nceputul relației noastre, Driss a ținut să-mi dăruiască la sfârșitul fiecărei luni o sută de dirhami sau, după cum spunea el, „salariul” meu. Vroia să-mi asigure o autonomie financiară care să-mi îngăduie niște relații sănătoase cu mătușa Selma și să mă afirm ca „majoră și adultă”. Ideea mi s-a părut fără noimă, însă nu i-am refuzat banii. El a insistat să mă-nscriu la un curs de stenodactilografie, să-mi reiau cărțile de școală, să-mi perfecționez franceza și să citesc zilnic. Am făcut-o, convinsă nu atât de argumentele lui, ci mai curând ca să-i fac pe plac.

Am renunțat la voal în favoarea rochiilor pe care mi le dăruia, a balerinilor, a eșarfelor și bijuteriilor care valorau o avere. Mătușa Selma bolborosea: „Pentru că tot ți-o trage și te-ntreține, ce naiba-l împiedică să te ceară-n căsătorie? E pe cale să facă din tine o ușuratică de lux”.

Măritişul? Dar eram deja soț și soție, iar o foaie de hârtie semnată în fața *adou*⁶⁹-ilor n-ar fi schimbat mare lucru, spunea iubitul meu. Eram de acord cu el. Înainte să facem dragoste, mă făcea să-i citesc pagini din Lamartine, îmi corecta dicția și greșelile de ortografie.

— Dacă ești serioasă o să te-apuci în curând să citești

69 *Adóul*, **notar religios**.

Racine! îmi spunea Driss, râzând.

— Dar la ce-mi servește? La ce bun tot acest talmeș-balmeș?

— Ca să-ți cunoști mai bine mintea. Și ca să-ți câștigi viața.

— Să lucrez, eu? Nu am nicio diplomă.

— Ai deja certificatul de studii și câțiva ani de colegiu. Lasă-mă să te-ajut. Vei trona în curând în spatele unui birou și-ți vei lăsa semnătura în josul unei grămezi de hârtiute lipsite de utilitate.

S-a ținut de cuvânt. Nu trecuse niciun an atunci când el mi-a obținut un post de secretară într-una din agențiile companiei aeriene regale. Treburile mele de serviciu erau derizorii, însă mândria că aduc acasă un salariu nu era deloc una mărunță. Mătușa Selma a refuzat să-i dau toți banii pe care-i câștigam la sfârșitul lunii:

— Sunt banii tăi și trebuie să dispui de ei așa cum dorești. Vrei să iei parte la cheltuieli? De acord, dar învață mai întâi să-ți gestionezi finanțele și să faci economii astfel încât să fii ferită de orice nevoie.

Driss mi-a deschis și un cont de economii la Poștă. Mai târziu am beneficiat și de un cont bancar, însă mai păstrez și astăzi carnetul de la poștă, la fel cum continuă să existe lumina primară a unei planete dispărute cu mult timp în urmă.

Îl iubeam pe Driss și am învățat să i-o spun, inocentă și sătulă de trupul lui. Surâdea, puținel trist, și mă lovea ușor peste obraz cu un gest patern.

— Fetița mea, ce-nseamnă asta, să iubești? Epidermele noastre sunt mulțumite atunci când se freacă una de alta. Măine, o să-ntâlnești un alt bărbat, vei dori să-i mângâi ceafa, să-l simți între picioarele tale. Eu o să fiu demult uitat.

Începeam să țip, îngrozită:

— Niciodată!

— Nu spune tâmpenii! După cum și eu pot să-ntâlnesc altă femeie, alte femei, dorind să le ling.

— Nu-mi place când devii grosolan.

Limbajul lui Driss îmi amintea de cotoaroanțele mele de cumnate și, fără să știu de ce, de trista soartă a *hajjalat-elor* din Imciuk.

DRAGELE MELE NĂPĂSTUITE

Văru-meu Said mă făcuse să descopăr că un sex poate fi de vânzare, producând bani, ca și cel al hajjalat-elor din orașel țintuite la stâlpul infamiei și pe care mătușa Taos le acuza că „fac parale cu pizda”. Pe atunci îmi spunem, intrigată: „Păi dacă-i așa, ele procedează ca și mine, iar eu ca și ele. Ce atâta vorbăraie pentru un lucru atât de mărunț?

Cele ale căror nume erau doar șoptite pe fondul murmurării unor aoudhu-billah⁷⁰ pline de indignare erau femei fără bărbați, iar din acest motiv erau considerate lipsite de virtute. Nu erau decât trei, o mamă și cele două fiice ale sale, dar păcatele lor cântăreau, după cum se spunea, la fel de mult ca întreg păcatul de pe lume. Trăiau singure de când tatăl, plecat în pelerinaj, dispăruse. Unii îl credeau mort în Țara Sfântă, dar alții șușoteau că s-ar fi stabilit la Casablanca și că femeile „lucrau” pentru el. Însă cum ar fi putut „să muncească” dacă stăteau tot timpul închise în casă? Ei bine, acum știam cum.

Ciuleam urechea ca să aud până și cel mai mărunț zvon care circula pe tema lor și pe care-l culegeam, febrilă și înfometată. Inventam o sumedenie de pretexte ca să dau târcoale în jurul casei lor, o fermă cu țigle roșii pe care o

⁷⁰ Aoudhu-billah, înseamnă „Domnul să ne binecuvânteze”.

primiseră de la un fost colon și care dădea exact spre ued. O înconjuraseră cu un ziduleț alb peste care plantaseră o plantă agățătoare ce ascundea fațada și constituia un excelent paravan pentru doamne.

În colțul zidului stătea întotdeauna un bărbat brunet, cu un cap enorm, care făcea pe paznicul. Îl foloseau și pe post de curier. La căderea nopții se făcea nevăzut, iar locul îi era luat de tipii din sat care tot defilau pe-acolo, mai mult sau mai puțin discreți.

Uneori le zăream pe cele două surori pe străzile din Imciuk. Pe mamă, niciodată. Traversau piața, înfășurate-n voal pe de-a-ntregul, lăsând descoperit un singur ochi, exagerat pictat cu khol. Se spunea despre ele că ar fi avut ochii hidoși, șoldurile înguste, tenul alb ca varul, mersul greoi și picioare plate.

S-a-ntâmpnat ca una dintre ele să intre la Arem, croitoreasa, sau să treacă pragul mausoleului lui Sidi Brahim. Mai mergeau și la hammam și toată lumea știa că femeile părăseau sala cea mare ca să se refugieze în vestibul atunci când erau anunțate hajjalat-ele.

Am putut să le admir pe săturate în ziua în care ni s-a-ncrucișat drumul în fața bazinului cu apă caldă. Încă de cum le-a zărit, mama s-a răsucit pe călcâie și aproape că a zbughit-o la fugă. Eu am rămas pe loc, devorându-le cu privirea. Erau frumoase și gemene. Trupurile lor, în combinezoane mulate, de dantelă fină, păreau sculptate în alabastru. Sâniilor lor, jignitor de grei, aveau sfârcul roz și amplu ca un sâmbure de rodie. Ochii, sub arcadele în formă de corn de lună, aveau o culoare greu de precizat. Aștia nu erau oare monștrii care erau insultați și blestemați în toate colțurile și colțișoarele Imciukului? În ochii mei de adolescentă, această carne, aceste crupe, aceste piei, aceste abdomene nu erau nimic altceva decât întruparea unei dorințe totale și tiranice. Aplecându-mă să

iau găleata plină cu apă fierbinte, am atins piciorul uneia dintre surori. Când am ridicat capul, cu fața arzând și privirea încețoșată, am văzut-o zâmbind, ca o regină a depărtărilor. Mi-a luat fața între mâini, ca pe o cupă, și aproape că m-a sărutat pe gură, ușurel la-nceput, apoi exercitând asupra buzelor mele o presiune caldă și insistentă. Buzele ei îmi dădeau amețeli. Am zbughit-o la fugă urlând. În urmă o auzeam cum râde pe-această regină din Saba, căreia învățătorul meu îi purta o afecțiune deosebită:

— Poți să vii când vrei, fetițo! Saliva ta este ca zahărul și ca mierea, m-a făcut să zbor pe de asupra lumii și a eșafoadelor sale!

Mama mă aștepta în hol, cu sprâncenele încruntate și privirea bănuitoare:

— Ce-ai tot făcut înăuntru? De ce ai întârziat acolo? Nu ți-am interzis să le privești pe fetele alea de proastă condiție?

— Am alunecat când fugeam! Cred că am și leșinat puțin.

Nu era decât o jumătate de minciună, căci capul îmi zumzăia încă de plăcerea gustată drept sub ochii Imciukului. Sărutarea tinerei îmi ardea încă în colțul buzelor și mă amețea. Seara, în patul meu, nu m-am putut opri să-l implor pe Dumnezeu:

— Fă să devin o hajjala! Fă ca acea fată să mă mai sărute încă o dată!

Asta nu s-a mai întâmplat decât în reveriile mele nocturne, când visam la jurământul meu de a avea cel mai frumos sex din Imciuk și chiar din lumea-ntreagă. Știam de-acum că hajjalat-ele mă întreceau în frumusețe și mister, dar nu eram supărată pe ele. Dimpotrivă. Simțeam destul de confuz că fetele îmi erau surori de rasă, surori mai mari care ar fi putut într-o bună zi să-mi deschidă

poțile unui paradis de neconceput pentru ceilalți muritori.

Într-o după-amiază, m-am întâlnit cu una dintre surori la ieșirea din școală. Traversa uedul. Am hotărât să o urmăresc, chiar cu riscul de a fi jumulită de mama. Mergea fără să se grăbească și fără să privească-n urmă, cu privirile drept înainte, cu voalul fluturând. Când a depășit moscheea, a trebuit să grăbesc pasul, căci ea își accelerase brusc mersul.

A luat-o înspre cimitir și-a intrat acolo, nu înainte să arunce o privire împrejur. M-am pitulit după un boschet unde pășteau două căprițe. Aplecată deasupra unui mormânt, cu palmele deschise și înălțate spre cer, hajjala se ruga. În jurul ei nu era niciun suflet viu.

Nu mai termina cu recitatul versetelor și pe mine mă apucase deja durerea de spate. Întârzierea avea să-mi aducă o chelfăneală zdravănă, îmi spuneam îngrozită. Dintr-odată am zărit un bărbat apărând din cealaltă parte a cimitirului și mergând către tânăra. Ajuns în dreptul fetei, a întins mâinile ca pentru o rugăciune, apoi, brusc, a tras-o înspre sine înainte să o aplece peste piatra de mormânt. S-a strecurat în spatele ei și a încolăcit-o cu trupul. Voalul lăsa să se întrevadă doar mișcările de înainte-înapoi ale bărbatului, ascunzând în schimb privirii cele două trupuri. Am priceput într-un sfârșit tâlcul mișcărilor celor doi și am părăsit boschetul, apucând-o pe drum și încercând să inventez o scuză verosimilă pentru întârzierea mea.

Mama n-a crezut o iotă din tot ce i-am spus. M-a închis la toaletă după ce mi-a tras cea mai aprigă bătaie din viața mea. Doar vizita neanunțată a mătușii Selma m-a salvat de la o pedeapsă și mai rea. Soția unchiului Sliman mi-a smuls promisiunea că nu voi mai întârzia niciodată după școală. A doua zi a profitat că ne aflam singure în spatele casei, înconjurate de ulcioare cu ulei de măsline, cu cuș-

cuș și carne uscată, ca să mă întrebe:

— E-adevărat că ai ajuns până la cimitir ieri seară?

— Cine ți-a spus asta?

— Tijani sașiul l-a pus în temă pe unchiu-tău, iar el m-a anunțat de dimineață pe când venea cu gogoșile pentru micul dejun. Ce-ai căutat acolo, la ora când apune soarele?

— Am urmărit-o pe hajjala, am mărturisit, rușinată.

— Ce? De unde o știi pe femeia asta?

— Am văzut-o la hammam împreună cu soră-sa geamănă!

Mătușa Selma a roșit de mânie. M-a tras de urechi fără milă:

— Ascultă la mine! Să nu te mai apropii vreodată de femeile alea! Nu pricepi că sunt soi rău?

— Dar sunt atât de frumoase, mătușă!

— Și ce te privește pe tine asta? Din câte știu n-o să te măriți cu una din ele! Ouallah! O să-ți tai capul dacă aud că te-ai mai învârtit în jurul casei lor!

Am dus o măsură de cuș-cuș la bucătărie. Mătușa Selma bombănea în spatele meu, plină de furie: „Frumoase, vasăzică! Dar de unde o fi știind ea asta! Probabil că i s-a făcut de măritiș puștoaicei! E în stare să dea bani ca un bărbat ca să admire balcoanele hajjalat-elor!”.

Am ciulit urechea, interesată brusc: Și dacă aș aduna suficienți bani ca frumoasele să-mi îngăduie să le admir sânii pe-ndelete și cine știe, poate chiar scoicile lor de femei adulte? În fond, Said a strâns un dirham în mai puțin de o jumătate de oră datorită păsăricii mele. Eu aș putea să mă descurc și mai bine de-atât.

Noura a izbucnit în lacrimi atunci când i-am vorbit despre toate acestea:

— Or să te omoare, o să vezi. Și o să rămân singură, o adevărată hajjala, fără tine!

— Ei, fii serioasă, nu mă enerva. Nu devine hajjala

oricine își pune în gând asta! Vreau doar să aflu dacă sexul meu este la fel de frumos ca al lor!

— Dar cine ți-a spus că aupizde frumoase?

— Când cineva are o față atât de strălucitoare, e clar că și coapsele trebuie să fie pe potrivă!

— Păi, este evident că ai cel mai frumos fund din tot Imciukul! Ba ai chiar și o aluniță! La fel ca cea din bărbie!

— Noura, tu nu te pricepi la fofoloance! Specialitatea ta sunt măduarele băieților! Și-acum schimbă placa, dacă nu vrei să mă duc la curve imediat!

Mai târziu am auzit-o pe mătușa Taos tunând împotriva unchiului Sliman, pus în carantină de cele două neveste ale sale: „Hajjalat-ele tale or să sfârșească rău! Fii atent ce-ți spun”. La trei luni după măritișul meu, vestea a căzut ca un fulger asupra satului: Aziz, ciobanul, a găsit-o pe una dintre surori pe câmp, părăsită, în apropierea cimitirului. Îi fusese ars sexul, îi fusese înfipt un cuțit în gât. Nimeni n-a aflat vreodată cine comisese o asemenea abjecție. „Fără îndoială că unul dintre clienții ei, care n-a reușit să o convingă să renunțe la meserie „- a spus mama cu un aer liniștit, atunci când i-am dus vestea.

M-am simțit tristă și total scârbită. Ce rost mai are Providența divină dacă ea îngăduie moartea unei hajjala și îl lasă pe Hmed să pustiască trandafirii fără vreo pedeapsă? Tremuram de mânie și-mi mușcam degetele de neputință.

Nu le-am mai văzut niciodată pe celelalte două hajjalat-e. Se spune că ar fi părăsit Imciukul, plecând în direcția deșertului din vecinătate. N-am aflat niciodată care dintre cele două surori a fost ucisă, cea care m-a sărutat la hammam sau cea pe care am privit-o făcând dragoste. Fapt e că niciodată n-am mai îndrăznit să rup vreun trandafir. Prefer să-l privesc boboc închis, sporind, ofilindu-se iar apoi murind pe tija lui verde.

Astăzi, în timpul plimbărilor mele nocturne în apropierea râului Harrath, aud uneori pietrele gemând. Picături de apă strălucesc pe ele, ca niște lacrimi vărsate prea târziu pentru ființele nespuse de iubite. Îl uit atunci pe Driss, părăsit parcă de har, și o revăd pe *hajjala* mea înconjurată cu un nimb de aur și mister.

Driss ajunsese să mă intrige și să-mi dea fiori reci de transpirație, unic și cu o mie de fețe cum era, constant până la încăpățănare, schimbător ca argintul viu. Adeseori îndrăgostit, galant, liric, era generos cu timpul și banii lui.

Singuratic, urâcios, egoist, agresiv și cinic se vădea mai tot timpul. Era în stare să plângă pe umărul meu după ce făcusem dragoste, ca mai apoi să devină un adevărat bătăran de îndată ce-mi deschideam sufletul în fața lui, sărutându-i podul palmei. I se ntâmpla să-și bată joc de picioarele mele, spunând că sunt „țărănești”, chiar în momentul în care mă descălța de *michmaq* ca să probez pantofii eleganți pe care tocmai îi cumpărase de la cel mai bun magazin din oraș. Într-o zi, m-a găsit prea grasă pentru gustul său, a doua zi, prea slabă. Uneori, intra în grevă refuzând să mă atingă timp de trei săptămâni la rând, tratându-mă ca pe o femeie nesătulă, vomitându-și whisky-ul pe dușumea de îndată ce ndrăzneam să-i iau mâna ca să i-o pun pe corsaj. Apoi, dintr-odată, când eram extrem de disperată că n-o să-i mai văd niciodată pieptul și coapsele, mă doboră ca o tornadă, mă fixa la pământ, mă strivea de perete, mă prăvălea peste biroul vechi, urlându-și plăcerea, poruncindu-mi să-i șoptesc porcării la ureche. Îmi impunea propriile-i capricii, mă făcea să alerg prin oraș, moartă de teamă, în urma unui simplu telefon primit la birou, când îmi spunea că-i obosit, dezgustat, pe punctul de a se sinucide. Mi-l imaginam deja mort, livid și rigid, dar iată că mă ntâmpina surâzând, cu șlițul gata desfăcut și cu pula-ntărită. Îmi sugea limba, îmi mușca

sânii și buzele, îmi desfăcea picioarele, își înfigea lancea în pizda mea înfierbântată, făcând-o să intre și să iasă, metodic, îndelung, ștergându-mi umezeala cu colțul cămășii ce-i mirosea a levănțică și avea înscris pe buzunarul din față inițialele lui, discret brodate.

A-nceput să-mi vorbească despre bărbați. Apoi despre femei. A sugerat, inocent ca un copil care-și recită prima lecție pe dinafară, o partidă de sex în trei, apoi în cinci. L-am considerat nebun, apoi am vrut să-l părăsesc.

Râdea, mă găsea prea candidă, îmi cerea să-i dovedesc că am suflet și că acesta va învia după moarte. Rămâneam de fiecare dată perplexă. Din punctul meu de vedere, sufletul era ceva de la sine înțeles. Ceva evident. Și chiar dacă nu știam exact cu ce anume seamănă Dumnezeu, eram convinsă că El trebuie să fie atotputernic, omniprezent și că ține planetele în echilibru. Credeam fără să cer dovezi. Driss încerca să râdă, prea limitat în destinul lui și trist încă din naștere.

Într-o zi, așezată pe genunchii lui, l-am auzit șoptind:

— De acord, spui că ai un suflet, dar la ce-ți trebuie bătaia unei inimi? De fapt, știi ce este aceea o inimă?

— O pompă!

— Ah, uite că-ți ameliorezi ignoranța, beduina mea! Da, exact așa! O pompă. Deci recunoști că știu și eu câte ceva.

— Recunosc că ești un medic foarte bun!

— Ia mai taci, trădătoare! Știu cel mai bine că, dacă pompa se oprește, ființele încetează să mai existe iar trupurile intră în putrefacție.

— Mușcatele mătușii Selma nu-și adresează întrebări de acest gen.

A holbat ochii, vizibil surprins:

— Ce-au de-a face mușcatele cu discuția noastră?

— Îmi place culoarea lor, deși le detest mirosul, însă ele există fără ca eu să fi contribuit la asta. Deci ar trebui să

aibă și ele un suflet, chiar dacă nu-l zăresc.

— Vrei să zici un sens. Dar sexul meu? Are vreun sens în ochii tăi?

— Driss, mă sperii. Uneori, îmi spun că tu și Dumnezeu sunteți totuna. Ai prea multă putere! Exerciți prea multă seducție! Te iubesc atât de mult încât să fac dragoste cu tine mi se pare singura rugăciune capabilă să răzbată până la cer și să înscrie în catastiful divin actele mele drepte și demne a fi apărute în fața Veșniciei.

A izbucnit în râs:

— Ha, văd că ai început să predici *chirq*⁷¹-ul, fetița mea dragă! Dar fii atentă să nu-ți arzi aripile! Ah, păgâno, păgâna mea iubită, comoara mea, curva mea neprihănită, copilul meu curajos!

Știam că gândesc ca o păgână, eram conștientă de faptul că religiozitatea nu ezita să spele putina printre cracii mei, terorizată că trupurile pot să-și ofere unul altuia atâta plăcere. Mai știam că sărisem peste un prag divin după ce depășisem o limită socială ce nu mă costase nimic. Eram convinsă că, sub mâinile lui Driss, redevin o creatură de dinainte de Iisus, mai veche decât Coranul, mai bătrână chiar decât Potopul. Că pe viitor mă adresez direct lui Dumnezeu, fără Scripturi și Mesia, fără *halal*, fără *haram*, fără giulgiu și mormânt. Am ghicit toate acestea într-o dimineață când, plecând la birou, L-am rugat pe Dumnezeu să accepte ca Driss să facă din nou dragoste cu mine, după două luni de abținere. Domnul a auzit chemarea mea, căci Driss m-a sunat la ora patru, cu glasul numai miere, spunându-mi că-i lipsesc de moarte și că mă invită să cinăm la un restaurant extrem de simandicos din oraș.

Toată copilăria n-am avut altceva de făcut decât să-i sărbătoresc pe sfinți, să asist la *moussem* și să privesc

71 *Chirq*, **politeism**.

sângele berbecilor cum se prelinge-n țărână întru gloria unui necunoscut pe nume Moulay⁷² Untel. Datorită lui

Driss, am înțeles că sufletul meu se află între picioare și că sexul meu este templul sublimului. Iubitul meu pretindea că e ateu. Eu pretindeam că sunt credincioasă. Dar ce importanță aveau cuvintele astea? Din dragoste pentru Driss am acceptat să joc șah cu Dumnezeu. El făcea deschiderea. Magistrală. Eu îmi construiam apărarea în jurul unui nebun, a unei ture și a reginei care nu eram.

E nostim: nu mi-a păsat niciodată de rege. Sunt încredințată că Dumnezeu își iubește îndrăgostiții care, chiar și morți, continuă să se prosterneze în fața Gloriei Sale. Cred că Domnul ne iubește și ne veghează chiar și atunci când dormim, sforăind îngrozitor.

Omul meu dorea să ieșim, să mergem la teatru, la cinema, la *country club*, să ne întâlnim cu prietenii lui în cuplu sau să frecventăm acele cercuri bizare despre care tot îmi vorbea, medii în care orice era posibil, în care se putea întâmpla absolut orice. Am acceptat să-l însoțesc, dar eram furioasă și complet refractară la tot ce-nseamnă mulțime și exces alcoolic. Cred că acela a fost momentul în care Driss a-nceput să mă piardă. Atunci l-am pierdut și eu.

Driss mă știa îndrăgostită și profita de dorința mea, jucându-se. Când participam la acele serate îi plăcea să amușineze ceafa unei fete, să o strângă pe alta de umeri, să sărute o tâmplă ori să ciupească în văzul tuturor o bucă mai plinuță. Nu mă atingea niciodată în public și se prefăcea că nu vede cum mă-nfurii, ignorând privirile cu care le săgetam pe pipițele lui de ocazie. Simțeam cum mă fulgeră o durere fierbinte în stomac atunci când trecea

72 Moulay, substantiv asemănător cu „monsieur”. Titlu acordat personalităților de rang înalt, liderilor religioși, sfinților și asceților. (N. T.)

la mai puțin de un metru de mine, umplându-mă de lacrimi și disperare.

Într-o seară m-a luat să vizităm două doamne al căror nume mi l-a dezvăluit abia pe palier, la etajul al patrulea dintr-un imobil cu moț de pe bulevardul Istiqlal. S-a servit cu vin franțuzesc, a ras un imens ciorchine de struguri, a povestit două sau trei bancuri, apoi a declarat că nu e iubit de nimeni. Cinci minute mai târziu o ținea pe genunchi pe Najat, o sașie cu trup de zeiță, și îi mângâia sânii fără nicio jenă. Îmi venea să-i omor când am auzit-o pe Saloua, prietena otrepei, care râdea și-i încuraja:

— Scoate-i țâța stângă. Hai, mușc-o de sfârc. Nu prea tare, totuși. Linge-o, bătrâne, linge-o! Najat e moartă după asta. Nu te speria, e deja udă. Hai, bagă-i un deget ca să vezi dacă spun adevărul. Oh, Driss, ai te rog milă de femeia mea! E prea deschisă, s-a lărgit prea mult! Dar se simte al naibii de bine! Ți ghicesc abundența, o, dragostea mea, vulva mea adulteră! Hai, crăcănează-te complet ca Driss să vadă și el, în sfârșit, imensa pizdă ce-mi terorizează nopțile și-mi umple zilele cu dorința de femeie. Hei, Driss, lui Najat nu-i place să o facă cu bărbați decât dacă o privesc și eu. Mi-a spus că de fiecare dată când și-o trage cu un bărbat sub privirile mele, clitorisul meu crește cu un centimetru. Crede foarte tare că dacă îmi aspiră pizda între buze în fiecare seară, o să-mi crească o sulităntre craci, numai bună s-o pătrund până-n abis, așa cum zice ea, ca s-o scap de bărbați pentru totdeauna. Ei, ce naiba faci, Driss, te miști sau te dai la o parte și mă lași pe mine? Mi s-a făcut poftă de muierea mea, băi doctore care-ți umfli membrul pentru două lesbiene cuplate!

M-am ridicat ofuscată, aproape stăpână pe mine. N-aveam ce să mai fac în apartamentul acela, în mijlocul acelui triumphi libertin. Nu era lumea mea, acela nu era bărbatul meu și nu mai aveam nici inima să privesc

desfrâul lor. Așa că am plecat. În jurul meu în întreg Tangerul mirosea a praf de pușcă. Vroiam să ucid.

Driss nu m-a văzut decât două săptămâni mai târziu. Nici n-a-ncercat să-și ceară iertare, s-a așezat în fața mea și, arătând către pereții plini de rafturi cu obiecte de artă și cu ediții rare, mi-a spus:

— Este o moștenire de la bunica mea, care era la fel de bogată ca și regele Cesus, nedreaptă ca și aurul grâului pe care-l adulmeca, sprijinită în bastonul cu măciulie de argint, în mijlocul câmpiilor cu grâne coapte și lascive în plină lună a lui Florar. Îndrăgea să aibă în fastuosul ei pat cu baldachin puștoaice de cincisprezece ani, nubile, cu sânii tari ca obuzele, cu sexul întunecat și cuminte. Mă adora și abia se-ascundea de mine ca să poată suga limba țărăncilor ei durdulii ca pepenii ori să le martirizeze sânii grei ca snopii de grâu. De-acolo mi se trage dragostea pentru femei. Bunica își obliga curtezanele să poarte chiloți și îi păstra pentru mine, închiși ca un secret într-o casetă de argint lucrată cu măiestrie. „la miroase aici, copil rău ce ești”, spunea ea oferindu-mi un slip murdărel agățat în vârful de argint al bastonului de abanos. Adulmecam cu religiozitate relicva, ca un cățeluș smintit și nerăbdător. „Du-te să te speli acum și nu le-ngădui bărbaților să te pipăie pe la spate. Țăranii ăștia habar n-au să trăiască. N-au nicio milă pentru trandafiri și bobocei, nici pentru mieluți de vârsta ta”.

„Într-o noapte am vrut să văd și să aflu. Ușa camerei de culcare a bunicii era întredeschisă, iar pe coridor nu era nimeni. Tânăra Mabrouka stătea așezată peste fața ei și se opintea, cu părul desfăcut, dansând ritmic din coapse. Păstrând neatins himenul puștoaicei buimăcite, un deget aristocratic pipăia fesele virgine în timp ce sexul se lipea de gura onorabilei doamne în vârstă, cu coafură impecabilă și-nspicată. Când Mabrouka s-a ghemuit,

înfrântă și satisfăcută, între sânii bunicii rămași tari în ciuda trecerii anilor, aceasta s-a îndreptat către ușa pe pragul căreia înlemnisem, puști și totuși bărbat, și mi-a făcut cu ochiul. Știa că sunt acolo. M-am retras, rușinat și admirativ în fața unei asemenea îndrăzneli. Puterea bătrânei doamne sublime mă mai subjugă și astăzi. Bunica a lăsat o avere suficientă Mabroukăi, a măritat-o cu cel mai bun arendaș al său. Și chiar ea a fost cea care s-a dus să primească cea dintâi ștergarul pătat cu sânge ca semn al virginității miresei, a doua zi după nuntă. A sărutat cu demnitate fruntea tinerei mirese și a făcut să alunece pe mâna acesteia o brățară din aur pe care-o înfășurase într-un voal ce-l ținuse sub pernă. Mă aflam acolo, încă o dată, în picioare, în pantalonii mei scurți de velur reiat, cu un papion ridicol la gât. O priveam pe bunica reușind să pună ordine în lume, în urma Domnului, liniștită și stăpână peste arta citirii sufletelor, a cursului grâului și orzului.

— Lalla Fatma, a gemut tânăra Mabrouka.

— Ssstttt, i-a tăiat-o bunica. Durerea o să treacă și o să vezi că o să-l iubești pe Touhami, încetul cu încetul. Trebuie să-i dăruiești mulți copii, fata mea. Vei fi o soție desăvârșită, o să vezi”. În ziua aceea am înțeles că iubirile noastre nu sunt altceva decât incesturi repetate și că nu ar trebui să existe obstacole între trupuri. Dar tu poate că nu știi asta...

Ba da, știam. Toate trupurile cunoscute înainte mă ajutaseră să aflu acest lucru: cum trebuie înlăturate obstacolele dintre Driss și mine. Au fost experiența de trecere, o ucenicie puerilă și nefericită. Vroiam să-i spun asta, dar mi-era teamă să nu mă creadă murdărită de futaiuri precoce și hidoase, deși înainte de el nu o făcusem cu-adevărat cu nimeni. Și nici nu iubisem pe cineva. Aș mai fi vrut să-i spun că nu vreau să-l ucid.

NAIMA CEA SĂTULĂ

Pentru că ne erau interziși bărbații, Imciukul ne arunca inevitabil în brațele femeilor, rude sau vecine, nu contează. Ne transforma în spectatori. Am văzut astfel nunta Naimei.

Mergeam pe doisprezece ani atunci când nevasta patronului gogoșeriei a venit să bată la ușa noastră, cerând mâna surorii mele pentru fiul ei, Tayeb. Acesta tocmai îmbrăcase uniforma de jandarm, ceea ce conferea familiei o autoritate pe care veacurile mirosind a ulei de gătit nu izbutiseră să i-o aducă. Mama i-a cerut tânărului să străbată întreg satul îmbrăcat în uniformă, purtând chipiul cel larg, în pas marțial și cu bărbia sus, cu brațele strânse pe lângă trupul lui costeliv. „E cel mai bun spectacol la care-am asistat de când au plecat Roumi din sat”, a ricanat olarul – „Doar că nu și-a-mbrăcat mama și surorile în majorete care să-l însoțească pe drum”, a completat Kaci, care ținea cârciuma Neînțeleșilor.

Aceste glume n-au ajuns la urechea tatălui meu, pe care uniformă îl impresionase foarte mult. După cucerirea independenței, nu cerea decât să renunțe la djellaba-urile pe care le tăia dintr-o mișcare furioasă de foarfece, ca să primească-n schimb aceste uniforme cu multe cute, ornate cu chingi, găici, fermoare și nasturi auriți. Dar vai, nimeni de la Jandarmerie nu i-a făcut vreo comandă spre a-și înțoli ofițerii de decor.

Mama i-a îngăduit lui Tayeb să ne viziteze o dată pe săptămână ca să discute cu aleasa lui despre pregătirile legate de nuntă. A făcut în așa fel încât să fie de fiecare dată de față atunci când se-ntâlneau cei doi logodnici. În serile când se simțea doborâtă de oboseală, neîndrăznind să-l dea afară pe fiul patronului gogoșeriei, ea îl însărcina

pe Ali să stea de pază. Așezat între Naima și jandarmul ei pe bancheta din salon, piciul supraveghea virtutea soră-sii de la înălțimea celor unsprezece ani ai săi, foarte mândru și atent.

Într-o seară, când mă culcasem imediat după cină, m-a trezit ciudata și adâncă tăcere ce domnea în casă. Taică-meu nu mai sforăia iar lemnul nu mai trosnea. M-am ridicat și m-am dus în picioarele goale în salon. Spectacolul la care-am asistat era unul halucinant. Logodnicii se luptau pe deasupra micului Ali, adormit. Am observat apoi că Naima avea partea de sus a rochiei desfăcută. Jandarmul îi frământa sânii pe care ea-ncerca din răsuputeri să și-i bage la loc în corsaj. M-am retras în vârful picioarelor, abia stăpânindu-mi un râs nervos. Iată, e de-ajuns o pereche de sfârcuri pentru ca lumea să-și iasă din țâțâni, uitând de orice prudență. Vigilența mamei tocmai era sfidată imperial.

Spectatoare și cu urechile ciulite, nu mi-am dezmințit calitățile nici în ziua când, m-a invitat Naima la ea, în orașelul Fourga, acolo unde fusese detașat bărbat-său la câteva luni după căsătoria lor. Autoturismele erau păsări rare la Imciuk, locuitorii acestuia fiind obligați să se urce în tractoare sau în șarete atunci când aveau de străbătut drumuri mai lungi. Tatăl lui Tayeb i-a propus mamei să mă transporte pe spinarea măgarului, iar aceasta a primit fără să facă fasoane.

Chouikh era convins că singura lui avere o reprezenta măgarul egiptean, un animal cu păr auriu, cunoscut în toată valea, cu coastele câltoase și privirea la fel de vicioasă ca și a stăpânului.

M-a săltat în spatele lui și m-a îndemnat să-l strâng zdravăn de mijloc. Nu s-a oprit nicio clipă din cântat, ignorându-mă pe întreg parcursul călătoriei, neadresându-mi nici cel mai mărunț compliment, căci devenise tată-

socru. Picioarele mi se bălăngăneau, lovind vesele coastele măgarului, în ciuda ploii care n-a încetat să tot cadă, udându-ne până la piele.

Eram fericită că o revedeam pe Naima. Hohotele ei de râs îmi lipseau, la fel ca și vorbăria de viitoare femeie măritată.

În apartamentul lor minuscul cu dușumea în pătrate albe și negre, Naima mergea desculță. Tatuajele ei în henna își pierduseră culoarea ocru-roșie, pentru a deveni gri precum cerul din Fourga. Însă pielea ei părea mai luminoasă iar gesturile îi deveniseră mai încete, aproape indolente. Până și mersul avea ceva nou. Își mișca șoldurile într-un fel pe care nu i-l știam. I-am privit picioarele, căci Noura îmi spusese că una dintre urmările măritişului era lărgirea distanței dintre coapse, picioarele ajungând să se arcuiască. N-am observat nimic de acest gen la soră-mea.

Spre seară, a venit acasă cumnatul meu, încins în uniformă. Am luat cina în trei, la aceeași masă. La noi acasă, tata mănâncă întotdeauna singur. După cuș-cuș-ul cu pui, Tayeb a căscat, apoi s-a dus la culcare. Naima m-a anunțat că trebuie să dorm împreună cu ei, bucătăria fiind plină de gândaci. A așternut trei cuverturi mari pe dușumea și mi-a așezat sub cap una dintre pernele de pe canapea. „Hai, e vremea să dormi”.

Habar n-am dacă bucuria de a o fi revăzut pe soră-mea sau faptul de a fi schimbat patul au stat la temeiul insomniei mele din acea noapte. Aproape că reușisem s-adorm când patul a-nceput să scârțâie. Au urmat zgomote ciudate, pe care le deslușeam printre scârțâiturile de lemn.

Știam că măritişul înseamnă și sexualitate, chiar dacă adulții se chinuiau să ne facă a crede contrariul: dacă își băteau capul să căsătorească fete și băieți, să cheltuiască averi și dote și trusouri, să organizeze nunți grandioase,

toate acestea se-ntâmplau pentru că oamenii se tem de întunerici și au nevoie de tovarășie. Dacă se-nchid într-o cameră, e doar din obișnuință. Dacă dorm împreună în același pat, e numai ca să-și țină reciproc de cald. Dacă femeile rămân grele, asta se petrece din voia Domnului. Iar dacă se-nfrumusețează în faptul serii, cu-o jumătate de oră înainte ca bărbatul să se-ntoarcă de la câmp sau de la atelier, e doar pentru a-l întâmpina la poartă ornată cu khol și vopsită cu henna. Ei bine, uite că nu! Căsătoria, această mare afacere, mai înseamnă și altceva: scârțâiala progresivă a unei somiere, suspinele arzătoare ale cumnatului meu, docilitatea surorii mele care-și desfăcea picioarele fără vreun protest. Căsătoria constă și-n aceste comenzi de proprietar, scurte și precise: „Desfă-te”, „Întoarce-te”, „Lungește-te”. În aceste cuvinte șoptite, halucinate și îngrozitoare, pline de adevăr: „E formidabil”. „Da, pătrunde-mă”. „Ah, îmi place așa”.

Naima n-avea nevoie să vorbească. Soțul ei își povestea plăcerea, o povestea și pe-a ei, în vreme ce scârțâiturile se confundau cu opintelile lor sugrumate. Curând am auzit un suspin profund și lung. Era Naima, care-și dădea sufletul. Atunci, un fel de greață amestecată cu crampe mi-a fulgerat pântecul. Cu ochii-n lacrimi, am înțeles cât de mult o uram pe soră-mea. Aș fi vrut să fiu în locul ei, sub pubisul lui Tayeb.

A doua zi, luându-mi rămas bun, am evitat să o privesc în ochi. Pe drumul de întoarcere, n-am încetat să strâng din dinți și să-mi frământ mâinile, promițându-mi că-ntr-o bună zi o să fac să scârțâie paturi la fel de nesfârșite ca și câmpiile Imciukului. Că-l voi face pe soțul meu să urle de plăcere, atât de fierbinte îmi va fi sexul, mușcând precum rafalele fierbinți ale chergui⁷³-ului, strâns între labiile mele ca un boboc de trandafir. Soarta asta mi-a promis-o Driss

73 Chergui, **vânt uscat din deșertul Sahara.** (N. T.)

încă de la prima lui apariție pe podul de peste uedul Harrath.

În penumbra apartamentului lui Driss, siesta avea un gust de sirop de migdale și de pepene galben. Iubitul meu citea, gol, lungit pe un covor persan vechi, iar eu, culcată în poalele lui, în diagonală, visam cu ochii deschiși. Când descoperea câte o frază mai deocheată, îl încerca câte-un hohot de râs, semn că își vedea confirmate prejudecățile libertine.

— Ascultă aici: „O pizdă are mai multă nevoie de două pule, pe când o pulă nu cere două pizde”. Bravo! E înțelept gândul ăsta și mi se pare excelent formulat! Dar și fraza asta e bine: „Fiecare sex de femeie primește încă de la naștere numele celor ce-l vor pătrunde”. Chiar așa este!

Omeyyazii din Damasc, Abbasizii din Bagdad, poeții Seviliei și ai Cordobei, bețivii, cocoșații, curvele, saltimbancii, leproșii, asasinii, opiomanii, vizirii, eunucii, pedofilii, negresele, selgiucizii, turkmenii, tătarii, barmakizii, sufiții, karidjiții, vânzătorii de apă ambulanți, scuipătorii de foc, împlânzitorii de maimuțe, uitații de soartă și proștii de-ți vine să plângi defilau prin odaie, urlau sub tortură, făceau pipi în pahare de cristal și-și răspândeau sperma peste pernele brodate cu fir de-argint. Îl vedeam pe Driss poruncindu-le să tacă, obligându-i să traverseze cercuri de foc, aruncându-i în plin deșert și recuperându-i, plini de bube și de păduchi, îl vedeam mâncând smochine arse de soare și pere bicolore, visând la orgii în brocarturi. Le avea pe unele ca Saloua și pe Najat la picioare. Eu nu-l aveam decât pe el să-l divinizez.

Tipele s-au înfățișat la noi în seara în care Driss m-a stropit cu șampanie, hotărât să mă lingă de la călcâi până-n creștet, sorbindu-și beția din buricul meu. Tocmai simțeam cum mă podidește orgasmul atunci când au sunat la ușă, ușurel bete și machiate ca pentru o

petrecere. Abia am avut răgazul să trag pe mine o cuvertură înainte ca ele să se așeze și să-și aprindă o țigară. Saloua avea o privire desfrânată, ghicindu-mi goliciunea, ca și surprinderea. Driss nici măcar nu-ncerca să-și ascundă erecția.

— Vai de mine! Femeia ta nu lasă absolut nimic altora! Și tu nu te lași mai prejos! Ca să mai schimbi un pic, n-ai vrea să-mi încălzești puțin tovarășa?

Saloua mă-ngrozea, dar, în mod ciudat, limbajul ei mă excita. Vorbea ca un bărbat. Într-un colț, Najat își desfăcuse deja sutienul și Driss aștepta să continue, cu penisul zguduit de tremurături nerăbdătoare. O revărsare de lavă și dorință mi-a traversat pânțele și mintea.

M-am închis în baie. Înainte să mă-mbrac, m-am privit în oglindă. Am văzut o femeie cu părul despletit, cu ochii rătăciți. Mi-am cuprins clitorisul între două degete, în picioare, rănită de mușcătura dorinței, cu un picior pe marginea căzii, cu celălalt zguduit de violența senzațiilor. Umflat și dureros, se zbătea ca o inimă îngrozită. Îmi simțeam degetele pline de un lichid transparent, cu mireasmă de cuișoare. În ciuda eforturilor mele, n-am reușit să juiez. Eram prea mânioasă. Prea îndrăgostită și prea serioasă. Plină de gânduri negre, am încercat să-mi eliberez clitorisul, singura mea mândrie, din desișul de păr, doar pentru a vedea de ce e în stare. Ei bine, nu era în stare de nimic! Stătea acolo, roșu și derizoriu, cerând limba lui Driss ca să se întărească și pula lui ca să intre-n transă.

Când m-am întors în salon, l-am zărit pe bărbatul meu cum surâde în colțul gurii, ca un ticălos. Zâmbea ca și cum ar fi ghicit nevoia urgentă care mă cuprinsese și care mă făcuse să părăsesc odaia plină de râsete dogite. Ca și cum ar fi știut că n-am simțit nicio plăcere masturbându-mă. A sărutat-o cu toată gura pe Najat, iubita oficială a lui

Saloua, cu mâna înfundată între coapsele acesteia. Saloua era tolănită pe sofa. Cu spatele proptit pe perne, fuma, aparent neatentă, aproape adormită. Mai târziu, am aflat că pipa era plină cu hașiș procurat de la Meftah, stârpitura de portar al imobilului în care stătea.

Am pus încă o dată discul lui Esmahan. „*Imta ha taarif imta, inni bahibek inta...*” Pârâiturile desfigurau vocea cântăreței libaneze, egipteană prin adopție și decedată prea devreme, într-un accident de mașină. M-a așezat special lângă Saloua ca să-i sugerez că nu mă impresionează deloc și mi-am aprins, cu ochii închiși, a treia țigară. Nu voiam să-l văd pe Driss cum o trăgea de sfârcuri pe Najat și nici să ghicesc cum degetul lui își făcuse deja drum în intimitatea ei. Am tresărit când l-am auzit cum spune explicit: „Nu te umezești deloc. O să-ncerc cu saliva mea”.

Saloua și-a așezat ostentativ mâna, grea ca de plumb, peste genunchiul meu. „Nu”, am spus, în timp ce mă ridicam. Nu, mi-am repetat, urcând pe bulevardul Libertății spre mătușa Selma. Nu, i-am replicat minții mele încețoșate, care susținea că dragostea nu prezintă niciodată facturi și nu dă niciodată verdicte. Nu, i-am urlat în visele mele lui Driss, care-mi spunea că nu era decât un joc și că de fapt nu mă iubește decât pe mine. La trezire, mi-am zis că Driss e o capcană și că trebuia să mă eliberez de el. Știam că, dacă luam hotărârea să fiu groparul acestei iubiri, ar fi trebuit să accept și să-i duc cadavrul, să rătăcesc patruzeci de ani în deșert, apoi, învinsă, să recunosc în acel cadavru propriul meu stârv.

HAZIMA, COLEGA DE CAMERĂ

Liceul mi-a băgat-o în pat pe Hazima. Sau mai curând

internatul, care fremăta de toaletele fetelor, de maniile, ritualurile de curățenie și ciondănelile lor.

Acasă, mama n-a purtat vreodată nici fustă, nici sutien. Dar eu admiram astfel de veșminte. Confundam de fapt toalete și trupuri și, dorindu-le pe primele, n-aveam niciun scrupul să le admir pe cele din urmă. Aceste epiderme tinere, aceste piepturi ce-mpung, aceste crupe care țâșnesc din copilărie ca să-și facă un loc sub soare, toate astea mă-nnebuneau de curiozitate și mă făceau să devin vag invidioasă.

Într-o noapte, Hazima, cea mai frumoasă fată din internat, dar și cea mai obraznică, a ridicat cuverturile și mi s-a strecurat în pat.

— Încălzește-mi spatele, mi-a poruncit ea.

M-am supus. Prea mecanic, după gustul ei, pentru că a-nceput să protesteze:

— Mai încet! Că doar nu bați lâna.

I-am mângâiat pielea cu palma umedă și deschisă. E-adevărat că era mătăsoasă. Satinul epidermei se-nfiora sub degetele mele și alunițele i se unduiau la trecerea lor.

— Mai jos, mi-a spus.

Am ajuns până unde se cambrează șalele. Hazima stătea nemișcată. Apoi m-am ridicat, sprijinită în cot, și m-am aplecat să privesc. Dormea cu pumnii strânși.

Scena asta s-a reluat a doua zi, continuând la fel și după aceea. Ațipea de fiecare dată sau se prefăcea, nu știu. Într-o zi, s-a răsucit brusc și mi-a oferit pieptul, care aproape că se cabrase. Treceam de la un sân la altul tremurând. Era ca și cum o altă mână, străină, îmi mângâia propriul piept. Într-o seară, am devenit mai îndrăzneță și mi-am strecurat un deget înspre sexul ce-abia-ncepuse să fie acoperit cu păr. S-a arcuit pe dată, cuprinsă de convulsii, obligându-mă să-i pun mâna la gură spre a-i masca gemetele de muribundă. Hazima era mai

bună decât Noura, mai gravă, mai savuroasă.

De-a lungul timpului, întâlnirile mele nocturne cu Hazima deveniseră zilnice. Pretindeam că dormim împreună „ca să ne-ncălzim”, fără ca asta să dea de gândit celorlalte colege din cameră. Adultă, mi-a venit să râd la gândul că dormitorul nu fusese, până la urmă, decât un lupanar zumzăitor și asta chiar sub nasul regulamentului de ordine internă.

În clasă mă plictiseam de moarte, studiile mi se părea un exercițiu mult mai util orășencelor decât țărăncuței care eram. Cam greu să convertești descendenta unor generații analfabete și mândre de acest statut la deliciile cunoașterii! În fața indolenței mele, profesorii adoptau un aer mânios, dar n-aveam niciun chef să le fac pe plac. Îmi petreceam timpul privind cum se duc norii, în așteptarea Hazimei.

Și totuși ne-am despărțit, Hazima și cu mine, la sfârșitul anului școlar, fără o vorbă, fără lacrimi și jurăminte. La vârsta noastră iubirea nu avea niciun ecou și faptul că mângâi pe cineva de același sex nu presupunea nicio complicație. Sexul este o indecență care nu se poate petrece decât între bărbați și femei. Noi două ne prefăceam de fapt că ne pregătim pentru întâlnirea cu bărbații.

La rândul lui, corpul mi se schimba vertiginos, astfel încât mi se părea imposibil să țin pasul. Se alungea, senălța, se îmbrăca și se rotunjea chiar în timpul somnului. Semăna cu țara mea, nouă și duduind de nerăbdare, abia despărțită de coloniști, dar fără să fi divorțat de ei. Uzine de textile funcționau deja în nord, amenințându-l pe tata cu ruina, iar tinerii, proaspăt instruiți, începeau să se convingă că viața la țară era prea ingrată, prea limitată pentru mințile lor pline de ecuații, de slogane socialiste ori de vise panarabice.

Mi se trezise curiozitatea față de propriu-mi trup, după ce aceasta se concentrase până atunci exclusiv asupra sexului. Îmi observam picioarele, pe care le consideram prea plate, dar mă consolam admirându-mi încheieturile fine și degetele lungi, moștenire indiscutabilă din partea mamei. Pieptul mi se umfla, plin de sevă, insolent. Tuleie mătăsoase îmi acoperiseră sexul și tot continuau să crească, ieșindu-mi uneori din chiloți. De-acum încolo îmi umpleau fără probleme mâna și mi se lipea de palmă, aidoma unei pisici care se întinde. Aveam o piele moale, fără să fie exagerat de delicată, ambrată fără să devină brună. Ochii mei, de culoare aproape galbenă, atrăgeau privirile. La fel ca și alunița de pe bărbie. Însă mai mult decât fața, trupul era cel care-și striga frumusețea scandalooasă.

Pot să spun că păsărica mi-a pus punct studiilor, căci Hmed notarul murea de nerăbdare s-o posede.

Nu s-a bucurat însă decât de învelișul lui, căci miezul și pulpa erau rezervate dinților și mătărăngii lui Driss.

Să fug. S-o rup cu Driss. Să-mi uit dorința. Să accept frica. Să-mi privesc teama direct în ochi. Cu dispreț. S-accept teroarea de-a iubi. De-a mă uda. Să vomit și să mămpac chiar și cu gelozia. Cu ura. Să nu recunosc niciodată față de mine însămi c-aș fi capabilă să-l întovărășesc pe Driss în escapadele și capriciile lui. Să n-o iau niciodată pe ocolite din pricina fricii, chiar ș-atunci când sunt pe punctul să mă prăbușesc. Mă sufocam de durere, dar n-am primit să vorbesc cu iubitul meu la telefon.

A sfârșit prin a mă pândi, înghesuindu-mă cu forța în DS-ul lui negru și m-a dus să cinăm în port. Am refuzat să mă ating de rândunicile de mare și de crevete. Driss sembuiba metodic cu bere.

— Ele sau eu, trebuie să alegi!

— Și tu, și ele deopotrivă, fără nicio discuție în plus.

— Nu sunt obiectul tău și nici femeia de serviciu care face totul. N-am evadat din Imciuk ca să mă transformi tu în cârpă de șters pe jos.

— Ai fugit din Imciuk pentru că lumea strâmtă de-acolo nu-ți mai ajungea. Pentru că-ți lipseam și mă voiai.

— Nu pe tine te căutam eu.

— Oh, ba da, ba da! Pe mine și pe nimeni altul. Cu toate tarele mele, cu pula mea care fute în stânga și-n dreapta.

— Nu te mai iubesc.

— Hai, știi bine că nu asta a zis pizda ta astăzi, atunci când mi-am făcut apariția.

— Minte.

— O pizdă nu va ști niciodată să mintă.

Priveam disperată-n jur, de teamă ca nu cumva vreunul din ospătari să audă porcăriile pe care le debita Driss. Din fericire, eram doar noi sub copertină, răcoarea brizei des curajându-i pe ceilalți clienți să ia loc pe terasă.

— În seara asta vii cu mine.

— Nu.

— Nu mă obliga să strig.

— Nu mă obliga să te văd cum faci dragoste cu stricatele alea două.

— Dar eu nu fac dragoste decât cu tine!

— Îți bați joc de mine!

— Ouallah! Nu pricepi nimic. Chiar nu-nțelegi nimic!

— În fond, la ce te-aștepți? Nu sunt decât o țărăncuță, iar tu un feudal prea complicat!

— Ce, asta te deranjează?

— Ce mă deranjează cu-adevărat este că n-ai nici cel mai mărunț respect pentru mine!

Atunci a-nceput să urle. M-am ridicat ca să plec. M-a ajuns din urmă. M-am urcat în mașină fără o vorbă, terorizată. Conducea ca un nebun. Bariera de la calea ferată începuse să coboare și se auzea fluieratul strident al

trenului ce-și făcuse apariția în dreapta noastră. Driss a apăsât pe accelerator, strigând: „Acum!” Lumina orbitoare a trenului m-a trezit de-a binelea. Am țipat:

— Nu! Nu, Driss! Nu face asta!

Am lovit bariera și mașina a sărit peste șine zece secunde înainte ca trenul să treacă. El a tras brusc de volan și ne am trezit aruncați în stufăriș, la doi metri de lagună. Cablurile de înaltă tensiune sclipeau deasupra noastră, amenințătoare. De-atunci știu cu ce seamănă Apocalipsa.

N-am plâns. Nu m-am mișcat. Cu fruntea lipită de volan, Driss respira puternic, fornăind pe nas. După o veșnicie, am deschis portiera. Am început să-mi lovesc fața, de la tâmplă până la bărbie, așa cum văzusem că fac toate femeile din tribul meu atunci când durerea le depășea puterea de a răbda. Fiecare rană mă făcea să ridic și mai mult tonul acestei jelanii:

— Pentru curvele tale. Pentru rușinea mea. Pentru pierzania mea. Pentru că te-am întâlnit. Pentru că te-am iubit. Pentru Tanger. Pentru futut. Pentru pula ta. Pentru pizda mea. Pentru scandal. Pentru nimic.

— Te rog, oprește-te! Oprește-te, am zis! O să te desfigurezi!

Sângeram până la coate.

— Du-mă la mătușa Selma, i-am spus, sfârșită.

Mi-a șters fața și brațele cu un colț al cămășii, a condus până la dispensarul cel mai apropiat, de unde a ieșit cu fiole și comprese. Am adormit în brațele lui, cu obrajii badijonați cu iod și cremă cicatrizantă.

N-am scos nasul din casă o săptămână-ntreagă, răstimp în care am fost copilul, bunica și pizda lui. De fiecare dată când îl încălecam îi ghiceam inima, ca un cer pe care străluceau comete cu coada ninsă, ca un tufiș de foc înfipt în centru aidoma unui balaur. Driss delira sub mușcăturile

pântecelui meu, acoperit de transpirație: „Pizda ta! Pizda ta, Badra! Asta e pierzania mea!”

La capătul nopții și al singurătății mele definitive, acoperită cu sare și spermă, i-am spus:

— Acum pot să te privesc cum îți fuți curvele fără să mai plâng.

Ne-am dus la lesbiene ca două mâțe siameze care miorlăiau fals înfometate. Najat ne-a deschis ușa, îmbrăcată într-un capot. În aer se-mpleteau esențe de Chanel și-un miros de orgasm feminin. Saloua era în salon, albă și goală cu chiloții aruncați ostentativ pe un braț al fotoliului.

M-a privit, amuzată, cu un ușor dispreț.

— Ni se întâmplă și nouă să ne-nchidem trei zile la rând ca sa ne-o tragem după voia inimii. Dar vezi tu, nu suntem sectare! Îl primim întotdeauna pe Driss cu picioarele desfăcute. Vin sau șampanie?

— Apă, i-am răspuns.

Najat i-a oferit whisky lui Driss, iar pe urmă a pus în fața mea o carafă cu apă rece, un pahar cu picior și un platou cu fructe.

Saloua și-a pus chiloții, aruncându-și peste umeri o rochie de interior din mătase. Și-a aprins țigara, a sorbit o înghițitură din paharul ei cu vin roșu, apoi mi s-a așezat în dreapta, între Driss și mine.

— Badra, ești frumoasă, dar toantă! Ești tembelă rău de tot. Crezi că ești singura care iubește. Ia zi, știi să iubești?

— Ce știi sau ce fac nu e treaba ta.

— Se-nțelege. Măcar acceptă că și alții pot avea aceleași sentimente ca tine, dar fără să adopte un comportament similar.

— Nu vreau să procedez ca alții.

— Pentru că suntem plătite, tu crezi că Najat și cu mine suntem niște brute și niște târfe. Să fii curvă nu-nseamnă

că nu-ți iubești meseria. Pe scurt, să nu iubești deloc. De pildă, mie îmi plac bărbații. Najat a-nvățat să-i accepte. Și pentru că o iubesc, să mi-o trag cu ea îmi face mai multă plăcere decât să mă știu trasă-n țeapă de însuși Farid el-Atrach.

Începea iar să mă oripileze în ciuda hotărârilor mele juste.

— Știu că te afli aici din pricina lui Driss.

Ghicise c-avea dreptate, tăcerea lui Driss și maxilarele mele crispate confirmându-i presupunerea. Najat își făcea unghiile, fluierând.

— Sunt la fel ca vinul, dragă Badra! Într-o bună zi, o să ajungi și tu așa doar ca să cunoști ceea ce a putut să găsească bărbatul tău într-un asemenea lucru.

S-a lipit apoi de mine. „Nu mă atinge”, i-am spus. Driss s-a ridicat și-a-nceput să privească Tangerul printre perdele. Saloua s-a ridicat pe jumătate și, perversă, m-a blocat cu greutatea ei. Din două gesturi făcute din șold și-a așezat sexul peste al meu și a început să-mi maseze clitorisul cu o mișcare pe cât de amplă, pe-atât de precisă. Amintirea Hazimei mi-a strălucit scurt sub pleoapele închise, ca un tăciune readus la viață. Inima-mi bătea să iasă din piept. Nu mă așteptam la așa ceva. Consternată, simțeam cum sexul îmi reacționează. Pulsa lângă sexul femeii aceleia, înnebunit de dorință. Fără să-mi dau seama ce mi se-ntâmpla, i-am simțit degetul mijlociu cum se-nfundă-n mine. Cu mâna stângă doldora de inele, mi-a înfundat protestul. Timp de un minut, am suportat violul arzător al degetului ei, pe care-l păstrase rigid și pe care-l simțeam învingător în sexul meu căscat și ud. Nu mai eram demult virgină, dar tremuram de aceeași mânie și de aceeași rușine. Într-o străfulgerare, l-am văzut pe Driss aplecându-se peste Najat. Bățoșenia șlițului său era grăitoare. Cel de-al doilea bărbat al meu mă părăsea. Căci

și Driss m-a predat violului, săvârșit de data asta de niște mâini anonime și lipsite de dragoste.

— Lasă-mi iubita, Driss, a strigat în cele din urmă Saloua, arătându-și degetul strălucitor de umezeală, pe care tocmai îl scotea din trupul meu. Fata asta te vrea. Doar nu sunt nebună să-mi închipui că s-a înmuiat pentru mine. Hai, sări pe ea și să terminăm o dată! Dacă nu, pe țeasta lui Dada, o fac iar, sub ochii tăi. Am clitorisul sculat și sexul ei mă suga sub chiloți, ca gura unui nou-născut. Gagiule, cred că măciuca ta nu se plectisește scotocind-o pe asta, a decretat Saloua, sugându-și, pofticioasă și sardonică, degetul mijlociu cu care tocmai mă violase.

Din șlițul desfăcut al lui Driss ieșea o făclie strălucitoare. O picătură atârna pe creasta îngroșată. Sălbatică, mă gândeam pentru a nu știu câta oară că *tahhar-ul* îi decupase un falus al naibii de frumos. Driss s-a-nțepenit în fața mea, seniorial, iar eu l-am înghițit, copleșită de rușine și cățea, între buzele-mi flămânde. El mă-nvățase să o sug corect. O umezeam încercând să uit de Ziua Judecării. O acopeream de salivă și mă rugam Domnului: „Te conjur, nu Te uita! Te implor, iartă-mă! Te rog, nu mă alunga din împărăția Ta și-mi îngăduie să-Ți înalț încă o rugăciune! Te implor, eliberează-mă de Driss! Te conjur, spune-mi că Tu ești unicul meu Dumnezeu, care nu mă va părăsi niciodată! Te implor, Stăpâne, scoate-mă din lad!”

În stânga mea, printre urlete, Najat tocmai mușca degetul violator al iubitei ei, care râdea.

— Nu ea! Nu o femeie! striga Najat.

O palmă răsunătoare i-a potolit isteria de amantă înșelată, în gura mea, Driss avea gust de sare și sexul îi era catifelat. Drăgăstoasă și exaltată, îi mângâiam coaiele, mici și grele ca niște mingi de copil, adunate într-o contractură pricinuită neîndoielnic de plăcere. Nu spunea nimic, mulțumindu-se să-mi privească buzele, care

alunecau precum și saliva ce-mi curgea de-a lungul harponului său nesfârșit. Ca refuz adresat rugăciunii mele, L-am văzut pe Domnul cum mă privește și cum afurisește suferința sălbatică pe care doar oamenii știu să și-o pricinuiască. L-am văzut cum aruncă blestemul asupra violatorilor de copii, îndepărtându-l pe Satan de la Mila Sa, promițându-i că-l va înfrânge, că-l va umili, că-l va obliga cândva să defileze prin fața întregii Creații pentru ca Ea, Creația, să ceară iertare că a putut să existe o asemenea creatură, înlănțuindu-l apoi în lad, fără ca Răul să izbutească a râde ori a plânge.

Cu sânii cambrați, cu privirea rătăcită, Najat se lăsa deschisă de degetele feroce ale amantei sale. În curând, întreaga ei mână a pus stăpânire pe trupul ei sfârtecat într-un horcăit de dorință amară și teribil de îndrăgostită: „Nu ești decât o curvă. Curva mea dragă, niciodată sătulă”, șoptea Saloua. Gâdila cu nasul clitorisul lui Najat, sculat ca un minuscul drapel violaceu, în timp ce mâna ei cutreiera trupul lichefiat al amantei, al cărei pânțece îl vedeam cutremurându-se ca urmare a valurilor succesive de plăcere. Driss mă ținea de ceafă în vreme ce eu îl tot pompam și mă întrebam dacă avea să-mi ejaculeze în gât, când, brusc, mi-a ridicat capul, tandru și complice. Mi-a murmurat: „Nu te opri, te rog. Cu limba... Cu buzele... Spune-mi că te-ai udat”. Într-adevăr, parcă mă inundasem, dar eram hotărâtă să nu recunosc. Najat delira, cu ochii dați peste cap: „Acum, acum! Oh, dragoste, termină-mă”. Cu o zguduitură bruscă, Saloua și-a retras mâna din sexul partenerei. Najat a țipat. Ieșind grăbit din gura mea, Driss și-a băgat-o pe dată în gura istericei. Interzisă, am privit cum Saloua desfăcea bucle bărbatului pe care-l iubesc, vârandu-i limba în anus. Și-atunci când torentele de spermă au izbucnit în gura mârșavei mele rivale, am slobozit la rându-mi un urlet, cu mințile definitiv rătăcite.

La birou, nu prea făceam mare lucru, precum altădată la școală. Mă mulțumeam să-mi așez degetele pe claviatura bătrânei mașini de scris marca Olivetti și să privesc imobilul de vizavi, ca o idioată senilizată înainte de vreme. Ploaia cădea încetișor pe terase. Picăturile de apă se rostogoleau, se-ntretăiau, deveneau firișoare care țârâiau de-a lungul storurilor, transformându-se în cortine de apă ale magazinelor. Visam la uedul ffarrath și la familia mea care se resemnase că fugisem, amenințările fratelui meu Ali dovedindu-se simple antariyyat⁷⁴-e fără consecințe.

Ce făcuse Tangerul din mine? O târfă. O curvă la fel ca și medina sa, pe care o iubeam totuși mai mult decât partea europeană a orașului, însemnată de pașii mei și-ai lui Driss cel fără griji. Aristocrații care locuiau odinioară în incinta casbah-ului o părăsiseră și plecaseră în case de tip european și vile cocoțate pe dealurile țuguiate, cu vedere la mare și cu șoferi înmănușați care le conduceau limuzinele. Aceștia lăsaseră în urma lor somptuoase locuințe cu lustre atât de grele că niciun plafon modern nu ar fi putut să le suporte, pereți pictați pe foiță de aur, curți și terase pline de ceramici cu motive care se ștergeau, sculpturi din lemn de stuc încrustate pe care meșteri din ce în ce mai rari abia de mai știau să le lucreze. Țărani ca mine, grăbiți să trăiască, nepăsători față de fastul de altădată, veniseră să-i înlocuiască pe vechii proprietari, iar medina putrezea de-a dreptul, ajungând să pută din pricina șobolanilor și a urinei uscate.

Apoi am descoperit virtuțile băuturii. Am avut nevoie de ceva timp ca să fac o alegere: vinul îmi bolborosea-n stomac, berea îmi provoca diaree iar șampania mă aducea în pragul melancoliei. Doar whisky-ul, îndoit cu apă, mă făcea să ard ca un foc de mestecăn și mă ferea de

⁷⁴ *Antariyyat*, **gesticulări eroice care se referă la eroul legendar Antar ben Chaddad, cunoscut pentru puterea lui fizică.**

amețelile mahmurelii. Îmi plăceau mărcile cele mai rare, cele mai scumpe, lucru care-l făcea pe Driss să râdă.

— Ai dreptate, porumbița mea! Păcat pentru păcat, mai bine să alegi viciile neprețuite. Nu coborî nivelul, iubirea mea, nu ceda în fața mediocrității și nu te mulțumi cu puțin. Îți vei supăra îngerii păzitori dacă faci rabat.

Dar cred că păcatele mele pot fi strânse astăzi cu fărașul. Oare când m-am rugat ultima oară, când mi-am făcut ultima abluție⁷⁵? Mi-am răs în gând: păgână, mă prosternam de cinci ori pe zi în direcția Meccăi. Convertită la dragoste și suferință, îl imploram pe Domnul în plin act sexual sau când făceam duș. Musulmană, eu? Dar acest bărbat, aceste femei, acest alcool, aceste lanțuri, aceste întrebări, această lipsă de remușcări, regretul care nu mai vine? Doar postul ramadanului rămăsese neatins. Prin el mă purificam de angoasă și mă odihneam de alcool. Firește, până și ramadanul se dovedise neputincios în a-mi interzice trupul lui Driss care nu-l respecta. Da, îmi respecta penitența, dar nu îi găsea nicio virtute. Lui nu-i puteam spune că la apusul soarelui sorbeam cea dintâi gură de apă, abstinență care urca la Cer întovărașită de o singură confesiune: că Domnul să-mi primească setea și foamea drept sacrificiu. Ca El să știe că trupul meu mai este încă în stare să-l rămână fidel.

Însă am făcut dragoste cu Driss și în perioada ramadanului, încălcându-mi jurământul și trădându-mi cuvântul dat. Tot ce-l mai găseam de spus Domnului se reducea la asta: „Nu Mă privi acum. Privește în altă parte, dă-mi timp ca să termin”. Ce să termin? Acest act sublim și infam în care sexul lui Driss îmi împungea pânțele, umed și alunecos. Ne-aruncam în pat, iubitul meu și cu mine, el trăgând din țigară, eu cu capul odihnind peste

75 Abluție, spălare spirituală, element al ritualului islamic. (N. T.)

pieptul său brun și înnegrit de păr. Îl mângâiam și aveam impresia că-mi încurc degetele într-o lână pubiană femeiască. Transpirația lui era seva celui mai frumos sex pe care îl putea dezvălui sub cerul liber o femeie. Driss expira fumul țigării iar eu îl inhalam imediat, proaspăt, eliminat direct de plămânii lui, îl păstram într-ai mei, apoi îl dădeam afară, mulțumită și bucuroasă, așa îmbibată de alcool și de nicotină cum eram. Pântecele îmi bolborosea, neobosind să-mi pompeze în chiloți și pe cearșaf excesul de dragoste și de așteptare. Vroiam să-l am tot timpul în mine. Tot timpul. „Rămâi acolo! Nu ieși”. Râdea, lovindu-mi ușor sexul inundat de apa fericirii mele și de sperma lui. Îmi transformase pizda într-o gură care nu voia altceva decât să-l soarbă, fixându-l în ea pentru vecie. De fiecare dată când ieșea din mine, îi spuneam „Rămâi”, ca să nu mai asist cum sufletul mi se răspândește printre picioare, ridicol și banal. Nu mai puteam de iubire. Nu mai puteam dorind să-l părăsesc.

În timpul veghii de Aid, când copiii alergau urlând pe străduțele cu lumină chioară și aprindeau petarde zgomotoase, pe zidurile umflate de umezeală, Driss mi-a adresat una din strălucitele lui tirade, ultima dinaintea rupturii noastre:

— Vezi, îmi spunea el, eu te iubesc. Te iubesc, și numi doresc asta. Viața este o pulă. Se cocoșește, înseamnă că e bine. Se tuflește la loc, înseamnă că gata, s-a terminat. Trebuie să treci la altceva. Viața este și o pizdă. Se umezește, e bine. Dar începe să-și pună întrebări, mai bine o lași baltă. Nu-i bine să complici existența, privighetoarea mea. O pulă. O pizdă. Punct. Când vei fi în stare să pricepi?

— Mă strădui - doar știi. Într-o bună zi, dacă te-ascult, voi putea să te părăsesc.

— Și dacă mă părăsești, ce-o să faci? Nu, n-o să te poți dezlipi de acest paloș ce se scoală de dragul tău fără să

obosească și nu prididește să se tot scurgă între coapsele tale, iar tu nu vrei să-i oferi și cealaltă floare a ta.

— Nu te urăsc destul de mult ca să te las să mă iei și pe la spate.

— Să mă urăști? Știi ce, tu chiar ești plicticoasă cu vorbele de iubire și cu palavrele de tragediană! Hai, că mă enervezi cu chestiile astea ale tale, în genul „te iubesc”, „te urăsc”, „într-o zi te voi părăsi”! Nu te-am mințit și ți-am spus mereu: „Intru-n erecție, pătrund, ejaculez, juissez, uit”. Ce-ți bați capul? Cine te bate la cap?

Într-adevăr, nimeni. Nici măcar cele mai recente lecturi la care mă obligase Driss, ca Simone de Beauvoir ori Boris Vian și Louis Aragón. Nici de acele cântece franțuzești pe care le numea „muzică pusă-n text”, pompoase și pretențioase. Nu voia s-audă decât de Leo Ferre. Dimpotrivă, mie mi se părea mai catifelată vocea celeilalte, Juliette Greco. Oricum, doar Oum Koulthoum mă fermecase cu totul. Celelalte voci primeau din partea mea eventual un vag gest nervos de admirație și un „pfui” plictisit. Pentru lipsa asta de gust mă considera o arăboaică ignorantă. Îi spuneam printre dinți: „Hai sictir de-aici”.

Pe urmă, Driss mi-a vorbit despre Hamid. Era un cer albastru deasupra Tangerului și dimineața de duminică inspira trândăveală și tandrețe. Opulentul platou cu bucatele micului dejun m-a făcut să mă gândesc că-mi petreceam timpul mai mult la iubitul meu decât la mătușa Selma, care din pricina asta aproape că nu mai stătea de vorbă cu mine. Evident, aveam chef să fac dragoste, însă Driss plănuise altceva. Vroia să se masturbeze în fața mea.

Vârful mădularului îi țâșnise afară, masiv și roșu, iar sexul, superb, își exhiba venele umflate, pline de sânge, într-un avânt triumfal. Priveam absolut fascinată, fiind mai tulburată decât eram dispusă să recunosc. Driss lucra cu

delicatețe, presându-și glandul între două degete, apoi reluând mișcarea asupra întregului membru, cu mâna tandră, într-un gest aproape matern. Pentru prima oară-n viață, mi-am dat seama, și încă într-o manieră deosebit de materială și de fizică, că-mi intrase în erecție clitorisul, care izbucnise înfometat dintre labiile mele. De-atunci, după această scenă, n-am mai crezut niciodată în pasivitatea femeilor. Știu când mă umezesc, când tremur și intru-n erecție, chiar dacă picioarele-mi rămân strânse și fața calmă.

Mâna lui Driss a cuprins membrul, apăsându-l cum eu n-am știut niciodată s-o fac. Se pregătea să-mi ejaculeze pe față deși sânii și sexul meu nu ajutaseră cu nimic la asta. Dacă sunt în stare să-și dăruiască atâta plăcere de unii singuri, de ce naiba mai vor bărbații să ne pătrundă? Voiam să-l cuprind cu buzele. M-a refuzat. „Nu”, a spus, masându-se din centru până la capăt, îndrăgostit pur și simplu de sexul pe care și-l știa frumos.

— Nu, femeile habar n-au să facă așa ceva, mi-a explicat pe un ton doct. Se pricep doar s-o sugă. Dar chiar și-așa ar mai avea de-nvățat! Nici nu se compară cu ce face un bărbat.

Pe viitor știam de-acum să mă transform într-o statueta de sare, nu mai încape îndoială.

— Ți-ai tras-o și cu bărbați?

— Iubito, sucul meu de mango și de mirt sălbatic, dar ce-ți închipui? Da, pot să spun că m-a supt un tip. Și-a fost atât de bine că mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să renunț la relația cu femeile.

Ejacula ca un măgar, stropind dincolo de mâna lui dreaptă și strălucind de transparența lichidului.

— De ce bați câmpii? Păi și tu nu ți-ai tras-o cu femei?

— Cine, eu?

— N-ai protestat deloc când Saloua și-a vârât limba în

comoara ta, ultima oară.

— Pentru că domnul a preferat să ejaculeze în comoara altei femei, d-aia.

A izbucnit în râs, sărutându-mă din toată inima:

— Știi că faci progrese serioase? Începi să vorbești la fel ca mine. Sunt nebun după obscenitatea ta diafană, încă un efort și vei putea să-i potcovești pe paznicii virtuții. Ideal ar fi să notezi undeva toate aceste delicioase porcoșenii iar apoi să lipești afișele textelor tale pe zidurile orașului. Dar hai, ca să te asigur încă o dată: sunt nebun după podoaba ta, fecioara mea scăldată-n zeama dragostei, iar dacă ți-ar veni vreodată chef să ți-o tragi cu ștoarfa aia mercantilă, să știi că nu ți-aș reproșa-o deloc.

— Nu mă interesează.

— Hei, oprește-te, pușor, oprește-te! Știi că mi-e greață atunci când sunt mințit în față. Păi ce, eu te mint când îți spun că fundul lui Hamid este o creație divină? Aș spune că-i ca o pizdă, atât e de alunecos! Și ce dulce pădure creață are deasupra mădularului!

— Așadar, ar trebui să-nțeleg că erai deja poponar atunci când Saloua ți-a vârât limba-n cur!

— Alo, stai ușor, că nu-s pederast, chiar dacă sunt convins că fiecare este liber să facă ce-i place cu fundul lui! Iar dacă Saloua mi-a băgat limba în cur, a făcut asta pentru că bărbății se deschid pe-acolo când ejaculează. Scumpo, chiar că trebuie să te-nvăț totul. Boarfa asta de Saloua a lînpăit multe puli și cururi și stăpânește această regulă fundamentală a plăcerii. Tu însă nu îndrăznești. Nu îndrăznești nimic.

— Chiar nu-ți e rușine? Tu, tu faci așa ceva?

— Fato, îmi place să mă fut. Sunt nebun după pizdele băloase ca o omletă. Îmi place pula asta a mea, pe care o privești acum în fața ta, pregătită încă o dată să explodeze. În ce privește neprețuita ta morală, poți să fii

sigură că n-am atins niciodată un copil sau o virgină. Iar Hamid nu mi-a tras-o niciodată. El doar m-a lăsat să simt gustul paradisului.

— Oare ce va spune Tangerul despre strălucitul medic?

A izbucnit în hohote de râs, desfăcându-și larg coapsele și frământându-și energic vârful penisului, aproape pe punctul de a exploda din nou.

— Ești nebună de legat... Ești inocentă... Puțin îi pasă Tangerului de mine! Să nu mă obligi să-ți dezvălui lista de bărbați căsătoriți cu care te-ntâlnești în saloanele cu pretenții și care și-o trag la ora fiecărei sieste cu câte-un *h'bibi*⁷⁶ finuț în alcovurile lor de burghezi, pe fundalul unei muzici andaluze ori a Rolling Stones! Să crape cu gura căscată Tangerul! Scârbos sfârșit al unei seminții care n-a-ncetat să moară și să persifleze! Ce să mai vorbim despre prețioase, căpătuite și bunici, care se dau în vânt să fie supte de buze rumene și proaspete! Până la urmă, chiar și la voi, acolo în colțul acela pierdut de lume, în Auvergne mi-a venit să zic, până și voi o faceți! Doar că nu puneți în asta nici bucurie și nici delicatețe!

Uite că Imciukul se află de-acum încolo în Auvergne!

— Dar ca să ne-ntoarcem la oile tale, Badra, află că Hamid e căsătorit, fiind foarte fidel soției lui. Este profesor de istorie medievală și un pasionat al epocii în care-au trăit Pepin cel Scurt și Bertha Picioare-lungi. Esențial este că are un cur de regină. Până și nevastă-sa îl mușcă atunci când băiatul ăsta face baie, iar ea îi freacă spatele cu o mânășă aspră. L-am cunoscut la Fez, într-o vilă cu o curte plină de salcâmi, în care trona o splendidă fântână arteziană plantată-n mijlocul curții. Era-n cea de-a patruzecia zi după moartea unui personaj distins, vărumeu Abbas, și nu m-am putut abține să numi râd de Azrael, șocându-i pe fii răposatului și întristându-i pe

76 *H'bibi*, prieten sau amant.

prietenii acestuia ce afixau o mină crispată zumzăind în *djellabas-milQ* lor din mătase, lustruiți ca un bideu, parfumați cu mosc, plini de falsă pietate și împărțind în stânga și-n dreapta formule uzuale pe care le urăsc. Am refuzat să gust din cuș-cuș-ul ritual, ca și din tajinele sau din prăjiturile care marcau sfârșitul doliului tradițional. Femeile mi se păreau fade sub coafurile lor sofisticate. Nicio tânără pe-acolo. Se-nchiseseră în bucătărie și în odaia de la primul etaj ca să-și fumeze tutunul dulceag și să-și mângâie discret sânii. Casa era imensă iar sticla mea de whisky se golise. M-am dus să mă ușurez și-acolo l-am întâlnit pe Hamid. Tremura când a dat peste mine la ieșirea din toaletă, cu membrul mirosind a urină caldă și aerul morocănos pe care mi-l dă mila, doliul prost mimat, teatrul și vorbăria de fațadă. Mama se prefăcea că doarme, șezând țeapănă și vicleană, printre *baldiyya*⁷⁷ din neamul și clasa ei socială, în marea cameră din centru, cu mozaic ocru-galben, draperii grele și oglinzi învelite în pânzeturi albe.

M-a prins de mână și și-a apăsător pe sex:

„Ascultă-mă, din două una. Ori te sodomizez eu, ori mi-o tragi tu, mi-a zis.

Am izbucnit în râs.

— Probabil că este un efect al vodcii băute, i-am răspuns. Te-am văzut cum o degustai împreună cu Farid, sus, la etaj.

— Doar nu vrei să-mi dau jos pantalonii aici, în plină petrecere, în acest patio plin de burghezi bătrâni aproape ruinați, mirosind deja a mumii. Atinge-mă și-o să vezi dacă vodca mi-a provocat erecția”.

Nu mai atinsesem niciun bărbat până-atunci. Mi-am plimbat mâna peste umflătura ce-o ascundea în pantalon. Asta ca să-l provoc. Ca să mă distrez. Șlițul îi era deschis,

⁷⁷ *Baldiyya*, **femei reprezentând elita citadină.**

iar nevastă-sa discuta în salon cu bătrâna mea mătușă Zoubida. Cred că sunt verișoare de nu știu ce grad. Eram doi tipi într-un patio arab și stelele străluceau calm, apropiate, gata să le-atingi cu mâna.

Driss vorbea și fuma, cu sexul în sus, ferm și elocvent. Mi se părea evident că nu se masturba doar ca să-mi facă mie pe plac.

— Și pe urmă?

— Și pe urmă ce? Tu, care pretinzi că-ți plac pulile, ai fi izbucnit în lacrimi dac-ai fi văzut ce a putut să scoată din nădragi. I-am presat capul lucitor și el a șoptit, întristându-se brusc: „Mi-e frig și noaptea e-atât de frumoasă”. Și trebuie să știi că are o constituție athletică, depășindu-mă clar cu un cap.

„Pederast?” I-am întrebat, strângându-l de mădular.

— Ei, nu chiar. Un pic, cu arendașii fermei familiale și doar de două ori la Amsterdam. Însă de la chipul tău mi se trage erecția. Și de la gura ta. Cred c-o sugi ca un rege.

— Da, atunci când mă excită vreo gaură. Dar tu n-ai nicio crăpătură, din câte văd.

— N-am, dar mi-aș dori să fiu femeia ta. După, o să te iau.

— Cum vrei, în picioare sau pe-o parte? i-am aruncat, sarcastic.

— Îți bați joc de mine, mi-a spus el, ejaculând peste degetele mele”.

În mai puțin de cinci minute, un tip mă agățase, își pusese mădularul în mâinile mele și decartase în nasul meu spunându-mi că i-ar plăcea să i-o pun, iar el să-mi întoarcă amabilitatea.

— Și după asta?

Sexul lui Driss tresălta de dorință, un adevărat monstru eliberat. Încetase să se mai atingă. Se privea. Apoi mi s-a adresat:

— Și tu, ce legătură ai tu cu toate astea? Nu mai poți, nu-i așa? Bineînțeles. Nu ți-a mai povestit nimeni asemenea orori.

— Și pe urmă?

— Nu era nimic de făcut în acea casă arabă, ale cărei unghere erau luminate de false lămpi cu ulei. Era atât de sigur pe el, atât de arogant, că l-am tras într-un colț al *driba*⁷⁸-ei și l-am pupat pe gură. Iar a ejaculat, pe șlițul meu. „Vrei?

— Da.

Mâine, la ora trei, în apartament la mine. Îți convine?

— O să mă lași să te sug?” L-am lipit de perete, cu membrul sculat: „Îmi vine să ți-o trag chiar acum dacă mai continui să mă provoci cu limbajul tău de curvă-nrăită”. A plecat apoi să-și caute nevasta, iar eu m-am întors acasă. N-am închis un ochi, tulburat și deloc mulțumit că-mpinsesem atât de departe lucrurile. Pe la ora cinci dimineața am hotărât să renunț în ultima clipă. Pe la prânz, au început să-mi tremure mâinile. La ora cincisprezece, i-am deschis ușa înainte chiar să aud soneria.

Driss avea și timp, avea și bani. Le risipea pe-amândouă, fără nicio remușcare. „O să călătorim, îmi spunea, ca să vezi și alte țări. O să adori Parisul, Roma și Viena. Sau poate că preferi să mergem la Cairo? Ar cam fi cazul să-i consolezi pe frații tăi egipteni pentru papara pe care le-au administrat-o izraeliții, după ce-au reușit să străpungă linia Barleev. Aoleu, ce chelfăneală! Nu? Pe cinstea mea, mai rămân Tunisul, Sevilla și Cordoba. Te duc unde vrei, draga mea. Nu sunt altceva decât umilul și devotatul tău sclav”.

Mințea. Glumea. Știa că nu vreau să mergem nicăieri. Și

⁷⁸ *Driba*, vechi vestibul marocan ornat cu prilejul petrecerilor. (N. T.)

că, de fapt, n-am călătorit niciodată împreună.

— Nu te mai iubesc, Driss.

— Abia acum începi să mă iubești cu-adevărat, pisicuța mea. Hai, nu fi ridicolă. Avem atâtea de făcut împreună.

Adevărul e că în afară de amor, noi nu făceam mai nimic împreună. Trupul e mereu în întârziere cu un episod, temându-se mai abitir de întârziere cu cât a fost mai dureroasă amintirea primei frustrări. Urăsc memoria celulelor din pricina fidelității ei canine care ridiculizează neuronii și batjocorește vijelios cortexul și elucubrațiile acestuia. Capul, iar nu corpul meu, este cel care m-a salvat. Mintea m-a sfătuit să caut imediat un apartament, chiar dacă Driss trebuie să plătească un preț exorbitant.

M-a ascultat, cu ochii încruntați, apoi a tranșat afacerea:

— O să procedăm chiar mai bine, scumpo!

Am ales mobilierul, draperiile și covoarele. Driss a cumpărat bibelourile și un imens pat japonez, care a ocupat întregul dormitor. Mi-a dăruit primul meu elefant din fildeș.

Astăzi, sunt mai bine de cincizeci, mugind în noaptea Imciukului, cimitirul meu preferat.

Nu mă anunța niciodată când trecea pe la mine, învârtea cheia în broască fără să sune, găsindu-mă în picioare în fața chiuvetei sau a aragazului, experimentând propriile rețete de tajine și inventând noi feluri de aperitive. Cu părul strâns într-un imens șal de un roșu sau verde strident, îmbrăcată într-o gandourra largă și aproape diformă, refuzam ca Driss să mă atingă, să mi se lipească de fese ori să mă muște de umăr. Bucătăriseala îmi îngăduia să vărs apa stătută ce-o purtam în minte și să mă concentrez astfel asupra altor lucruri decât rănille mele.

A sfârșit prin a-mi înțelege refuzurile, ajungând să se mulțumească, în majoritatea timpului, să-mi țină companie, sorbindu-și liniștit vinul, mâncându-și măslinile

verzi și castraveciorii, punându-mă la curent cu bârfele din oraș și explicându-mi răsturnările politice care mă interesau într-o oarecare măsură.

Driss pricepuse că nu-l mai voiam, dar se liniștea văzând că mă umezeam mereu în actul amorului, mecanică fizică bine unsă care pornește la cea mai mărunță mângâiere. Mă penetra încetisor, oribil cabotin, cu jumătate de mădular, și-apoi mă făcea să mă mișc deasupra lui.

— Nu fi-ncăpățânată! Deschide-ți gura ca să-ți sug vârful limbii. Doar vârful, caisă îndărătnică ce-mi ești.

Firește, aveam orgasm. Firește, el nu ejacula. Firește, mă tot gândeam la Hamid. „Sunt încornorată de un bărbat”, îmi spuneam la oglindă, femeie devastată ce-și refăcea rujul pe buze după fiecare vizită a lui Driss.

Dar dacă-l părăseam unde m-aș fi dus? Driss străbătea întreg Tangerul. Era pretutindeni, cu pula-nfiptă până-n curul bărbaților. Parcă eram un cadavru după autopsie: un trup neînsuflețit cusut cu fir gros, care așteaptă să fie retras de la morgă, o etichetă prinsă de degetul mare al piciorului.

Am încercat să-i explic mătușii Selma toate astea, dar ea m-a expedit în trei fraze și două priviri disprețuitoare.

— Și de ce mai trebuia să te muți? Acest bărbat se-ntoarce când vrea, vine să scotocească pentru a fi sigur că n-ai un amant. Ți-o pune între două orgii și adoarme fără să se sinchisească de tine. Monstrul ăsta ți-a furat tinerețea. Te-a avut pentru că este un orășean bogat și țărăncuța din Imciuk adoră să lingă pantofii aristocraților.

Să lingi, spusese ea, sfânta femeie! Nu puteam deloc să-i mărturisesc că acest bărbat mă făcea să trăiesc orgasmul pe-acolo pe unde tocmai dorea să calce. Pe capul meu. Ți-a furat tinerețea, spusese ea, sfânta femeie! Nu puteam deloc să-i mărturisesc că acest bărbat mă făcea să trăiesc orgasmul pe-acolo pe unde tocmai dorea să calce. Pe capul meu. Ți-a furat tinerețea, spusese ea, sfânta femeie! Nu puteam deloc să-i mărturisesc că acest bărbat mă făcea să trăiesc orgasmul pe-acolo pe unde tocmai dorea să calce. Pe capul meu. Ți-a furat tinerețea, spusese ea, sfânta femeie! Nu puteam deloc să-i mărturisesc că acest bărbat mă făcea să trăiesc orgasmul pe-acolo pe unde tocmai dorea să calce. Pe capul meu.

— Cel puțin știi că e de-ajuns un simplu denunț făcut de

un vecin la poliție ca să fii aruncată la răcoare? adăugă mătușa Selma. Dar ce-ți spun eu? Am uitat că doamna este încurcată cu cel mai strălucit medic din oraș și este deci de neatins. Spui că te iubește? Nu, frumoaso! Nu-și iubește decât țeapa. Și să nu mă contrazici, că-mi vine să mă dau cu capul de pereți!

Oare mă iubește bărbatul ăsta? M-a iubit? Mă-ndoiesc. Oricum, dacă mă iubise, o făcuse în felul lui: dezinvolt, detașat, disperat chiar și-atunci când râdea, cu o eleganță impecabilă a comportamentului și a vestimentației, stăpânindu-și alcoolismul și arătându-și cultura, nesfârșită, surprinzătoare, ușoară în schimburile cu mulțimea, cinică atunci când era singur față-n față cu tăcerea lui, cu sau fără o femeie în pat ori la braț.

Acum, știu de ce nu izbutea niciodată să adoarmă înainte să fi citit *Le Monde*, distribuit la Tanger cu o săptămână întârziere, clasicii lui arabi, ale căror tirade strălucite și burlești nu se mai sătura să le citească, romanele polițiste americane, poeziile interbelice franceze. Driss m-a învățat să citesc. Să gândesc. Iar eu vroiam să-i tai capul.

Da, am sfârșit prin a înțelege: inima lui Driss nu avea nicio intrare. Era prea singuratic, îi plăceau prea mult peisajele minerale, viețile lipsite de naturalețe și noimă, spiritele răvășite, ale căror cleveteli îi ofereau pretext să râdă și să mediteze.

Sângeram.

Sângeram și răcneam în cușca din capul meu, fără să mă liniștesc. Am refuzat să vorbesc la telefon cu Driss. L-am respins când m-a anunțat că are de gând să vină să mă aștepte la ieșirea de la birou. În fiecare seară mă spălam, deschideam ferestrele, urlam a moarte și-mi întrețineam insomnia la fel ca un șobolan înnebunit de râie, ciumă sau sifilis.

Mătușa Selma mi-a dat soluția, când i-am făcut o vizită, la trei luni după ce părăsisem casa ei din medina și mă instalasem într-un apartament din orașul modern. Eram încărcată cu mici daruri și-aveam o față de mort.

Mi-a vorbit de una, de alta, despre durerea ei de măsele, despre măritișul fetei uneia dintre vecine. Apoi a conchis pe un ton hotărât, clătinând din cap:

— Nu-mi spune nimic. Medicul mi-a interzis să mă enervez.

— M-am hotărât: îl părăsesc.

— Of, uite-o cum reîncepe! De ce să-l părăsești? Ca să ajungi de unde-ai plecat? Măcar ai pus ceva parale de-o parte? Evident, nu! Și codoșul tău? S-a gândit oare să-ți asigure un adăpost? I-a trecut prin cap să-ți cumpere apartamentul în care ți-o trage, fără contract și fără martori?

— Dar mătușă, eu nu sunt o curvă!

— Nu mă enerva! Inima-mi dă palpitații și-o să fac pe puțin 19 tensiune! Târfele sunt plătite la bucată, gâsculițo! El ți-o pune de mai bine de zece ani gratis! Te sechestrează. Și să nu-mi spui că muncești! Te lasă doar să iei aer. Hai, unde-ți este lesa?

Cu fața încruntată, a adăugat cu o voce ternă și detașată:

— Fă ce știi și convinge-ți cățelul turbat să cumpere apartamentul acela, trecându-l pe numele tău. Fă-o pentru mine. Vreau să fiu liniștită-n mormânt.

Am izbucnit în plâns. Moartea mătușii Selma era peste puterea mea de imaginație. Nu mi-o puteam reprezenta întinsă pe marea planșetă a *maghssal*⁷⁹-ului, deasupra cu-o femeie ce-i spală rămășițele trupești, recitând din Coran și curățându-i cosițele blonde cu apă-ncropită parfumată cu atr, acea esență macabră ușor de recunoscut între

79 *Maghssal*, un fel de estradă pe care se spală cadavrul.

toate celelalte folosite. Refuzam să o văd adormită și moartă, cu o față de lână albă în jurul șoldurilor, față care-i ferește intimitatea de privirea ternă a femeii care-o spală și care-a mai văzut și altele înainte; aceasta îi va așterne deasupra, o dată sfârșite abluțiile funerare, un lințoliu imaculat exact după ce i-a astupat anusul și nările cu vată. Nu vroiam să-i sărut fruntea rece și să-i șoptesc: „Iartă-mă așa precum și eu te iert”, înainte să-i fie ridicat trupul și țipetele femeilor să izbucnească, împletite cu vaiete și cu acele sălbatice „*Allahou Akbar*” urlate de bărbați. Aș fi preferat să-i cer imediat iertare și să-i spun, spășită: „Te iubesc atât de mult, mătușă Selma”.

S-a ridicat, a luat măsuța joasă pe care stăteau uitate paharele de ceai, dându-mi de înțeles că vizita s-a sfârșit. Întovărășindu-mă până la ușă, mătușa și-a suflat nasul, apoi mi-a spus printre dinți când am sărutat-o pe tâmplă:

— Adu-ți aminte că numai un bărbat e-n stare să taie țeapa altui bărbat. Și-acum du-te, Domnul să te aibă-n pază.

Rețeta era arhicunoscută: să-mi iau un amant ca să mă răzbun pe Driss. M-am trezit la miezul nopții în pat, rece ca gheața, udă de sudoare și complet lucidă: mătușă Selma, există o rezolvare chiar mai bună decât cea de a-mi lua un amant.

N-a mai fost nevoie să-i cer lui Driss să treacă apartamentul pe numele meu. A făcut-o chiar el, după ce i-am scos sexul din minte-mi ca să-l agăț printre ghirlandele de usturoi și ardei roșii uscați ce-mi împodobeau pereții bucătăriei.

Am lăsat să treacă niște zile înainte să-l revăd, făcând pe dispăruta și refugiindu-mă la o colegă divorțată ce oferea pe ascuns servicii sexuale unor bărbați înstăriți din Tanger și era plătită peșin. Atunci când l-am revăzut, parcă întinerisem cu zece ani, îmi schimbasem coafura și

purtam un taior de firmă pe care el mi-l adusese cu două luni în urmă de la Milano. A uitat să mă mai certe, m-a sărbătorit ca pe-o fecioară, m-a acoperit cu bancnote noi și m-a scăldat în muzică, implorându-mă să-i cer și luna de pe cer. I-am cerut atunci să-l cheme de la Fez pe Hamid și să-l invite la cină. A râs, neîncrezător: – Dar de ce?

Uite-așa. Vreau doar să-l cunosc.

— Vrei să ți-o pui cu el?

Am încasat întrebarea cu zâmbetul pe buze:

— După cele două lesbiene ale tale, pot să fac orice la nesfârșit.

Și-a-ncruntat fruntea. Nu i-a mai venit să râdă. Pentru prima oară de când îl cunoșteam, mi s-a părut neliniștit, temându-se de propria-i creație.

— Nu, nu cred că-i o idee bună.

— Se-ntâmplă să fii cumva gelos?

— De ce nu? Nu-mi place să roiască bărbații în jurul tău.

— Hamid nu e doar un bărbat. El este și femeia ta, îți amintești? Îți promit că nu mi-o voi trage niciodată cu-o femeie... fără să am acordul tău.

— Bine, gata. Nu-mi place când devii cinică.

— Îți cer să mă-ntâlnesc cu rivalul sau cu rivala mea. Îmi datorezi asta.

A insistat, ca să mai facă puțin teatru:

— Și dacă-mi vine să-l sodomizez?

— Ei bine, o să te privesc cum o faci. Având în vedere unde au ajuns lucrurile...

Nici Driss și nici eu n-am mai adus discuția despre acest proiect vreme de câteva săptămâni. Pur și simplu, am refuzat să mă mai dăruiesc, declinându-i invitațiile la cină și ignorându-i avansurile. Într-o zi mi-a urlat la telefon:

— O să sfârșesc prin a o face cu un măgar dacă mai continui să mă neglijezi în felul ăsta.

— Sunt convinsă că măgarul se va bucura să-ți întoarcă

plăcerea.

A-nchis blestemând.

A cedat în cele din urmă și eu am fost cea care l-a întâmpinat pe Hamid în casa lui Driss, cea de pe bulevardul Libertății. Galant, Hamid s-a-nclinat deasupra mâinii mele, și-a potrivit cravata și mi-a spus:

— De mult vreau să te cunosc. Driss mi-a tot vorbit despre tine.

Însă Driss nu prea se simțea în largul lui. S-a mulțumit să mormăie un „bună ziua”, s-a ocupat de whisky și de vinul roze, aliniind holurile de porțelan de Limoges pline cu măslina verzi și cu fistic, așezându-se apoi într-un fotoliu cu o mutră-ncruntată. Hamid l-a-ntrebat:

— Ești bosumflat din pricina mea?

— Sunt obosit. Am avut o zi de tot rahatul la muncă. Trei pontaje⁸⁰, unul după altul.

Am murmurat:

— Am pregătit paste cu friptură de porumbel. Mai sunt și crevete la grătar ca antreu și o salată de castraveți. Sper că vă este foame amândurora.

Nu le era foame și Driss era atent, supravegheindu-mi gesturile și privirile, la fel ca și pe-ale lui Hamid. Am eliberat masa și Driss a servit băutura, aprinzându-și o țigară ca să-și poată sorbi coniacul. Proasta dispoziție nu i s-a schimbat deloc.

Spălam vasele când Hamid a venit să-mi ceară gheață. Degetele ni s-au întâlnit deasupra chiuvetei. E tot ce-a zărit Driss când și-a făcut apariția în bucătărie ca să caute un ștergar, după cum mi-a spus mai târziu, la ora cinci a dimineții.

A-njurat, apoi s-a aruncat pe Hamid, trăgându-l de

⁸⁰ *Pontaj*, **operație chirurgicală de unire a două vene (sau artere) distanțate prin grefarea pe suportul unei a treia, situată mai jos decât primele.** (N. T.)

pulpana sacoului:

— Îți interzic să-i dai târcoale! Ai înțeleș, poponarule!

Hamid l-a privit îndelung în ochi, surâzând din colțul gurii:

— Ești bolnav sau ce-ai?

— Da, sunt un psihopat, un necrofil, un antropofag și te bag în pizda mă-tii dacă te-atingi de Badra. E a mea, să fie clar! A mea, domnule bun de pulă!

Hamid și-a aranjat sacoul, și-a netezit gulerul cămășii și a spus printre dinți:

— Iar eu, după părerea ta, ce naiba sunt? Eu al cui sunt?

A plecat, țeapăn ca o mătă rănită. Am șters tăvile și paharele, apoi mi-am pregătit geanta, gata să plec.

— Unde te duci? Cine ți-a dat voie s-o-ntinzi?

— Driss, devii ridicol.

— Puțin îmi pasă! Mișcă-ți doar o ureche și-ai să te trezești cu un glonț în ceafă.

Am petrecut seara așezați față-n față în salon, el sorbindu-și băutura iar eu numărând clipele. La miezul nopții, am îndrăznit să scot o vorbă.

— Eu...

— Taci din gură! Te urăsc, curva naibii! Ce dracu-ți închipui? Că nu știu ce clocești și pui la cale? Drept cine mă iei? Cine te crezi?

— Ai băut cam mult!

— Îți interzic să-mi vorbești, viperă ce ești! Vrei să-mi pui coarne, asta e? Acum, că doamna nu mai miroase a balegă de vacă și poartă haine de la Saint Laurent, chiar crede că mă poate escroca. Ei bine, niciodată! Niciodată, îți spun! O să-ți crăp ochii cu mâinile mele!

Era de nerecunoscut, îngrozitor. Apucat de-a binelea.

— O să-mi plătești toate astea, Badra! Poți să mă crezi pe cuvânt!

S-a dus la bucătărie, unde a zăbovit cinci minute, apoi a

revenit cu o frânghie de pânză.

— Dezbracă-te!

Purtam desuuri de mătase galbenă și eram la ciclu.

— Să nu te prind că plângi.

Nici n-aveam de gând. Doream doar să se termine.

Mi-a prins mâinile, apoi mi le-a legat de picioare prin spate. Acceptam să fiu bătută, violată sau chiar amândouă. Îi spusese lui Hamid că eram a lui și doar a lui. Nimic altceva nu mai conta. Dimpotrivă, mânia lui îmi pârljolea sufletul.

Aveam capul pe dușumea când și-a făcut apariția cu o farfurie din cositor. Pe ea pusese trei cărbuni aprinși, amenințatori. Driss a mers mereu mult mai departe decât îmi puteam eu imagina, luând-o mereu înaintea fantasmelor și coșmarelor mele.

— O să-ți fac ceea ce i-a făcut Mabroukăi Touhami, arendașul, atunci când ea a îndrăznit să mă sărute pe obraz în public, la înmormântarea bunicii.

Mi-a poruncit să-nghit jeratecul.

— Touhani, arendașul, nu poate fi mai *raje*⁸¹ decât sunt eu! El a știut să-și păstreze soția. A știut cum s-o dresese. Hai, deschide gura!

N-am ezitat nicio clipă. Mi-am ars bărbia și vârful limbii. Păstrez de-atunci o ușoară pronunție peltică, pe care numai o ureche avizată ar putea s-o distingă, însă cum nimeni nu ascultă...

M-a curățat fără să mă dezlege, apoi m-a întors, cu sânii în aer, și m-a dus în brațe ca un soț până în pat, unde m-a culcat. Nici măcar n-am gemut. N-am protestat. Nu mai puteam vorbi.

Și-atunci a vorbit el. A vorbit și-a plâns ore întregi. S-a dat cu capul de podea, apoi de pereți.

— Vrei să mă părăsești. Acum știu că mă părăsești.

81 *Rajel*, **bărbat**, mascul.

De ce? Firește că sunt nebun. Firește că nu fac doi bani. Dar eu, Badra, te iubesc. Mama m-a părăsit când tata a suferit un accident în Franța, pe malul stâncos al Mediteranei. Iar acum tu vrei să-mi faci același lucru. De ce te răzbuni, pe cine te răzbuni? De ce nu-mi ceri niciodată să te iau în căsătorie? De ce n-ai rămas niciodată însărcinată cu mine? De ce n-am ajuns niciodată-n situația de a-ți cere să avortezi? Toți bărbații se-nsoțesc cu femeii. În schimb, eu n-am decât o pizdă care mă sughe și care nu-mi spune niciodată: „Hai, iată! Păstrează-mă numai pentru tine! Apără-mă de puli străine și de cruzimea lumii!” Da, îmi spui „te iubesc”, dar o faci egiptenește, cu surle și trâmbițe. Urăsc Egiptul, ducă-se la dracul! Iubește-mă la fel cum îți iubești uedul Harrath, ce naiba, și mănsor cu tine chiar acum!

Să-i mărturisesc că a fost pentru mine ca uedul Harrath și Imciukul laolaltă? Să-i mai spun că a însemnat pentru mine cât toți bărbații și toate femeile mele la un loc? Să-i amintesc că n-am pus niciodată piciorul în Egipt și că nu sunt arăboaică, așa cum crede, ci berberă până la lacrimi? Să-i mai spun că nu știu cum să-l iubesc așa cum și-ar fi dorit și că nici el nu mă iubește așa cum eu mi-aș fi dorit?

Da, am făcut dragoste, în ciuda sângerării mele menstruale. Da, l-am supt din vârful buzelor, cu limba mea arsă cu tot. Da, am avut orgasme. Da, mi-a sorbit apa fericirii cu mici mișcări ale limbii date pieziș. Însă nu, nu m-a dezlegat. Pur și simplu, înainte de răsărit, mi-a vârat actul de cumpărare al apartamentului între sânii acoperiți de mușcături și plini de salivă. Apartamentul fusese trecut pe numele meu chiar din prima zi.

Pe stradă, silueta mea făcea vitrinele să tremure. Bărbații mă urmăreau, uneori bădărani, adesea buimăciți de vin și de arsura soarelui. Asta e, îmi spuneam. Fug de fapt după propria moarte, cerând să fie decapitați dintr-o

singură mușcătură. Una singură. Tangerul nu mai mirosea a praf de pușcă, ci doar a sânge proaspăt.

După ruptura mea cu Driss, am cunoscut și alți bărbați. Dar a cunoaște nu-nseamnă a iubi, iar să iubesc mi-a devenit de-a dreptul imposibil. Inaccesibil. Însă n-am știut-o de la-nceput. Întâlnire după întâlnire, dragostea mă furnica aidoma unui membru fantomă. Cu inima amputată, am continuat totuși să transpir pe mâini și să zumzăi ca o albină imediat ce mi se părea că o întâlnire ar fi decisivă, o figură sensibilă, o dantură desăvârșită, un bărbat temperamental și tandru.

Pe urmă, a devenit din ce în ce mai evident: numai dorința mă făcea să alerg și-apoi să tânjesc. Dorința să mă joc, să ucid, să mor, să trădez, să scuip și să blestem. Și să fac sex, bineînțeles. S-o fac ca și cum aș râde, ca și cum aș vărsa un pahar cu apă sau aș rânji în fața spectacolului oferit de cutremurele de pământ ori de valurile seismice ale mareelor. Să fac sex disprețuind regește aparențele. Ele nici nu există. Corpurile nu există.

Nu este decât o metaforă dureroasă. O nălucă. Un joc suveran de plictisitor, ucigător de repetitiv.

Toate aceste corpuri pe care le-am cucerit ca pe tot atâtea metereze, în doi, în trei, în mai mulți, în gol, la nesfârșit nu puteau să-mi ofere nimic, la fel cum nici eu nu mă puteam opri. Am înțeles că a iubi nu era esența lumii ăsteia și că bărbații îmi vor lăsa pe veci sufletul căscat, dacă nu vor pricepe că vaginul meu servește acestui suflet drept anticameră sau preambul, duminindu-se astfel că nu se intră acolo așa cum te-ai duce la bordel.

Am dat lovituri după cum mi s-a năzărit, liberă și complet detașată. Cei care s-au crezut stăpâni ai corpului meu n-au fost în realitate decât instrumentele lui, simple jucării pentru o seară, băuturi alcoolice mai mult sau mai puțin tari ce n-au servit decât la a-mi scurta nopțile,

păcălindu-mi migrenele.

Vreme de paisprezece ani n-am fost altceva decât o gaură. O gaură care se deschide la prima atingere. Nici nu contează că gestul e însuflețit de iubire, de dorință, de cocaină sau de maladia lui Parkinson. Esențial era ca mintea să-mi rămână neatinsă, deasupra întâmplărilor lumești, să-și recite singură poezii moarte, să-și spună glume porcoase ori să calculeze cheltuielile lunare. Mintea trebuia să-mi rămână fermă, închisă și castă, așteptând ca trupul-partener, trupul-mercenar, trupul-străin să treacă pragul ușii și să se-nfunde în noapte și-n cenușa ei rece.

Treceam din locuințe de lux în spatele magazinelor de negustori îmbogățiți, de la cel mai adânc alcov la străduțele cele mai nesigure. De fiecare dată când mă duceam la un amant de-al meu, trăiam senzația sufocantă a ușilor închise și a ferestrelor sigilate. Și neputând să le deschid larg – căci mă temeam de vecini, de trecători, de polițiștii brigăzii de moravuri sau de vizita neprevăzută a cuiva din satul meu natal –, mi-am dezvoltat un instinct excepțional de a identifica ieșirile ascunse și labirintul străduțelor care mă conduceau prin medina, al cărei traseu complex era însăși imaginea aventurilor mele... Ba chiar am început să călătoresc.

Am străbătut astfel multe locuri. Am văzut țări străine și-am descoperit numeroase obiceiuri, evident, pe banii amantilor mei.

Dar invariabil, renunț. Invariabil, mă plictisesc. Invariabil, dau papucii. Un sex, chiar și cel mai bine înzestrat, nu prezintă interes decât dacă izbuteste să mă aducă la orgasm. Puțin îmi pasă dacă mi se vorbește de Nasser sau de Hajjaj Ibn Youssef cel sângeros. Nu mă interesează politica, genetica, dreptul canonic și economia de piață. Bărbații sporovăiesc, iar eu îmi apăs tâmplele. Aștept să-și epuizeze stocul de vorbe și să mă ia, îndelung,

pe-ndelete, în liniște. Din clipa în care pântecelul meu încetează să-și mai împoaște plăcerea, întorc spatele celui care tocmai mi-a oferit crampele și deliciile orgasmului. Nu-mi pasă de recunoștința pântecelui. Nu-mi pasă nici de tandrețe, nici de tristețea de după futai. Le-ngădui amantilor mei doar să tacă, să doarmă și să plece. Cum aud ușa-nchizându-se în urma lor, mă bucur. Îmi pun un disc cu muzică de jazz sau andaluză. După miezul nopții nu mai ascult niciodată voci arăbești, căci acestea mă-mpung aidoma loviturilor de cuțit. Arabii mă rănesc chiar și-atunci când tac. Îmi sunt prea apropiați, prea transparenți.

Nu mai număr de mult gurile sărutate, gâturile mușcate, pulile supte și spinările zgâriate ce se-ngrămădesc astăzi în sertarele minții mele.

Am cunoscut multe mădulare. Groase și leneșe. Mici și curajoase. Neîndemânatică și dezinvoltă. Nebunatică, flasce și-nțelepte. Tandre și cinice. Zăpăcite și mincinoase înrăite. Brune și blonde. Și chiar una galbenă și alte două negre, din pură curiozitate flămândă.

Unele m-au făcut să plâng de plăcere. Altele mi-au trezit râsul. Una dintre ele m-a lăsat fără glas, într-atât era de derizorie. O alta semăna cu-o trompă de elefant, atât era de uriașă. Vaginul meu își amintește de toate, la unele se gândește cu gingășie, dar niciodată cu recunoștință. N-au făcut decât să-mi plătească ce-mi datorau. Din fericire, am renunțat de multă vreme la orice idee de răzbunare. Dacă n-ar fi așa, le-aș fi tăiat absolut pe toate.

Astăzi, în nopțile cu durere și morfină, Driss îmi șoptește, fără să realizeze obscenitatea mărturisirii: „Te iubesc. N-am încetat nicio clipă să te iubesc”. O știu și tocmai de aceea m-apucă să tai trandafirul și să hrănesc iepurii aflați în cotețul lor.

Mi-a spus că și-a smuls orice pornire spre remușcare. Mi-

a zis că și-a tăiat limba din pricina asta. Limba mea n-a mai știut să spună nimănui „te iubesc”, în afara copacilor, a broaștelor țestoase și a dimineților spălăcite ce se risipesc chiar când mă cuprinde disperarea că n-o să mai văd lumina și că n-o să mai aud cocoșii cântând. Driss mi-a spus că și-a tăiat gâtul, însă eu sunt cea care îi poartă cicatricea.

Când mi-am părăsit iubitul, inima mea distrusă n-a ntârziat să se multiplice. Renunțând la chipul lui, m-am transformat într-o ființă prozaică, cu fundul la dispoziția primului venit, sau cam așa ceva, nemaiputând decât să refuz amantilor mei dreptul de a-mpărți somnul cu mine, cea de pe urmă fortăreață, o dată expediată bagatela actului sexual.

Corpurile celorlalți sunt un deșert. După numai câțiva ani ajung să se confunde cu toate. Cel al tipului pe care l-am masturbat pe malul lacului Constanza, ca și cel al bărbatului ce n-a reușit să mă pătrundă în răstimpul croazierei noastre pe Nil. Cel al insului căruia era cât pe ce să-i înfig un falus de dimensiuni enorme în cur, ca și cel al tipului cu care am rămas gravidă de două ori, din simplă neglijență. A fost o perioadă când îmi schimbam amantii în ritmul anotimpurilor. Unul nou la fiecare trei luni. Mi-aș fi dorit ca un bărbat să-nterupă acest carusel nebunesc, să-mi încetinească motorul mult prea puternic pentru o caroserie atât de firavă. Mi-aș fi dorit să-ntâlnesc un bărbat răbdător. Pentru nerăbdătoarea care sunt, nimic nu este mai impresionant decât acei oameni care stăpânesc arta așteptării. Dar n-a așteptat nimeni niciodată să mă liniștesc, să mă agăț de cea mai înaltă creangă și să-ncep a piui. Bărbații sunt de obicei mult prea grăbiți, prea mânați de demonul vitezei: crăpelniță, sex, slobozire, uitare. Prin asta îmi seamănă foarte mult, și nu îi urăsc.

În mod surprinzător, doar o femeie, a-ncercat să treacă

dincolo de aparența aceasta, îndrăgostindu-se de mine fără s-o vreau încă înainte de-a mă culca cu ea și chiar fără s-o ating.

Wafa era o vecină de etaj din epoca în care locuiam vizavi de cimitir. Seara trecea adeseori pe la mine ca să bem un ceai, să fumăm și să ascultăm discurile cu muzica lui Brel pe care le primisem de la Driss chiar înainte de despărțire. Funcționam cu whisky sec și râgâieli, prea rănită ca să pot vorbi, prea dezarticulată ca să mai fac efortul să formulez o frază. Femeia asta numi cerea nimic, mă privea doar, virgină îndrăgostită, deja sedusă și gata abandonată. Uitam chiar s-o invit la masă. Uitam eu însămi să iau cina. De-a lungul serilor mute ca mormântul Wafa a-nvățat să pregătească gustări, apoi a început să meargă la cumpărături, pe urmă să pregătească cina fără să-mi ceară vreodată bani ori vreo părere. Spăla și vesela, înainte să se întoarcă în apartamentul ei de tânără văduvă singuratică.

Apoi a-nceput să-mi spele rufăria, să-mi calce cearceafurile și rochiile, a devenit cățelușa, măturăreasa și bona mea, gata la orice pentru mine. Eram anesteziată de durere, total oarbă la mizeria și buimăceala în care trăia. Refuzând să-mi primesc amănții, ieșeam frecvent seara și găseam la întoarcere lumina aprinsă la geamul ei. A doua zi, Wafa arbora o față de parcă s-ar fi întors din morți, cu ochii încercănați și gura lăsată a amărăciune. Îl știa pe Driss, ghicea exact natura escapadelor mele nocturne, dar își interzicea orice comentariu despre comportamentul meu. Pândeă, aștepta, tresărea atunci când o atingeam cu umărul sau când îmi frecam distrată sânii de față cu ea. Povestea asta a durat cam doi ani. Nici măcar o dată nu mi-a făcut cea mai mărunță confesiune ca-ntre femei. Dar dorința ei era atât de evidentă, încât mi se părea că aud o întreagă armată de vase de bucătărie defilând dintr-o

cameră în alta, înainte de a se izbi de zidurile casei. Într-un târziu am ales tăcerea, fără îndoială din pricina oboselii. Măcar să nu fie din indiferență. Cea a arșilor în stare gravă.

Într-o seară de vară, pe când un vânt cald strivea Tangerul sub un capac de plumb, Wafa mi-a turnat un whisky sec, s-a-nvârtit prin salon, iar apoi și-a așezat brusc mâinile înghețate pe umerii mei goi. Am rămas nemișcată.

— Știi...

— Nu, nu știu. Nu vreau să știu.

— Badra...

Mi-a-nfiorat ceafa cu un sărut ușor.

— Nu știi ce faci.

— Ba fac exact ceea ce am chef să fac de când te-am cunoscut.

— Nu mă cunoști.

— Mai mult decât crezi tu.

— Ți-ai sucit mințile din pricina vântului și-a dorului de bărbat.

— Niciodată n-am gândit mai clar ca acum.

— Se face târziu... Ar trebui să te duci la culcare.

A plecat, iar eu am rămas singură să mă desfăt cu mireasma copacilor proaspăt stropiți și cu parfumul de iasomie care urca în aerul nopții, încăpățânat ca remușcarea. Mă simțeam tristă. Nu eram suficient de morală ca s-o pot apăra pe Wafa de propriii ei demoni și de-ai mei. Cum să-i spun că eu nu eram decât un miraj? Că de fapt eu nu existam? Știam că cerșea mângâieri și o iubire pe care nu eram în stare să i-o dăruiesc. Scurgerea timpului are un merit esențial: ascute un al șaptelea simț care ne spune imediat dacă un corp ne dorește, dacă un suflet năzuiește să ne soarbă până la fund. M-a năpădit o milă cumplită față de Wafa, dar în peisajul meu deșertic nu era nici măcar o oază unde să poposească, nicio mână

care să pună curmale și niciun vas cu lapte așezat la picioare.

Însă n-am putut să-i spun asta și ea n-a știut să renunțe. Totuși, n-am repezit-o. Serile noastre, cândva liniștite, s-au împovărat cu fervorile ei dezamăgite. Am deprins să o menajez, ascunzându-i până și cele mai banale detalii ale corpului meu, îmbrăcând cele mai largi rochii, de care mă serveam ca de-o armură, pe scurt, evitând orice ipostază ce ar fi putut fi interpretată drept o invitație. Wafa continua să mă asedieze în chip tacit. Eu îi rezistam fără o vorbă. Această bătălie tăcută vicia aerul și-l impregna cu o suferință amoroasă ce-ncălzea până și piatra care-mi înlocuise inima.

S-a îmbolnăvit, doborâtă de o febră bizară care a aureolat-o cu o frumusețe dureroasă, aidoma celei a madonelor de la poalele Crucii. I-am făcut supă, i-am aplicat comprese pe frunte și tâmpile, i-am schimbat de trei ori pe zi cearceafurile ude de transpirație. Un soare turbat bătea-n storurile trase și o umezeală apăsătoare îmi năclăia degetele și pielea. Duceam dorul plajei, aerului sărat și serilor răcoroase, dar n-o puteam părăsi în această blestemată de lună august, deșertică și crudă. Mă luase ostatică și abia de mă mai zbăteam, absorbită cum fusesem în torpoarea ei muribundă.

Cred că mânia m-a împins, la capătul a cinci zile de sechestrare-n casă, s-o așez cu forța în pat și s-o dezbrac cu-o mână ce nu-ngăduia nicio împotrivire. Avea sâni grei și lăptoși, cu areole de un roz pal, cu sfârcuri abia schițate. I-am luat sânul stâng în mână, cu privirea înfiptă ca un cui în a ei. Instantaneu, ochii au început să-i înoate-n lacrimi. Voia să vorbească. Am clătinat din cap:

— Nicio vorbă. Niciun gest. Ți-ai pus ștreangul de gât și eu sunt cel de pe urmă nod pe care-l puteai găsi. Privește-mă. Ce-ți fac acum nu este un viol. Nu te doresc. Nu te

iubesc. Nu sunt nici bărbatul, nici femeia ta, nici vibratorul tău. Nici măcar nu pot să spun că sunt seamăna ta. Îți încredințez otrava mea, însă doar acum, o singură dată. Pentru prima și ultima oară. Și dacă insiști, îți retez capul și te îngrop în dușumeaua camerei tale, sub pat. După asta, e musai să pleci, să dispari din clădire. M-am săturat de văduvia ta. Deschide gura, descleștează-ți dinții. Nu vezi că tremuri? Nu strânge din coapse. Nu mă obliga să te bat. Te-ai udat de frică. Câți ani au trecut de când ai făcut-o ultima oară? Cum proceda soțul tău? Drept la țintă, două mișcări din buci și ejaculare precoce? Ți-a vârât limba-n buric? Ți-a mușcat interiorul coapselor, așa cum fac eu acum? Nu mă atinge, că n-am țeapă. Nu mă implora cu privirea. Ești suficient de deschisă ca să-mi suporti degetele? Nu. Te crispezi și sânii tăi tresar sub mușcăturile mele. Ți se scurge un lichid amarui. E la fel cu cel care-ți umezește pizda morocănoasă. Hai, privește-mă. N-o să trăiești nimic altceva decât un orgasm. Ți-o trag și de-acum încolo n-o să mai clipești vinovată atunci când se vorbește cu tine de față despre acte turbate trăite de alții.

Încetează să te mai crezi păianjen călugăriță. Oare la ce te puteai aștepta de la vecina care-și schimbă amanții în fiecare seară și căreia nu-i trebuie suspinele tale melancolice? Privește. Acum nu ești decât o baltă de spermă femeiască. Nu ești decât un vagin clipocitor aflat la discreția mea. N-ai vrut asta? Te zbați și vrei să mă-ngropi în secretul tău care vibrează și se lasă cuprins de panică, da, văd asta, în timp ce te posed cu mâna. Îmi ceri iertare, vrei să te eliberez. Dar eu nu sunt eliberarea. Eu sunt călăul tău și-n mai puțin de o oră o să te fac să o iei razna, pe trei orificii diferite.

Însă ce este cel mai rău e că Wafa chiar a avut orgasm.

Nici măcar o clipă pielea mea n-a atins-o pe-a ei, nicio secundă gura mea nu i-a gădilat buricul. Am futut-o fără

umbra celei mai mărunte dorințe, fără un strop de tandrețe, iritată că mi-a impus trupul său, de care s-a slujit ca de un alibi, practicând un prăpădit de șantaj cu moartea. Am lăsat-o, cu părul despletit, pe jumătate goală, ridată și ofilită. Nu mi-au plăcut niciodată păianjenii. Cu-atât mai puțin oamenii care absorb lumina și, planete moarte înainte de soroc, refuză să o reflecte. Sex pentru sex, prefer să râd și să dansez, împrôșcând prin toți porii apa binecuvântată, a orgasmului și sorbind sperma fără să clilesc. Aș fi făcut dragoste cu Wafa dac-ar fi fost o apariție solară. Dar soarele se-nvârte pe cer și nu aleargă pe stradă. Înainte să plec, i-am șoptit la ureche: „Să nu mai calci pe la mine”. S-a mutat cincisprezece zile mai târziu. Sper că a găsit în cele din urmă o femeie care s-o iubească.

Când Driss a venit să-mi spună că e bolnav de cancer, străbătusem deja o jumătate de mapamond, agonissem ceva avere și-mi schimbasem de două ori adresa. La serviciu parcursesem mai multe avansări și mă pregăteam de o pensionare anticipată.

Mi-a spus că nu mi-a pierdut niciodată urma. Nu măndoiam de asta: Tangerul nu-i nimic mai mult decât un târg mai mare animat de cancanuri. Mi-a povestit că se mutase într-o vilă cățărată pe faleză, deasupra mării, dar știam deja. „Te invit la cină”, mi-a propus cu privirea umbrită.

Din 1976 orașul se schimbase și restaurantele noastre de odinioară deveniseră în majoritate tripouri. Cu excepția unuia, Grădina cu trandafiri, a cărei terasă, deschisă la mare, era înconjurată de două alei cu oleandri, fiind luminată în fiecare seară de contrafocurile⁸² apusului

82 Contrafoc, plăcuță metalică care este folosită în șemineu pentru a reflecta căldura, menținând astfel o temperatură ridicată. (N. T.)

spaniol.

Driss conducea un Mercedes. Mi-a cerut să preiau eu volanul și s-a mărginit să privească valurile cum se rostogoleau sub adierea primei brize a serii.

La paisprezece ani după despărțire, aparent n-aveam mare lucru să ne spunem. Prin urmare, am servit aceeași friptură de pește ca odinioară, cu o garnitură de cartofi prăjiți. Muzica pop egipteană se revărsa din difuzoare, asurzindu-ne. Driss l-a chemat pe administrator și i-a cerut să oprească „această muzică de căcat, pe care ne-o impune bătrâna curvă faraonică”. Am izbucnit în râs.

Evident, bătrâna curvă nu era Egiptul, ci Franța.

— Ei bine, acum sunt împreună, a tranșat el chestiunea.

Voia să-i povestesc despre mine. I-am vorbit despre Dublin, Tunis și Barcelona, despre Yermeer și Van Gogh, despre stampele erotice ale lui Hokusai. A suspinat: „Ah, cât de mult îmi plăci! îmi plăci! Și ai o oje grozavă. Ca și parfumul. E Dior, dacă nu mă-nșel?” Pe urmă i-am vorbit despre pensionarea mea viitoare.

— Plec din Tanger.

— Ah... Te măriți?

— Nu, mă retrag la casa părintească.

— Am aflat de mama ta... O să-ți recuperezi casa familială?

— Voi răscumpăra ce trebuie de la Ali și Naima.

— Nu ți-a plăcut niciodată Tangerul.

— Nu e adevărat. Nici un alt oraș nu mi-a dăruit atât de mult ca Tangerul.

— Dar ai și plătit pentru asta, cred.

— Oh! Orașul nu are nicio vină.

Am inspirat puternic aerul marin, privind velierele alunecând pe apa din rada portului. Seara se-anunța plăcută, iar aerul era cald.

— Aș vrea să merg cu tine, mi-a spus dintr-odată.

Am clătinat din cap, aproape matern:

— Nu e prea rezonabil să ceri așa ceva.

— Dar nu mă refer la seara asta. Îți vorbesc despre o permanență. Vreau să mergem la Imciuk.

— Nu poți să faci așa ceva. Locul tău nu e acolo.

— Tu ești locul meu. Și vreau să mă-ntorc la tine.

Mi-a descris metastaza de care suferea, mi-a povestit despre morfină, anunțându-mi intrarea în stadiul final al bolii. Lacrimile au început să-mi curgă peste friptura abia atinsă, peste feliuțele de lămâie verde. Și n-aveam decât un șervețel de masă ca să mă șterg la ochi.

Am înălțat privirea spre cer. Oare ce ne rămânea de făcut?

— Badra, ai vrea să ne căsătorim?

— Niciodată!

— Dar n-ai putea să te-ntorci la Imciuk cu un bărbat de braț fără pirostriile puse.

— Știi, asta e treaba mea! De ce nu te-ai căsătorit?

— Presupun că din aceleași pricini ca și tine. Prea multă libertate, un exces de orgoliu, prea mult din toate.

N-am vorbit despre dragoste. Nici despre trecut. Părăsind restaurantul, Driss m-a apucat de braț ca să se sprijine. Bărbatul meu îmbătrânise. De-acum încolo era prietenul meu.

Driss m-a nsoțit la Imciuk spre a-i cere lui Dumnezeu o prelungire a agoniei sau, dacă nu se poate, măcar o moarte fericită în lanul de grâu.

Mă uit la el și abia de-l mai recunosc. Șade lângă fereastră, în casa *hajjalat*, noua noastră reședință de după potop. Contemplă cerul și pretinde că aude vântul deșertului cum suflă-n pieptul lui. Mă apropii și-i îngrop capul între sâni. Mă strânge prin stofa veșmântului și-mi aplică un sărut pe decolteu. Chica i s-a mai rărit, dar miroase în continuare a apă de toaletă fină.

Se face noapte. Admir Ursa Mare și privesc stelele căzând. Nu i-am spus lui Driss că am început să-mi amintesc de Sadeq, primul bărbat ce mi-a călăuzit pașii de provincială la Tanger. Uneori îmi reproșez că l-am ucis pe Sadeq și că locul meu va fi în Iad, Dumnezeu plângând încă moartea unui tânăr de douăzeci și patru de ani, nebun de dragoste și foarte manierat. Și totuși, Domnul știe că n-am dorit ca Sadeq să sfârșească. Că n-am înțeles nimic din nefericirea lui.

Se-ntâmpla uneori să-mi apară în apropierea fântânii, în acel punct de echilibru în care miazănoaptea se-ntâlnește cu răsăritul și-n care-mi rostesc eu rugăciunea. Sadeq se-nfățișează mereu între asr⁸³ și *moghreb*⁸⁴; are o figură tinerească, iar silueta i-a devenit firavă. Știe că-n acele ore nu e îngăduită rugăciunea. Nu-mi adresează niciodată vreun cuvânt, doar mă privește contemplând agonia soarelui. Plângea, la-nceput. Dar de când milostivesc pe sărmani, dedicându-i pomana, nu face altceva decât să mă-ntovărească până pe pragul ușii, cu zece minute înainte ca soarele să fie înghițit de crestele munților. Chiar și în moarte, a rămas la fel de gelos și de mândru. Refuză să intre într-o casă în care se-odihnește un alt bărbat.

De când s-a instalat la Imciuk, Driss îl invocă direct pe Dumnezeu, fără fasoane de prisos: „Doamne Frumos și Mare, dăruiește-mi puterea ca să-mi mai pot avea femeia. Doar o singură dată. Fă-o să-mi mai spună încă o dată «te iubesc». Iar după această minune de-a Ta poți să-Ți trimiți legiunile de îngeri ca să mă ia, căci n-o să-mi pară rău”.

Deși Driss are gâtul ros de metastază, glasul îi revine atunci când îmi vorbește sau când se roagă, căci e convins că tiradele-i țicnite sunt adevărate rugăciuni. Așezat în

83 **Asr, rugăciune obligatorie în cea de-a doua parte a după-amiezii. (N. T.)**

84 *Moghreb, apusul soarelui. (N. R.)*

curte, cu un pled ușor peste umeri, începe întotdeauna liniștit, ca și cum ar psalmodia. Uedul Harrath se oprește atunci, iar broaștele își încetează concertul. Stelele sunt imense și câinele nostru s-a săturat cu lapte prins, astfel încât cade răpus de oboseală, lipindu-și pleoapele și sforăind, la fel ca un împărat etiopian.

— Dumnezeu al fluturilor și elefanților, Tu știi că sunt un neisprăvit. Tu mi i-ai dăruit pe Maari⁸⁵, Abou Nawas, Jahiz⁸⁶, Mohamed Ibn Abdillah⁸⁷, Moise și Iisus, iar eu, neputinciosul, n-am știut cum să-Ți mulțumesc. Tu mi i-ai dăruit și pe Oum Koulthoum, pe Ismahane, dar asta nu m-a-mpiedicat să scuipe în lanul de grâu. Mi i-ai dat pe Voltaire, Balzac, Jaurès, Éluard și pe toți ceilalți pe care Tu îi cunoști. Mi-ai dăruit Nilul și apa numită Mississippi, câmpia Mitidja și muntele Sinai. M-ai copleșit cu vin, smochine și măslina. Și n-am știut să-Ți mulțumesc. Stăpân al Lumilor, Tu știi că am făcut un rău și mai mare de-atât: am întors privirea când Salomeea a primit capul Botezătorului ca răscumpărare. L-am considerat pe Lazăr drept neghiob pentru că a-ngăduit să fie înviat. N-am mângâiat-o pe Maria la poalele Crucii și nu l-am apărut pe Mahomed când mucoșii din Thaouif l-au bătut cu pietre. Nu i-am sărit în ajutor lui al-Hussein⁸⁸, împresurat la

85 Abou El Ala El Maari (973-1058), scriitor arab, Apostol al iertării, comparat cu Dante datorită viziunilor sale referitoare la coborârea în Infern. (N. t)

86 Jahiz (mort în 868), scriitor arab de tip enciclopedic, popularizator al filosofiei și științelor și fin ironist. (N. T.)

87 Mohamed Ibn Abdillah, pe numele lui adevărat Ibn Rachiq, celebru scriitor, savant, retor și filosof arab, de origine algeriană, care a strălucit în veacul al XI-lea d. Hr. (N. T)

88 Al Hussein, nepot al Profetului Mohamed, a fost ucis pe 10 octombrie 680 la Karbala, în Mesopotamia, acel moment marcând ruptura între islamicii suniți și șiiți.

Karbala, nici nu i-am întins ulciorul ca să-și astâmpere setea arzătoare. Și continuu s-ascult Mozart fără un gând de milă pentru sărmanii negrii linșați în statul Alabama.

Stăpâne, îți mai amintești de Alabama? Stăpâne, ai iertat masacrul de la Deir Yassine⁸⁹ în Palestina și pe cel de la Ben Talha⁹⁰ în Algeria? Te-ntreb, pentru că eu n-am putut s-o fac. Da, Dumnezeuule Unic, Dumnezeuule Adevăr, am păcătuit. Dar... Dar... N-am pângărit niciodată o fecioară, nici n-am alungat vreun cerșetor. N-am îngăduit niciodată să fie gonite rândunicile din cuibul lor, nici să fie doborâți copacii pentru a se scrie în arabă cuvinte urâte care insultă. Firește că nu sunt o pildă pentru niciuna dintre creaturile Tale. Știu, n-ar fi trebuit să mă joc cu focul, să ating sâni, sexul femeii, harponul lui Hamid, înapoia acestuia... Să nu socotești, Stăpân al Lumilor, să nu socotești. Știi doar cât îi disprețuiesc pe băcani! Mă uit la copac. Știu. Aud tunetele. Știu. Adulmec pământul după ce a căzut ploaia trimisă de Tine. Știu. Îmi plac murele. Știu. Ating pielea femeilor. Știu. De ce m-ai făcut orb, lepros, paralytic și surd în fața cântecului Tău? De ce m-ai făcut om dacă eu aș fi fost mult mai frumos ca stâncă, măgar sau partitură muzicală?

Tace două minute, apoi își reia imprecăția, în direcția palmierului care stă serios, deși speriat în curte:

— Buun, Tu m-ai făcut iar eu n-o să-ntreprind nimic ca să Te desăvârșesc. Nici nu-mi mai trece prin cap să Te invoc în fața bolnavilor pe care i-am cusut repede și care

89 La 9 aprilie 1948, în satul Deir Yassine din Palestina, a avut loc masacrul comis de comandourile Irgunului (conduse de Menahem Begin) și de membrii Bandei lui Stern, în urma căruia au murit mai bine de 100 de civili (bărbați, femei, copiii și bătrâni). (N. T.)

90 Între 22 și 23 septembrie 1997 a avut loc masacrul comis de fundamentalii ști la Ben Talha, în Algeria, în urma căruia au fost uciși peste 400 de civili. (N. T.)

au cotit-o drept spre Mecca, chiar din clipa-n care le-am reparat inima. Nu, nu sunt meschin! Iartă-mă, Stăpâne! Iartă-mă, dar pe Badra să nu-ndrăznești s-o ierți vreodată! Gata, m-am hotărât să mor. Ba chiar să sufăr. Însă Dumnezeule Milos, fă ca Badra să afle că doar ea mi-a dăruit iubire și că vreau ca ultimul meu locaș să fie corpul ei. Prin slava lui Mahomed și a lui Iisus printre muritori, spune-i că am coborât deja în lad pentru că mi-am bătut joc de dragostea ce mi-a purtat-o! Mor. Dansați, broaștelor! Mișunați, gândacilor! Zugrăviți-vă fundul cu henna, pui de târfe!

Ar fi vrut să facem dragoste, asigurându-mă că are erecția ca odinioară, dar l-am respins. „Te dezgust? Îmi pute gura?

Nu, Driss. Nu mă dezguști. Mi-e teamă doar că nu-mi vei găsi sânii la fel de tari și coapsele la fel de rotunde. Mi-e teamă că pe brațe carnea îmi tremură nițeluș, mi-e teamă că vei descoperi câteva fire albe în blănița pubisului meu. Dar mai ales mi-e teamă că-ți vei pierde erecția în fața acestui trup pe care l-ai iubit atât.

Driss spunea că femeile nu obișnuiesc să înmormânteze pe nimeni. Așa că eu l-am îngropat. Spunea că se stinge împotriva voinței lui. Cu toate acestea, n-a protestat când imamul i-a pus puțină țărână în fiecare nară și l-a întins pe partea dreaptă, cu fața către Mecca. Nu l-am spălat, nu l-am sărutat de teamă că se va trezi din nou la viață. L-am privit pe gropari cum îi acoperă mormântul fără să mă revolt. Am făcut doar atât – i-am șoptit imamului:

— Știți, cred că o să mă sărute imediat ce-o să vă-ntoarceți cu spatele!

— Slavă lui Dumnezeu, Unicul și Milosul! Lăsați-l să se odihnească în pace! Trupul lui a părăsit această lume, dar sufletul nu s-a lepădat încă de dorință! Nu suntem decât apă și țărână. Fie ca Domnul să aibă milă de creatura Sa.

E-adevărat că nu m-a mai părăsit vreodată. Sadeq nu mai vine. A înțeles că pentru mine mai exista doar Driss, bun să-mi explice îndelung, răbdător și zâmbitor mecanica stelelor și cum anume se fecundează smochinii.

Scriam, când am simțit o prezență în spatele meu și am zărit o fantă de lumină strecurându-se în odaie. O suflare parfumată mi-a răcorit tâmpilele și o figură s-a aplecat peste umărul meu ca să citească ce-am scris.

Nu m-am mișcat. N-am ridicat capul ca să văd cine este vizitatorul, convinsă că nu putea fi decât îngerul. Se întoarce, cumițit probabil și curios să vadă mărturisirile mele.

Atunci i-am auzit glasul prima dată. Îmi citea frazele scrise: „Viața mea a fost o succesiune de îmbrățișări clandestine și de aventuri interzise. N-am avut nici cea mai mărunță ambiție, nicio preocupare legată de soarta alor mei, ce să mai vorbesc despre viitorul întregii omeniri. Asta, până-n ziua când l-am cunoscut pe Driss. Apoi nu am mai iubit niciodată. Nu pentru că nu existau aventuri. Dimpotrivă. Treceam din locuințele de lux în spatele magazinelor unor negustori îmbogățiți, din cele mai adânci alcovuri și până în palatele cele mai șic. O făceam lucid, cu veselie sau plină de indiferență. De fiecare dată când mă duceam la vreunul dintre amanții mei, mă teroriza gândul că ușile ar putea fi închise iar ferestrele sigilate. Îmi dădeam zilele de dactilografă ordonată pe nopțile de amantă focoasă. Întunericul a sfârșit prin a fi sipetul corpului meu de adult, pe când, copilă fiind, dimpotrivă, nu-mi plăcea nimic mai mult decât să mă zbangui în lumină. Și-am crezut atunci că-l pot uita pe Driss

Glasul a dezvăluit taina paginilor manuscrite. Intimitatea corpului meu și cea mai subtilă dintre tulburările trăite. Cursul ciudat al vieții mele. Copilul poznaș care fusesem și gheișa arabă care-am devenit.

Incantațiile de credință și vorbele obscene. Și, peste toate, dragostea mea pentru Driss. Întotdeauna. Năvalnică și irascibilă.

Ajuns la capitolele cele mai deșuchate, i-am simțit timbrul schimbându-se, în timp ce pe la spate mămpungea un nu știu ce. M-am întors și am văzut o umflătură. Un sex de înger? Am pus asta pe seama fantasmelor mele. Nimeni n-a reușit să studieze anatomia celei mai înțelepte creaturi a Domnului. Sigur că mi-ar fi plăcut să fiu eu prima la un astfel de experiment, de ce să nu recunosc. Am revenit în poziția mea de dinainte, fără să privesc vreo clipă fața oaspetelui meu. Și-atunci i-am auzit glasul, plin de dispreț de astă dată:

— Nu ți-e rușine pentru ce ai scris?

I-am replicat fără să mă mișc:

— Ai fi putut să nu citești.

— Dacă nu citeam, n-aș fi fost în stare să cântăresc gravitatea greșelilor tale.

Și, tăios ca o lamă:

— Acum, o să plătești.

Am tresărit:

— Păi tu ești un înger, nu e treaba ta...

— Nicio creatură a Domnului nu ar suporta să asculte atâtea obscenități din gura unei femei.

M-am întors. Și, dintr-odată, l-am văzut cum scoate la iveală o pungă uriașă și dezvelește un sex ce semăna aidoma cu cel al măgarului lui Chouikh.

Am căutat în toate colțurile camerei. Degeaba. Nu era nimeni. Doar umbra lui Driss, ghemuită în crăpătura ușii, și vocea lui, care-mi șoptea: „Oh, comoara mea! Să nu te miri. Și află o dată pentru totdeauna: în fața păcatelor unei femei, îngerii devin niște bărbați ca toți ceilalți”.

POSTFAȚĂ SEXUL ȘI MOARTEA ROMANUL UNEI IUBIRI IMPOSIBILE

O carte și vâlva stârnită de ea

La 4 martie 2004 romanul *Fructul interzis* (*L'amande*, în varianta franceză), scris de o maghrebină necunoscută, apărea la Paris, sub egida prestigioasei case de editură Pion. În numai o lună, potrivit publicației *Livres Hebdo*, cartea se afla pe locul patru al celor mai bine vândute titluri în Franța. În două luni de la apariție, un tiraj de 44.000 de exemplare fusese deja epuizat. 13 edituri din străinătate cumpăraseră drepturile de traducere pentru o sumă totală estimată la 500.000 de euro. La Târgul Internațional de Carte de la Frankfurt-am-Main din anul 2005 interesul editorilor germani pentru această carte era unul major. (Lucru deloc surprinzător într-un stat în care se spune că există o populație de 2.000.000 de turci, kurzi și iranieni). La rândul ei, presa franceză vuia. Într-o țară unde trăiesc mai multe milioane de musulmani, era ceva de la sine înțeles. Comentariile variau de la un entuziasm nețârmurit la scepticism și furie fundamental istă. Iarăși, nimic nou sub soare. Totul ținea de specia celui mai previzibil registru simptomatic. Ca să vă convingeți că așa stau lucrurile, iată doar câteva din aceste reacții în marginea romanului publicat de Pion.

„Cartea aceasta reprezintă un șoc. Și totuși, ea nu seamănă câtuși de puțin cu toate acele documente scrise în pripă, publicate imediat, încă și mai rapid uitate, a căror unică justificare este cea de a ne stârni emoțiile. Dimpotrivă, *Fructul interzis* înseamnă nașterea unei adevărate scriitoare, fiind un roman autobiografic întrutotul surprinzător, care ar trebui să influențeze în chip

durabil literatura zilelor noastre". Așa își începe Marianne Payot cronică din *Express livre* (nr. 3/22.03.2004). Entuziasmul ei este o excelentă recomandare în favoarea romanului *Fructul interzis*, scris de Nedjma, pseudonim sub care se ascunde, spre a se apăra de posibila răzbunare a radicalilor islamiști, scriitoarea din Maroc. Marianne Payot își justifică aprecierea după cum urmează: „Romanul *Fructul interzis* își trage forța din felul în care e scris. El este o alchimie a contrariilor, deopotrivă crudă și poetică, lubrică și senzuală, modernă și tradițională. Tăria vrăjii sale provine deopotrivă și din personalitatea autoarei. Niciodată o femeie, mai ales maghrebină, n-a povestit cu mai multă sinceritate despre erotismul corpului și al sufletului, ridicând voalul de pe tabuurile sexuale ale unei societăți terorizate de un «islam desfigurat»". La rândul său, Alexie Lorca, în *Lire* (iulie-august/2004), nu ezită să comenteze: „Un roman erotic scris de o femeie arabă!" În fața unei asemenea prezentări, mințile neîncrezătoare au bănuțat mai întâi o strategie de marketing. Cu toate acestea, puțini cei care să nu fi fost de îndată seduși de această carte surprinzătoare, care conjugă erotismul, mânia, senzualitatea, deșănțarea și poezia cu o indiscutabilă finețe! Despre autoarea romanului știm că trăiește într-o țară din Maghreb și că este acum în vârstă de patruzeci de ani. Să mai adăugăm că are talent... și curaj. Pseudonimul Nedjma, sub care se ascunde, să fie oare o pavăză eficientă împotriva furiilor integriste? Greu de crezut". La rândul său, aș completa spunând că prenumele Nedjma este împrumutat de la o celebră arăboaică, legendară divă a poeziei algeriene, genul de femeie fatală și de amazoană inaccesibilă, care a fascinat pe numeroși tineri sătui de dezastrele unei lumi incoerente.

Dincolo de fruntariile Europei, în Maroc, portalul de

literatură *Marrakhesh* citează opinia unei studente de 25 de ani originare din Rabat, actualmente rezidentă franceză, care declară: „Cartea nu m-a șocat deloc, căci ea exprimă o evoluție logică. În fond, literatura n-a făcut altceva decât să redea ceea ce există deja în realitate”. Potrivit acesteia, romanul Nedjmei „înlătură ipocrizia legată de cheștiunea sexului. Toată lumea o știe, dar nimeni nu o spune. Despre asta nu vorbim decât între noi, în trib. Ceea ce m-a surprins a fost faptul că toate generațiile au procedat la fel. În schimb, pentru prima oară în istorie, această autoare marocană nu a cruțat pe nimeni. Puțin i-a păsat. Mi se pare legitim, deoarece cu cât ceva trece mai mult drept tabu, cu-atât va exploda mai puternic”. În schimb, pe site-ul *Jeuneafrique.com* scepticismul e mai apăsător, iar negativismul recepției este unul insidios: „Literatura erotică reprezintă un gen dificil. În schimb, ea beneficiază de un avantaj de netăgăduit: primul autor venit, chiar și lipsit de cel mai elementar talent, poate spera să vândă cartea în mii de exemplare. Nici romanul *Fructul interzis* scris de Nedjma nu s-a sustras acestei reguli”. Într-adevăr, ce să mai înțelegi? Unde este adevărul? Și, în definitiv, despre ce adevăr este vorba?

Arhitectura și background-ul romanului

Oricum, acestea sunt premisele. O carte, autoarea, succesul, entuziasmul, rezerva, teama de răzbunare. În definitiv, este normal. Un roman despre sex nu poate face abstracție de aura fricii de moarte. Căci sexualitatea și moartea sunt înrudite. Sexualitatea fascinează și îngrozește, misterul morții îl întâlnește pe cel al vieții, ființa se-nvecinează neverosimil cu neantul. Clasicistul francez Pascal Quignard, într-o lucrare celebră *Sexul și spaima* (tradusă la noi la editura Univers, București, 2000), avertiza asupra acestei strânse înrudiri. În cazul romanului

Nedjmei, sexul e unul, dar spaima e dublă. Dacă sexualitatea este universală, a tuturor, spaima este mai mereu locală, specifică. Nu contează cu cine faci sex (dacă ai ales cumsecade), dar contează întotdeauna cine este agentul generator al spaimei. Prin urmare, cred că putem disocia în această împrejurare o unică poveste de dragoste și sex, o spaimă a eroinei că iubirea poate muri, precum și spaima autoarei că va trebui să plătească pentru îndrăzneala că a scris asemenea carte.

Cum o dai, tot rău iese. Dar ce rămâne, până la urmă? Cu siguranță, o minunată narațiune și un imens curaj. Nedjma este o scriitoare de cursă lungă. Știe să-și monteze cinematografic secvențele, recurge frecvent la *flash-backuri*, pe care le marchează cu caractere italice, punându-le titlu și transformându-le în povestiri aproape de sine stătătoare. Acele fragmente sunt ca niște tablouri de societate, în orice caz ele reconfigurează un verosimil roman familial, caracteristic aș spune pentru mica burghezie marocană de provincie. Badra, eroina romanului *Fructul interzis*, își rememorează episoadele biografiei, îndeosebi pe cele care țin de felul în care o fată maghrebină tipică descoperă sexualitatea. Ele sunt alternate printre însemnările prezentului, astfel încât efectul de autenticitate să fie unul major. Pe de altă parte, e clar că Nedjma a avut maeștri de la care a știut să învețe. Cartea se deschide cu o mărturisire de credință, în genul celei săvârșite de Adso din Melk, personajul-narator al celebrului roman *Numele trandafirului* scris de nu mai puțin celebrissimul Umberto Eco. Totul este o evocare a unei părți semnificative a trecutului, filtrat prin experiența, toleranța, înțelepciunea și neputința bătrâneții. Iar profesiunea de credință cu care începe romanul are, pe deasupra oricărei pudibonde acuzații de imoralitate, o certă funcție de clarificare etică. Aceasta, în măsura în

care a nega, prin teroare și violență, dreptul la sexualitate al femeilor arabe, coincide cu un act de o imoralitate dificil de judecat după orice norme moderne. Iar un asemenea drept include și libertatea de a exprima tot ceea ce o femeie, chiar și islamică, simte sau crede și-și imaginează referitor la propria-i sexualitate.

În mod paradoxal (pentru o privire care interpretează islamul după afirmațiile radicalilor acestuia!), mesajul Nedjmei nu este unul anti-Coranic. Sau unul antiarab. Ori antimusulman. Dimpotrivă, autoarea invocă, pe bună dreptate, pe clasicii poeziei arabe, pe înțelepții islamului și chiar spiritul Sfintei Cărți. Într-adevăr, nicăieri acolo nu e de întâlnit vreo urmă de intoleranță și de ipocrizie sexuală. Oricum, nicăieri în textele sapienței islamice nu există vreun pasaj care să diminueze feminitatea femeii în aspectele sexualității și erotismului acesteia. Doar o răstălmăcire a principiilor coranice și o decădere a rafinatei civilizației islamice de altădată au putut să conducă la o asemenea desfigurare teologică, intelectuală și morală a unor adevăruri teribil de umane. Ei bine, întru apărarea acestora se ridică această maghrebină marocană de patruzeci de ani, autonumindu-se deopotrivă protectiv și sfidător Nedjma – adică amazoană, stăpână a sexului și liberă să-și dăruiască farmecul cui vrea ea.

Povestea tuturor poveștilor de dragoste

Dar care sunt detaliile acestei narațiuni fascinante? Iată-le, pe scurt: Badra, o tânără din orașelul Imciuk, este măritată la 17 ani cu de-a sila de propria-i familie cu bătrânul notar Hmed. Este supusă, potrivit unei tradiții nenorocite, la tot felul de umilințe rituale, care culminează cu o semidezvirginare făcută cu degetul de către o femeie ce reprezenta obștea. Chipurile, ca oamenii și mirele să se convingă de fecioria Badrei. Actul nupțial este de o

barbarie sinistră: întrucât nimic nu o atrăgea pe Badra la decrepitul ei proprietar, vaginul nu i se umectează, iar himenul refuză să se rupă. Intervin în forță o mamă soacră fără de vârstă și sora Badrei, care o imobilizează pe tânără astfel ca impotentul Hmed să o poată penetra. Cinci ani a durat infernul căsnicieii acesteia, răstimp în care Badra răbda cu vaginul anesteziat violurile conjugale, muncea ca o sclavă și învăța ceea ce înseamnă să mori de vie. Asta, până-ntr-o zi când și-a luat seama și-a fugit cu trenul la Tanger, acolo unde este primită de mătușa Selma, o arăboaică trecută de prima tinerețe, deși încă frumoasă, femeie înțeleaptă și adepta unui mixandrim moderat și libertin.

Tangerul a însemnat pentru tânăra provincială întâlnirea cu o metropolă autentică, dar mai ales cu un alt tip de morală, mai tolerantă și mai aproape de ceea ce numim spirit occidental.

Mai mult decât atât, la Tanger, spațiu mitic al citadinismului marocan și lume a tuturor posibilităților, Badra îl întâlnește pe Driss, un bărbat sărit de treizeci de ani, putred de bogat, frumos și viril, doctor cardiolog format la Paris și descendent al unei ilustre familii locale. Se-ndrăgostește de acesta și cunoaște ceea ce credea a fi adevărata dragoste. Inițiată cu răbdare, tandrețe și rafinament în tehnicile amorului, ea trăiește practic o a doua dezvirginare și, lucru absolut nou, ia contact cu mirajul indicibil al orgasmului. E-atât de îndrăgostită de Driss, încât nu știe cum să-și comunice iubirea, temându-se de slăbiciunea cuvintelor. La început Driss e cel care îi solicită vorbe de amor, ulterior însă Badra ajunge să-l „terorizeze” pe bărbat cu infinite și plictisitoare declarații de iubire.

Am putea spune că suntem în prezența unui act omenesc total, dincolo de spațiu și de timp, de nedescris

În cuvinte, de neechivalat cu nimic altceva. E iubirea pură și simplă, e metafizica sexului și a juisanței, e însoțirea cea mai arhaică din lume. Relația pare una fuzională, în ciuda eforturilor lui Driss de a păstra un minim control asupra raționalității acesteia. El, paternalist, o înzestrează pe iubita sa cu „stipendiu” lunar, cu apartament, cu slujbă. O inițiază în marea literatură clasică arabă, o trimite la autorii francezi ai avangardei, la scriitorii de stânga, o familiarizează cu muzica clasică apuseană, cu extraordinarele șansonete franțuzești ale anilor '60. Ea se lasă întreținută, mai cu revoltă, mai cu resemnare. În schimb, devine extraordinar de domestică, bucătărisește, spală, întreține curățenia – și o face din inimă, exact așa cum nu procedase pentru tembelul de notar al Imciukului. Ba chiar se refugiază în acest fals univers casnic, nedorind să mai cunoască și altceva din lumea exterioară.

Dar Driss nu este un autist. El socializează, ia parte la serate, e un colocvial, spune bancuri porcoase, face curte femeilor din clasa lui socială, ba uneori mai calcă și pe alături – spre disperarea sălbatică a Badrei. Mai mult, plictisit întrucâtva de stabilitatea și previzibilitatea relației, chiar așa pasională cum era, încearcă să o convingă pe amanta lui să descopere împreună noi experiențe. De pildă, să facă o partuză în patru, ei doi și două femei-lesbiene. Badra este siderată, rezistă, el o șantajează, se-nfurie că întâmpină împotrivire și ajunge chiar să provoace un accident de autoturism ce putea fi fatal pentru amândoi. Strânsă cu ușa, Badra renunță, acceptă, și, în urma acelei experiențe de sex în grup pe care o intuia traumatizantă, trăiește totuși un orgasm îngrozitor de intens, fapt care o sperie. Iar spaima ei se datorează presimțirii că s-ar putea să i se deschidă apetitul de a încerca și alte experimente erotice în același registru, dar și pentru că simte cum îl pierde astfel pe Driss al ei, numai

al ei.

Fire de luptătoare, ea nu renunță la ceea ce simțea cu toată ființa că ar fi dragostea vieții sale. De aceea, încearcă să-l facă pe Driss gelos, cerându-i imperativ să-l invite pe bărbatul cu care acesta avusese o experiență homosexuală. Atins într-un punct nevralgic, Driss acceptă inițial, apoi se-nfurie, îl alungă pe fostul său amant, iar apoi se dedă unei teribile torturi prin foc ce-o aplică Badrei, după care urmează un act sexual ca la carte. De altfel, ultimul dintre cei doi iubiți. Este începutul sfârșitului, femeia îl va părăsi definitiv pe Driss, semn că relația lor își consumase întreg potențialul. (Spre deosebire de dragostea sado-masochistă a eroilor lui Pascal Bruckner din romanul *Luni de fiere*, care sunt cu totul absorbiți de maladiva lor relație, personajele Nedjmei găsesc tăria să se sustragă turbionului erotic ce le-ar fi putut fi fatal). Femeia din Imciuk va duce apoi o viață de întreținută, schimbând „sezonier” amanții, cărora le cere bani grei spre a-și asigura un trai confortabil și cosmopolit. Ea practică un sex vândut, fără urmă de implicare afectivă, de parcă iubirea pentru Driss ar fi sleit-o pentru totdeauna.

În mod ciudat, dragostea celor doi este una deopotrivă autentică, totală, imposibilă și autodistrugătoare. Perversitatea bărbatului erodează dăruirea exclusivistă a iubitei, însă după ruptură Badra nu poate decât să repete cu straniețate scenariul pe care îl respinsese inițial ca ucigător pentru pasiunea lor. Ea este domestică, sclavă a lui Driss (și numai a lui), deschisă experimentelor erotice (dar numai întrucât sunt practicate *intra muros*, cu amantul său) și receptivă la noul erotism ce i se propune (dacă acesta vine individual, din partea partenerului unic, și o privește în exclusivitate). Ieșind din relația cu poligamul medic, Badra devine la rândul ei poligamă, însă doar cât privește trupul, amorul corporal, tehnica

amorului. Ea nu-și mai permite nicio investiție afectivă, eludând sentimentul și fuziunea spirituală. Se transformă într-o perversă polimorfa, așa cum dorise Driss, dar nu pentru acesta, ci pentru toți ceilalți amanți „sezonieri”. Comunicarea lor pare a fi intrat într-o zodie a neîntâlnirii radicale, cam la fel ca-ntr-o tragedie elină.

Finalul romanului ni-i înfățișează pe cei doi iubiți regăsiți, peste paisprezece ani, bărbatul aflându-se în stadiul final al unui cancer generalizat. Fără contact fizic, cuplul pare refăcut, dragostea lor consumându-se exclusiv spiritual și discursiv, prin evocarea amintirilor comune. Retrași la Imciuk, Badra și Driss trăiesc clipe de o calmă poezie, așa cum se cuvine la vremea apusului unui destin. Ultimele rânduri ale cărții par documentul unei stări deliroide pe care o trăiește femeia-diaristă ajunsă în pragul celor cincizeci de ani, singură, tristă și pustiiată de viață. Consemnându-și trecutul, neevitând nimic din ceea ce o impresionase sexual de-a lungul unei vieți agitate, Badra are sentimentul că este vizitată de înger. Curios, acesta nu ezită să-i citească însemnările. Ba chiar are o impresionantă erecție (nu știu ce-ar spune Andrei Pleșu despre o astfel de anomalie anatomico-fiziologică, dar nu cred că e prea important canonul ficțiunii sacre!), până-ntr-atât de excitante sunt rândurile Badrei. Așa că narațiunea se-ncheie într-o tonalitate fantastic-melancolic-ironică, cam în genul sfârșitului pe care l-a găsit Erwin Wickert fastuosului său roman *Templul părăsit*, moment în care realitatea se-ntrețese cu fantasticul, iar reveria cititorului este una maximă.

Cum scrie Nedjma? Și care este miza scriiturii ei?

De la bun început trebuie spus că limbajul autoarei nu este pentru privirile și spiritele sensibile. Sau pudibonde. Ori excesive de clasice. Nedjma scrie abrupt, direct, fără fasoane. Ceea ce nu înseamnă că scriitura ei nu este

capabilă de excepționale momente de poezie, așa cum sunt cele ale evocării fantasmei de pe podul Harrathului, ale descrierii celei de-a doua dezvirginări suferite de Badra sau ale rememorării relației lesbiene cu Hazima, colega de la internat. Este însă un lirism provenit din frecventarea nemijlocită a vieții, iar nu din marea literatură de dragoste a lumii. Oricum, registrul stilistic al Nedjmei este unul plin de culoare, căci folosește cuvintele străzii. Și iubind argoul, ea nu se-ncurcă în drăgălășenii bune pentru urechile diafane. Dar și ipocrite. Căci, până la urmă, exact acesta este mesajul ei: să vorbim despre dragoste fără perdea, fără ocolișuri, fără frici și vinovății închipuite. Să vorbim despre actul amorului, despre perversiunile și tehnicile experimentale în chip direct, la fel cum am vorbi despre plata impozitelor sau despre greva generală. Și asta pentru că felul în care gândim amorul și-l povestim ne privește pe toți, fiind o parte a maturității ființei noastre.

De ce să ne rușinăm atunci, băgând sub preș cuvinte, gesturi, nevoi și dorințe? De ce să nu recunoaștem că suntem făpturi ale fantasmei, copii ai juisanței și inși dependenți de drogul orgasmului? Așa că Nedjma, prin vocea personajului Badra, spune lucrurilor pe nume, denumeste sexul cu expresia lui consacrată, verde și mustoasă. Putem judeca oricum această sinceritate fără limite a scriitoarei, dar nu avem dreptul să o expediem într-un beneficiu moralei pudibonde. Căci oare cum vorbesc bărbații orientali într-o ceainărie de pe coasta Asiei Mici sau într-o tavernă de pe-o insulă grecească? Iar dacă bărbații pot face nestingheriți asta, de ce n-ar face-o și femeile lor? Tocmai o astfel de problemă aduce în dezbatere romanul Nedjmei: ea scrie despre libertatea cuvântului și despre inexistența temelor tabu. Iar autoarea maghrebină câștigă pariul cu misoginia patriarhalismului islamic, pe care-l sleiește mergând până la capătul unei

confesiuni de o rară violență erotică. Însă întotdeauna e de preferat acest gen de agresivitate decât violența fundamentalismului masculin, ideologic, religios sau de ce natură o fi fiind acesta...

Așadar, *Fructul interzis* este o carte mare prin generozitatea curajului celei care l-a scris, prin vigoarea unei scriituri diferită de maniera în care fac literatură femeile europene și mai ales prin ardentă imaginație erotică diseminată pretutindeni în paginile sale. Avem de-a face cu lectură sanitară, care, în ciuda amenințării cu moartea ce planează asupra autoarei sale, marchează sfârșitul unei epoci în care femeilor islamice le era interzis să vorbească despre dragoste, sexualitate și dorință. *Adică, pur și simplu, despre viață.*

Valentin Protopopescu

„Nedjma glorifică erotismul, ridicându-l la rangul de extaz religios, de rugă mistică... O contribuție îndrăznească la literatura erotică”.

Kirkus Reviews

„O carte teribil de puternică: iată, scrisă de o femeie musulmană, povestea densă și pasionantă, lipsită de concesiilor sau iluzii, a unei pasiuni sexuale”.

Catherine Millet, autoarea cărții *Viața sexuală a Catherinei M.*

„O adevărată Guerillă literară! Romanul este un act de rezistență politică, redând revolta unei femei arabe ce-și revendică hotărât libertatea asupra plăcerii, trupului și limbajului”.

Der Spiegel

„Un roman erotic scris de o femeie din lumea arabă!

În fața unei asemenea prezentări, mințile neîncrezătoare au bănuțat mai întâi o strategie de marketing. Cu toate acestea, puțini cei care să nu fi fost de îndată seduși de această carte surprinzătoare, care conjugă erotismul, mânia, senzualitatea, deșănțarea și poezia cu o indiscutabilă finețe! Despre autoarea romanului știm că trăiește într-o țară din Maghreb și că este acum în vârstă de patruzeci de ani. Să mai adăugăm că are talent... și curaj. Pseudonimul Nedjma, sub care se ascunde, să fie oare o pavăză eficientă împotriva furiilor integriste? Greu de crezut...”

Lire, 2004

Iată o mărturie extraordinară: o tânără femeie din lumea arabă îndrăznește să transgreseze tabu-ul sexului și al tăcerii pentru a-și povesti viața intimă! O educație represivă, un mariaj forțat în care sexualitatea echivalează cu violul, o eliberare disperată ce înseamnă automat alungarea din familie, o pasiune senzuală și ucigătoare, în fine, libertatea unui destin de curtezană...

Această carte voluptoasă, incandescentă, jubilatorie și strălucitoare este un act politic, o recâștigare a dreptului de a vorbi și a trăi. Dezvăluindu-se prin roman, autoarea este încă nevoită să se ascundă în spatele voalului și al numelui atunci când este invitată în emisiunile TV.

O capodoperă erotică, o declarație de iubire și mânie. Un șoc.

